

13. Galatasaray Ödülü Sahibi Tanzer Bilgen ile Röportaj

*Temeli Çatıyla
Buluşuran Abiler*

İZZEDDİN ÇALIŞLAR

**Şaraba Gönül Veren
Mektepliler**

MURAT YANKI,
PINAR AKKAYA ve
SERPİL RODRIGUES İLE
RÖPORTAJ

*“Deniz hayattır, sağlıktır,
ufuktur; önümüzdeki
trofelere hazırız”*

AHMET TAMAY KURAL İLE
RÖPORTAJ

*“Mektep binamız afet
anında önemli görevler
üstlenebilecek bir kale”*

ÇINAR DENİZ KURRA İLE
RÖPORTAJ

*“Her gün Mektepli
olduğuma şükrediyorum”*

ŞÜKRÜ ERGÜN İLE
RÖPORTAJ

*“Bugünkü ben olmamda
Galatasaray’ın çok
büyük katkısı var”*

ERAY YANBOL İLE
RÖPORTAJ

*Üç Devre El Ele Her
İhtiyacımızda Devrede*

DR. SELÇUK TİFTİK,
İLKER ÖZTÜRK ve FARUK
ERTUĞ İLE RÖPORTAJ

*“Kan bağı olmadan birine
tereddütsüz abla, ağabey,
kardeş diyebilmek
tarifsiz bir mutluluk”*

MURAT GÜN İLE RÖPORTAJ

*“Mektebimin verdiği
özgüven ve kardeşlik
duygusu her zaman
benimle”*

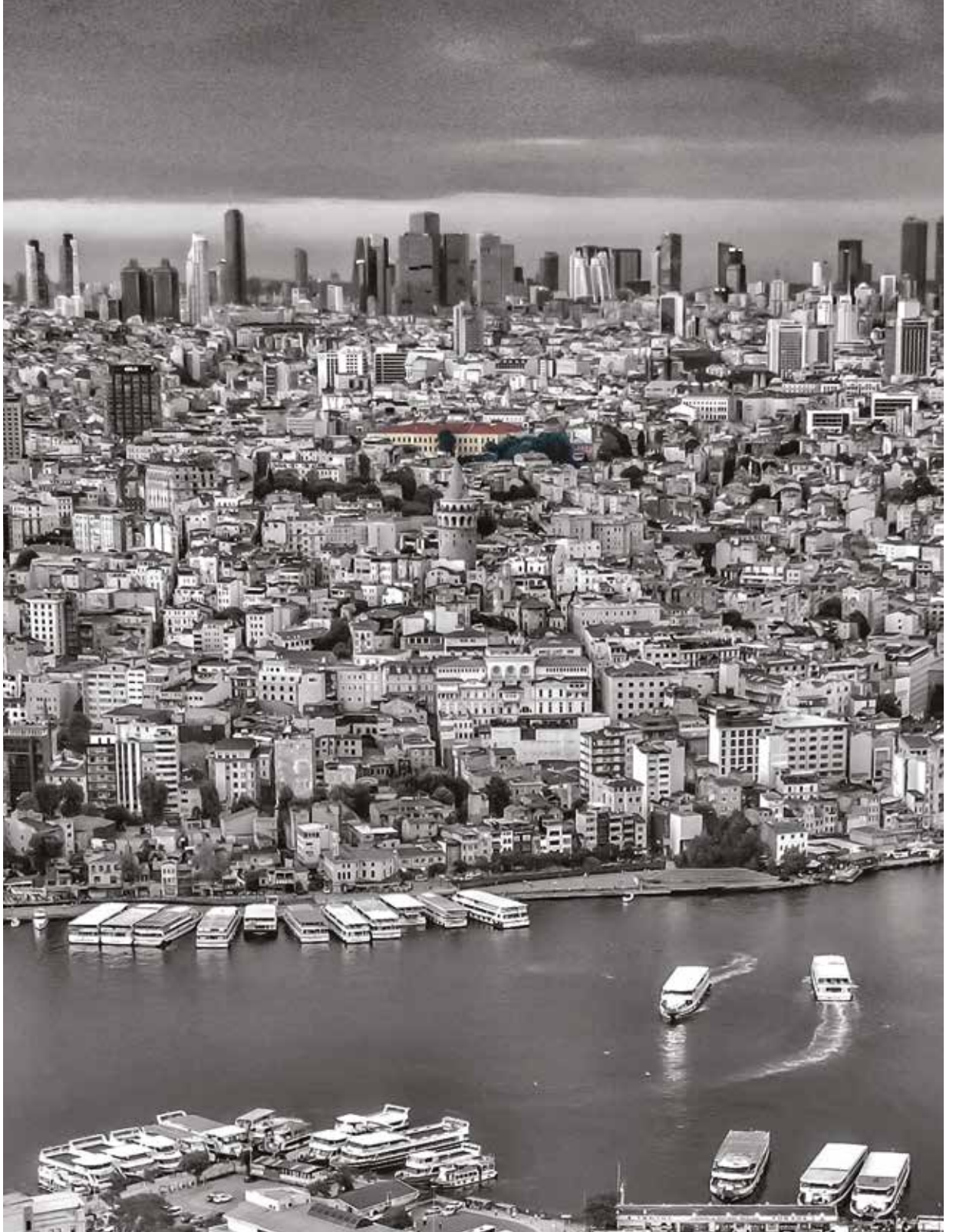
İHSAN MANNASLAR İLE
RÖPORTAJ

Emre Tukur’un Ardından

ALİ ERGUR

Mektepli Bulmaca

ALİ NEJAT ALPAT

16 Yıldır Türk Sporunun Destekçisiyiz!

HDI
SİGORTA

**Sporun, tutkunun, emeğin ve mücadalenin
destekçisi olmaktan gurur duyuyoruz.**

Galatasaray Erkek Voleybol Takımı İsim ve Forma Göğüs Sponsoru | Galatasaray Kadın Voleybol Takımı Forma Yan Sponsoru
Galatasaray Kadın Basketbol Takımı Forma Sırt Sponsoru | Galatasaray Tekerlekli Sandalye Basketbol Takımı Forma Sırt Sponsoru

SULTANİ DERGİ • ŞUBAT 2025

- 2 Başkanın mesajı — FİDEL BERBER
- 4 Cemiyetten Haberler — DİLEK ÇAM
- 14 Temeli Çatıyla Buluşturan Abiler — İZZEDDİN ÇALIŞLAR
- 22 Şaraba Gönül Veren Mektepliler — MURAT YANKI, PINAR AKKAYA VE SERPİL RODRIGUES İLE RÖPORTAJ
- 32 Mektep Civarından İki Lezzet: Simit ve Kokoreç — ARED PONTİOĞLU
- 38 “Her yeni sayıyı geleceğe armağan olarak hazırlıyoruz” — NURTEN YALÇIN ERÜS İLE RÖPORTAJ
- 44 “Deniz hayattır, sağlıktır, ufuktur...” — AHMET TAMAY KURAL İLE RÖPORTAJ
- 50 “Mektep binamız afet anında önemli bir kale olabilir” — ÇINAR DENİZ KURRA İLE RÖPORTAJ
- 56 “Her gün Mektepli olduğuma şükrediyorum” — ŞÜKRÜ ERGÜN İLE RÖPORTAJ
- 62 13. Galatasaray Ödülü Sahibi Tanzer Bilgen ile Röportaj
- 69 “Bugünkü ben olmamda Galatasaray’ın çok büyük katkısı var” — ERAY YANBOL İLE RÖPORTAJ
- 72 Üç Devre El Ele... — DR. SELÇUK TİFTİK, İLKER ÖZTÜRK VE FARUK ERTUĞ İLE RÖPORTAJ
- 82 “Kan bağı olmadan birine tereddütsüz abla, ağabey, kardeş diyebilmek...” — MURAT GÜN İLE RÖPORTAJ
- 88 “Mektep hepimizi şekillendirdi...” — BENER AKBAŞ İLE RÖPORTAJ
- 91 Meriç Renkver’den İki Yeni Öykü Kitabı — GALATASARAY KİTAPLIĞI
- 92 “Mektebimin verdiği özgüven ve kardeşlik duygusu...” — İHSAN MANNASLAR İLE RÖPORTAJ
- 96 “Asıl başarı sağlam temelli dostluklar...” — GÜNEY DEVRİM İLDİRİ İLE RÖPORTAJ
- 100 Emre Tukur’un Ardından — ALİ ERGUR
- 106 Kaybettiklerimiz
- 108 Mektepli Bulmaca — ALİ NEJAT ALPAT

Sultani Dergi
web sitemizde

KAPAK FOTOĞRAFI: Faruk İsin - istock

SULTANİ Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını. YAYIN TÜRÜ: Yaygın Süreli. İMTİYAZ SAHİBİ: Galatasaraylılar Derneği adına Fidel Berber (123), Başkan.

YÖNETİM YERİ: Galatasaraylılar Derneği, Çalıkuşu Sokak N°7 1. Levent Beşiktaş 34330 İstanbul - www.galatasaraylilarderneği.org.tr

YAYIN YÖNETMENİ: Nurten Yalçın Erüs (125) - YAYIN KURULU BAŞKANI: Berk Kutengin (123) - EDITÖR: Filiz Gümüş - GÖRSEL YÖNETMEN: Ahmet Başar (122)

GRAFİK TASARIM: Mehmet Akif Atasoy - FOTOĞRAFLAR: Ulaş Beşoklar (125) ve Utku Yonarsoy (122) (Mektep Civarından İki Lezzet...), ilgili yazarlar ve GS Müze arşivi. İLLÜSTRASYON: Özkan Acar (Başkanın Mesajı)

HER HAKKI MAHFUZDUR. Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.

REKLAM KOORDİNATÖRÜ: Dilek Çam / Telefon: 0212 270 19 08 / E-posta: dernek@galatasaraylilarderneği.org.tr

BASKI: Özgün Basım Ltd., Seyrantepe İstanbul, Sertifika N° 48150

Başkanın Mesajı

Sevgili Galatasaraylılar, Görev aldığımız 3. dönemin sonuna yaklaşırken, dergimizi bu yeni haliyle 18. kez sizlere ulaştırıyor olmamızın mutluluk ve onurunu yaşıyorum. İlk günden bu yana gönüllü olarak yapım aşamalarında destek veren, içeriğe katkı sağlayan, zaman ayıran; kısacası Galatasaray dayanışmasını en somut haliyle yaşatan tüm Galatasaraylılara içten teşekkürlerimi sunuyorum. Sizlerden gelen yüreklendirici yorumlar, enerjimizi artıran destekler ve hayallerimizi büyüten öneriler sayesinde, her sayımızı büyük bir özenle hazırlıyoruz. Amacımız, bu köklü camianın değerlerini kardeşlerimize, yani geleceğimize taşımak. Bu noktada sizlerden desteğinizi sürdürmenizi rica ediyorum.

Fuat Diriker (71) ve Fidel Berber (123) 11 Kasım 2024

2024 yılını etkinliklerle dolu dolu bir yıl olarak geçirdik. Pilav organizasyonu, Sultani Balo, Tevfik Fikret Anma Töreni, Cumhuriyet Resepsiyonu, Selanik Gezisi, Galatasaray Ödülü Töreni, yeni başlattığımız Cemiyet Akademisi, Sınırsız Galatasaray Sohbetleri, Meslek Grupları Buluşmaları, Ekonomi Sohbetleri, Lisemizde düzenlenen Kariyer Günleri, Okur-Yazar Sohbetleri, Sarı-Kırmızı Sağlık Sohbetleri, Mentorluk Programımızın altıncı dönemi, Mekteb-i Sultani Denizcileri ile gerçekleştirdiğimiz

sohbetler ve trofeler, Bodrum Buluşmaları, Öğretmenler Günü Yemeği, İstanbul Maratonu ve Galatasaray Müzesi'nde açtığımız "Galatasaray'dan Beş Halkaya – Türkiye'nin Olimpiyat Hedefindeki İlk Adımlar Sergisi", komite toplantılarımız ve Galatasaraylı kurumlarımızın etkinlikleriyle yoğun bir yılı geride bıraktık. Bu yıl başlattığımız Cemiyet Akademisi projesinden özellikle bahsetmek istiyorum. Derneğimizde düzenlediğimiz bu proje ile üyelerimizi yeni bir öğrenme platformunda bir

araya getiriyoruz. Galatasaraylılar Derneği ve Galatasaray Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi (GSÜSEM) iş birliğiyle ücretsiz olarak sunduğumuz ve sonunda GSÜSEM tarafından sertifika verilen bu programın gördüğü büyük ilgi, bizi çok mutlu ediyor. Bu hayalimizi gerçeğe dönüştürmemizde destek olan Galatasaray Üniversitesi'ne teşekkür ederim.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Galatasaray Topluluğu İş Birliği Kurulu'nda, olası İstanbul depremine karşı alınması gereken önlemler

konusunda çalışmalar yürütüyoruz. Özellikle Lisemizde ve Derneğimizde afet koordinasyonunu üstlenerek, gerekli hazırlıklara başladık. Bu kapsamda kuruluşlarımız arasında iletişimi sağlamak için uydu telefonların temini, ilkyardım için gerekli tıbbi malzemelerin yerleştirilmesi ve bunların düzenli kontrol edilmesi için Galatasaraylı doktorlarımızın koordinasyonu sağlandı. İlk 24-48-72 saat içinde yapılması gerekenler için bir "Afet Planı Yönetmeliği" hazırlıyoruz. Bu konuda her türlü öneri ve katkılarınızın, bizler için çok değerli olduğunu belirtmek isterim.

Gelenekselleşen Galatasaray Ödülümüz, bu yıl teknoloji alanında Sn. Tanzer Bilgen'e verildi. Seçici Kurulumuz, günümüzde en büyük küresel sorunlardan biri olan tarım ve su alanında yaptığı çalışmalar nedeniyle, ödülü kendisine layık gördü. Seçici Kurulumuza bu titiz ve kıymetli çalışmaları için teşekkür ederim.

Göreve geldiğimizden bu yana Derneğimizin fiziki ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak gerekli tadilat ve iyileştirmeleri gerçekleştirdik. Özellikle girişin sol tarafında yer alan alanı, bizlere yakışır bir hale getirmek için büyük çaba harcadık. Çeşitli zorlukları ve izin süreçlerini aşarak ön tarafla ilgili çalışmaları tamamlamanın gururunu yaşıyoruz. Şubat ayında, açılışını hep birlikte yapacağız. Görev süremiz boyunca altyapılar dahil olmak üzere kullanımda olan tüm alanları yenilemiş ve eksiklerini gidermiş olarak, Derneğimizi devredeceğiz. Bu süreçte emeği geçen tüm görünmez kahramanlara sevgilerimi iletiyorum.

Derneğimiz hepimiz için 13. Sınıf. Lisemize destek olmak, kurumlarımıza sahip çıkmak, Galatasaray'ın sürdürülebilir başarısını sağlamak için hepimizin katkısı çok önemli. Derneğimizi ve etkinliklerimizi takip etmeniz, önerilerinizi bizlerle paylaşmanız, Cemiyetimize gelerek bu büyük aileye katılmanız bizim için çok kıymetli. Ayrıca iletişimi güçlü kılmak adına bilgilerinizi güncellemeyi lütfen unutmayın.

Dayanışma, Galatasaray kültürünün en temel değerlerinden biridir. Kendiniz ve yakın çevreniz adına bu güncellemeleri yaparak bizlere büyük destek olabilirsiniz.

Bu yıl Derneğimiz için bir seçim yılı olacak. Öncelikle Şubat ayında Olağan Mali Genel Kurulumuz gerçekleşecek, ardından Mart ayında Olağan Seçimli Genel Kurulumuz yapılacak. 2018 yılı Mart ayında adaylığımı açıklayarak çıktığım bu yolda çok şey öğrendiğimi ve geliştiğimi hissediyorum. "Çok çalışacağız" diye verdiğimiz sözü büyük oranda yerine getirdiğimizi düşünüyorum. Bu vesileyle Galatasaray'a bugüne kadar hizmet etmiş, katkı sunmuş herkese en derin şükranlarımı sunuyorum.

Üç dönemdir benimle birlikte yürüyen Yönetim Kurulu ve diğer kurul üyelerine içten teşekkür ediyorum. Elbette bu süreçte en büyük desteği veren ailelerimizi de unutmamak gerekir. Onlar her zaman anlayışla, sabırla ve bilgelikle yanımda oldular. Dernek çalışanlarımız da planladığımız etkinliklerin sizlere en iyi şekilde ulaşması için büyük emek verdiler. Bu kolektif çalışma ve uyum sayesinde, elimizden gelenin en iyisini sunmaya gayret ettik. Eğer bir eksikliğimiz, hatamız ya da istemeden kırdığımız biri olduysa affola...

Bu görevde edindiğim bilgi ve tecrübeyi, Galatasaray'ın diğer kurumlarında ve Galatasaray için kullanmaya devam edeceğim. Gözüm ve yüreğim her zaman derneğimizin üzerinde olacak. Gerekğinde destek verecek, gerekğinde Galatasaray değerleri çerçevesinde uyarılarda bulunmaktan çekinmeyeceğim. Tüm Galatasaraylıların da aynı hassasiyetle Derneğimize ilgi göstermeye devam edeceklerine inanıyorum.

Her zaman keyifle, huzurla ve coşkuyla bir araya gelmek dileğiyle... Sevgi ve saygılarımla,

Fidel BERBER

Davetlisiniz...

Trofe
12-14
Eylül
2025

Mekteb-i Sultani Denizcileri Grubu tarafından organize edilen "GS Trofe 2025" tekneli, teknesiz tüm Galatasaraylılara açık. Katılmak isteyenler, berk.kutengin@bnktextile.com adresine ad, soyad, telefon ve devre bilgilerini ileterek Berk Kutengin (123) ile temasa geçebilirler.

Cemiyetten Haberler

Derneğimizde tüm faaliyetlerimizin temel amacı birbirimizle olan bağımızı kuvvetlendirecek fırsatlar yaratmak ve her etkinlik aracılığıyla bir araya gelme imkanlarımızı çoğaltmak. Cemiyetten Haberler bölümümüzde dönem boyunca yürüttüğümüz etkinlikleri özetliyoruz...

2025 yılı etkinliklerimizden haberdar olmak için:

Resmi Sosyal Medya Adreslerimiz:
Linkedin: Galatasaraylılar Derneği
Youtube: @GalatasarayliarDerneği
Instagram: @gscemiyet
X: @GSCemiyet

İletişim:

Dilek Çam Etkinlik ve İletişim Koordinatörü
Tel: 0212 270 1908
E-posta: dilek@gsd.org.tr

11 KASIM 2024

En büyük Ağabeyimiz Fuat Diriker'in Doğum Gününü Kutladık

Camiamızın En Büyük Ağabeyi Fuat Diriker (71)'in 106. yaş gününü evinde birlikte kutladık. Dernek Başkanımız Fidel Berber, Ağabeyimizin doğum günü olan 11 Kasım'da kendisini evinde ziyaret ederek; hepimizin sevgi ve saygılarını iletti. Değerli Ağabeyimiz de her zaman olduğu gibi Mektebimiz, Derneğimiz ve tüm kurumlarımızla yakından ilgilendiğini ve bizleri çok sevdiğini belirterek; ziyaretten duyduğu mutluluğu ifade etti.

26 KASIM 2024

Mekteb-i Sultani Denizcilerinin Komodorluk Devir Teslim Töreni

Mekteb-i Sultani Denizcileri'nin "Komodorluk devir teslim töreni"ni, Derneğimizde gerçekleştirdik. 26 Kasım'da gerçekleştirilen törende, 2021 yılından bu yana komodorluk görevini sürdüren Ekrem İnözü Ağabey, görevini Ahmet Tamay Kural Ağabey'e devretti. Komodorluk görevi boyunca 3 Ege trofesi, 10 İstanbul trofesi ve 70'i aşkın teori dersi ile öne çıkan Ekrem Ağabey'e çalışmalarından dolayı çok teşekkür ediyor; görevi devralan Ahmet Tamay Ağabey'e de Galatasaray Derneği adına yeni dönemde başarılar diliyoruz.

26 KASIM 2024

Öğretmenler Günü'nü Yemek Organizasyonu Kutladık

24 Kasım Öğretmenler Günü'nü, bu yıl da camiamızın saygıdeğer öğretmenleriyle birlikte, coşkuyla kutladık. Dernek Lokalimizde düzenlenen kutlama yemeğine çok

sayıda üyemiz ve öğretmenimiz katıldı. Organizasyonun açılışında Lise Müdürümüz Prof. Dr. M. Reşat Dabak ve Dernek Başkanımız Fidel Berber, birer konuşma gerçekleştirdi. Her zamanki gibi Başöğretmenimiz Atatürk'e, onun kurduğu Cumhuriyet'in temel ilkelerine, laiklik ve demokrasiye atıfta bulunulan konuşmalarda, çok kıymetli öğretmenlerimizin üzerimizdeki emekleri hatırlatılarak; hepimiz adına saygı ve sevgilerimiz sunuldu.

Cemiyet Akademi’de Ders Zili Bu Kez “Müzik ve Toplum” İçin Çaldı

Galatasaraylılar Derneği’nin yalnızca bir sosyalleşme çevresi olmakla kalmayıp, bir kültür ortamı da olması gerektiği inancıyla başlattığımız Cemiyet Akademi’de bir program daha başarıyla tamamlandı. Yeni programın adı “Müzik ve Toplum”, anlatıcısı ise çok değerli hocamız Prof. Dr. Ali Ergur (117) idi.

Cemiyet Akademi’de dersler tüm hızıyla devam ediyor. Kadın hareketi üzerine Prof. Dr. İpek Merçil (118) tarafından 2024 bahar döneminde verilen programla başlayan altı haftalık dersler dizisi, hemen ardından Prof. Dr. Ali Ergur (117) tarafından verilen dört hafta süreli “Küreselleşmeyi Anlamak” programıyla devam etmişti. Her ikisi de Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü öğretim üyesi olan iki hocamızın müthiş ilgiyle karşılanan eğitimlerinin ardından, Cemiyet Akademi’nin üçüncü etkinliği Ali Ergur tarafından verilen “Müzik ve Toplum” seminerleriyle devam etti.

Müziğin toplumsal işlevi ve anlamı üzerine temel kavramlara değinen program, 27 Kasım-18 Aralık 2024 tarihleri arasında çarşamba günleri 19.00-21.00 saatleri arasında olmak üzere dört hafta sürdü. Derneğimizin üst katında kütüphane ve toplantı salonunda yürütülen program, Mekteplilerin oluşturduğu müziğe ve sosyolojiye meraklı bir grup tarafından ilgiyle takip edildi. Müzik ve Toplum programı “Müziğin Doğası ve Toplumsal Karakteri”, “Müziğin Anlam Dünyası”, “Türkiye’de Müziğin Modernleşmesi”, “Küreselleşmenin Müziğe Etkisi” temalarında hem bilgi aktarımı sağladı hem soru-cevapla zenginleşen tartışma ortamı oluşturdu.

Prof. Dr. Ali Ergur, Sultani için yaptığı değerlendirmede; geçmişten bugüne, bugünden geleceğe müzikle toplum arasındaki ilişkinin nasıl kurulduğunu, bu ilişkinin hangi ekonomik bağlamlar içinde geliştiğini tartışmayı hedeflediğini belirtti. Dersler, öncelikle müziğin tanımı, fiziki ve toplumsal anlamdaki doğasının özelliklerini ortaya koyarak başladı. Ergur, doğada müzik değil sesler olduğunu ancak insan iradesiyle doğanın sonsuz sesleri içinden bazılarının seçilerek bir sistem oluşturulduğunu; müzik adını verdiğimiz ifade kurma etkinliğinin, bir ses sistemi oluşturularak inşa edildiğinin altını çizdi.

Dolayısıyla müziğin, doğanın seslerine insan iradesi eklenmesi olarak özetlenebileceğini belirtti. Her tarihsel-kültürel bağlamın, kendi müzik anlayışını geliştirdiğini söyleyen Ali Ergur, ancak her çağda ve her koşulda müziğin toplumsal bir tasavvur ve inşa etkinliği olduğunun altını çizdi.

“Müzik, toplumun değerlerini yönlendirir”

Ergur’a göre müzik, yalnızca güzel seslerin uyumlu bir ifadesi değil; müzik, öncelikle bir toplum düzenini hem simgeler hem oluşturur. Toplum, ancak uzlaşmalar, ortaklıklar ve bu doğrultuda oluşan normlarla mümkün olurken; müzik de aynı şekilde uzlaşmalar ve normlarla şekillenir. Bu hâliyle müzik, toplumsal olanın metaforu, simgesi işlevini görür.

Diğer yandan müzik, aynı zamanda toplumsal bütünleşmeyi sağlar; toplum hayatındaki ilişki ve değerleri yönlendirir. Ergur’a göre, böylece müzik ve toplum ayrılmaz bir bütünlük arz eder.

Müzik aynı zamanda bir anlam taşıyıcısıdır. Bu anlamlar, bireysel ve kolektif olarak ayrışır. Ancak aynı zamanda bireysel ve kolektif anlamlar, iç içe geçer. Müziğin anlamı, mutlak değildir; zaman içinde bağlam değişince, farklı durumlara göre müziğin taşıdığı anlamlar değişir.

“Müzik ve Toplum” etkinliğinin üçüncü dersi, “Türkiye’de Müziğin Modernleşmesi” başlığını taşıyordu. Bu başlık altında Ergur, çoğu zaman yapıldığı gibi Avrupa müziğinin Türkiye’de benimsenip benimsenmediği hakkında spekülasyon tartışma yürütmek yerine; modernleşme kavramının sosyolojik anlamına odaklanmak ve bu toprakların kendi müziğinin yani Türk Makam Müziği’nin geçirdiği dönüşümlere bakmak gerektiğini; bunun da ön-kabullerle değil, teknik özelliklerin (makamlar, usûller, yazılı müziğe geçiş, formlarda değişme vb...) incelenerek ortaya çıkarılmasıyla mümkün olabileceğinin altını çizdi.

Son derste, müziğin küreselleşme sürecinde nasıl çoğul, akışkan ve değişken bir karaktere büründüğünü vurgulayan Ergur; dinleme pratik ve tercihlerinin artık belli bir toplumsal sınıf konumu veya ideolojik tutum belirtme özelliğinin kalmadığının altını çizerek, dersi tamamladı.

“Benim için ufuk açıcı bir deneyim oldu”

ŞEBNEM ALP ALKIN (123)

Ali Ergur'un 'Müzik ve Toplum' konulu eğitimine katılmak benim için oldukça ufuk açıcı bir deneyim oldu. Müzik ve matematik arasındaki sıkı bağı, müziğin sadece duygusal bir ifade biçimi değil, aynı zamanda sistematik ve matematiksel bir yapı barındırdığını görmek çok etkileyiciydi. Özellikle ritim, armoni ve ses frekanslarının matematikle nasıl iç içe geçtiğini keşfetmek, müziğe bakış açımı genişletti. Bunun yanı sıra müziğin toplumların hafızasında nasıl bir yer ettiğini, kültürel kimliklerin oluşumunda nasıl bir rol oynadığını öğrenmek de çok değerliydi. Müzik, sadece bireysel duyguların dışavurumu değil, aynı zamanda toplulukları bir araya getiren, ortak anıları canlı tutan ve nesilden nesle aktarılan bir miras. Eğitimin bu kısmı, geçmişten günümüze müziğin toplumsal olaylar, devrimler ve değişim süreçleriyle nasıl iç içe olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ali Ergur'un konuya hâkimiyeti ve anlatımındaki akıcılık, eğitimi hem öğretici hem de ilham verici hale getirdi. Konuları örnekler ile desteklemesi, kavramları çok daha somut ve anlaşılır kıldı. Hem sanat hem de sosyal bilimler açısından zenginleştirici bir perspektif kazandığım bu eğitim, müziğin hayatımızdaki yerini yeniden düşünmemi sağladı. Gerçekten çok keyif aldım.

“Herkes programlara katılmalarını öneriyorum”

FATİH İLKUS (112)

'Müzik ve Toplum' konulu programda öğrenciliğe devam etmek çok keyifliydi. Galatasaraylı büyüklerime, arkadaşlarıma ve kardeşlerime; Cemiyet Akademide düzenlenecek olan programlara katılmalarını öneriyorum. Bu olanağı bizlere sağlayan ve katkı veren herkese de çok teşekkür ederim.

“Eğitimimi büyük bir zevkle tamamladım”

DEREN KALAFAT (116)

Cemiyet ziyaretlerimden birinde, Sevgili Ali Ergur'un eğitimini verdiği 'Müzik ve Toplum' konulu ders saatine denk gelince, ismim listede olmadığı halde misafir öğrenci olarak derse katıldım. Müziğin çeşitliliğini, müziğin toplum üzerindeki etkisini, toplumsal değişimle paralel gelişimini dinlemek, kendimi tekrar öğrenci gibi hissetmek, farklı devrelerden kardeşlerle bir arada olmak beni çok mutlu etti. Misafir olarak katıldığım ikinci ders sonrası diğer tüm derslere de büyük bir zevkle giderek eğitimimi tamamladım.

Böyle güzel bir etkinliği gerçekleştiren Cemiyetimize, bu etkinlikte bizlere sabırla ve hoş sedalar eşliğinde ders veren öğretmenimize ve derse katılan sevgili kardeşlerime çok teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız...

“Yeni dersleri heyecanla bekliyorum”

ESRA BERK EREN (128)

Cemiyet Akademisi'nin düzenlediği seminerleri ilgiyle takip ediyordum ancak katılma fırsatım olmuyordu. 'Müzik ve Toplum' başlıklı semineri görünce, bu sefer kaçırmak istemedim. Prof. Dr. Ali Ergur Hocamızın derin bilgisi ve mükemmel anlatımıyla, müziğin sosyolojik boyutunu farklı devrelerden ablalarım, ağabeylerim ve kardeşlerimle sınıf ortamında konuşmak; keyifli ve kıymetli bir deneyim oldu. Bu deneyimin en önemli yanı, düşünsel bir yolculuğa çıktığım aynı camianın insanlarıyla, bu değerli anları paylaşmanın güzelliği. Bu sebeple Cemiyet Akademisi'nin düzenlediği farklı konulardaki seminerlerin, bizleri buluşturması ve böyle değerli anlar yaratması açısından çok önemli olduğunu düşünüyorum; yeni dersleri heyecanla bekliyorum.

3 ARALIK 2024

Belgesel Gösterimi ve Söyleşisi İlgiyle İzlendi

Dernek Lokalimiz, 3 Aralık'ta bir belgesel gösterimine sahne oldu. "Vicdanımızın Hatıra Defteri" adlı belgeselin gösteriminin ardından, yaratıcılarıyla bir sohbet de gerçekleştirildi. Koordinatörlüğünü 107 devresinden gazeteci, yazar Umur Talu'nun; genel yönetmenliğini gazeteci, yönetmen Nebil Özgentürk'ün; metin yazarlığını Dr. Bengi Başaran ve Umur Talu'nun yaptığı belgesel, üyelerimizce ilgiyle izlendi. Ayvalık'tan Şirince'ye, Cem Karaca'dan Yaşar Kemal'e, Birinci Dünya Savaşı'ndan Kurtuluş Savaşı'na; şehirlerden, mekânlardan, kişilerden kardeşlik öykülerini anlatan belgeselin ardından, söyleşiye geçildi. Umur Talu ve Nebil Özgentürk, Dernek Yönetim Kurulu Üyemiz Nurten Yalçın Erüs'ün (125) sorularını yanıtladı. Üyelerimizin katılımıyla zenginleşen söyleşi sona erdiğinde, yazarlar kitaplarını da imzaladı.

8 ARALIK 2024

“GS Trofe” 5 Tekne ile Açıldı

Mekteb-i Sultani Denizcileri ve Galatasaray Lisesi Denizcilik ve Yelken Kulübü üyesi genç kardeşlerimiz, 8 Aralık'ta “GS Trofe Küçükyağ-Adalar” trofesinde buluştu ve 33 GS'li, trofeyi 5 tekne ile gerçekleştirdi.

14 ARALIK 2024

“Mektepli Kızlar Yılbaşı Kermesi” 10. Yılında

“Geleneksel Mektepli Kızlar Yılbaşı Kermesi”, 10 yaşında... Yaş aldıkça büyüyen ve geliri okulumuzun ihtiyaçları için kullanılan kermes, 14 Aralık 2024 Cumartesi günü Galatasaraylılar Derneği'nde çok sayıda üyemizin katılımı ve desteğiyle başarıyla gerçekleştirildi.

15 ARALIK 2024

Meslek Grupları Hukuk Buluşması

Derneğimizin düzenlediği “Meslek Grupları Buluşmaları” etkinliği 15 Aralık Pazar günü gerçekleşti. Hukuk alanında çalışan mezunlarımız, halen hukuk fakültesi öğrencisi kardeşlerimizle, samimi bir ortamda Derneğimizde bir araya geldi. Farklı dönemlerden Galatasaraylıların katıldığı buluşmada, hukuk mezunu üyelerimiz, paylaşımlarıyla henüz fakültede okuyan öğrenci kardeşlerimizin kariyer yolculuklarına ışık tuttu.

23 ARALIK 2024

Yeni Yıl Yemeğinde Bir Aradaydık

Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu olarak, 23 Aralık'ta dernek çalışanlarımızla yeni yıl yemeğinde buluştuk. Bu güzel geceye; yıl boyu emekleriyle, gayretleriyle faaliyetlerimize değer katan çalışma arkadaşlarımızın yanı sıra her birimizin gönüllü mesaisinde en büyük destekçimiz olan ailelerimiz de eşlik etti. Dernek çalışma arkadaşlarımıza ve evlerimizde bizleri destekleyen aile üyelerimize böylelikle teşekkür imkânı bulduk.

ARKA SIRA: Efe Murat Gökdağ, Ümit Çam, Orhan Koray, Etem Sönmezşık (113) ORTA SIRA: Berk Kutengin (123), Fethiye Ergül, Haluk Levent (113), Fidel Berber (123), Hasan Cenk Buyurgan (123), Mehmet Vecihi Tokuş (112), İhsan Mannaslar (138) ÖN SIRA: Eray Yanbol (126), Aysun Olgunsoy Yanbol (126), Buse Burdurlu (147), İrem Kutengin, Nurtan Yalçın Erüs (125) Sema Koray, Dilek Çam, Özlem Kıyat Berber (124), Ruhan Çelik, Zeynep Tokuş, Nurperi Toker Gazioglu (109), Ertuğrul Gazioglu (111), Murat Gün (127)

12 OCAK 2025

Meslek Grupları Tıp Buluşması

“Meslek Grupları Buluşmaları” kapsamında; tıp, eczacılık, diş hekimliği ve psikoloji bölümlerinde okuyan öğrenci kardeşlerimiz ile bu alanlarda çalışan mezunlarımız, 12 Ocak Pazar günü Derneğimizde bir araya geldi. Farklı dönemlerden Galatasaraylıları buluşturan etkinlik boyunca, katılımcılar karşılıklı mesleki paylaşımlarda bulundu.

13 OCAK 2025

‘Ekonomi Sohbetleri’nde Gelenek Bozulmadı

Her yıl olduğu gibi bu yıl da geleneği bozmadık. Prof. Dr. Asaf Savaş Akat (94) ve Murat Sağman (124) tam 14. kez yeni yılın ekonomik beklentilerini Derneğimizde üyelerimizle paylaştı. “2024’te Ekonomide ve Piyasalarda Beklentiler” konulu sohbette Mektebimizin yetiştirdiği iki ekonomist öngörülerini paylaşıp, sorularımızı yanıtladı. Dernek Yönetim Kurulu Üyemiz Prof. Dr. Haluk Levent katılımları ve katkılarından dolayı konuklarımıza teşekkürlerini sundu.

18 KASIM 2024

Nur Ger ile “Keşkesiz Bir Yaşam”

“Sınırsız Galatasaray Sohbetleri”nin 18 Kasım günü düzenlenen etkinliğinde konuğumuz Nur Ger (106) ile “Keşkesiz Bir Yaşam” başlığı altında Cemiyet Lokalimizde, keyifli bir söyleşi yaptık. 125. dönemden Yönetim Kurulu Üyemiz Nurten Yalçın Erüs’ün moderatörlüğünde gerçekleşen söyleşide, Nur Ger başarılı bir girişimci, sivil toplum öncüsü ve toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesi alanında kanaat önderliği rolleri üzerinden ilham veren yaşamını üyelerimizle paylaştı. Bundan iki yıl önce tiyatro eğitimi almaya başlayan Nur Ger, iki yılın sonunda sahneye koyduğu Keşke adlı oyunu ile Galatasaray Lisesi’nde yetişmiş bir Cumhuriyet kadını olarak Atatürk’e olan teşekkürlerini sunmayı hedeflediğini ifade etti.

9 ARALIK 2024

Kerem Eksen ile “Ölümden Uzak Bir Yer”

“Ölümden Uzak Bir Yer” adlı son romanıyla, 2023 Attila İlhan Roman Ödülü’nü alan Kerem Eksen’i (127) 9 Aralık’ta ağırladık. Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Nurten Yalçın Erüs’ün yönettiği söyleşide Kerem Eksen, Galatasaray Lisesi’nde tiyatro ve müzikle başlayan ve ilerleyen yıllarda edebiyatla devam eden kültür sanat yolculuğunun seyrini anlattı.

6 OCAK 2025

Ahmet Acar ile “Özümün Yedi Rengi”

“Özümün Yedi Rengi” adlı son kitabıyla Ahmet Acar’ı (135), 6 Ocak’ta ağırladık. Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Nurten Yalçın Erüs’ün yönettiği söyleşide Ahmet Acar, geniş bir perspektifte insan, yaşam ve varoluş odağındaki kavramlara dair düşüncelerini dinleyicilerle paylaştı.

20 OCAK 2025

Nedim ve Seyfettin Gürsel’den Leyla Hoca’yı Dinledik

“Kavuşmak Hayal Oldu” adlı romanıyla Nedim Gürsel (102) ve kardeşi ekonomist-yazar Prof. Dr. Seyfettin Gürsel’i (100) 20 Ocak’ta ağırladık. Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Haluk Levent’in (113) yönettiği söyleşi, Seyfettin Gürsel’in Mektebimiz öğretmenlerinden annesi Leyla Gürsel’in Galatasaray Lisesi öğrencilerine yaptığı veda konuşmasını okumasıyla başladı.

Nedim Gürsel’in dokuz yaşında yazdığı ilk mektuptan itibaren bir büyük yazarın tutku ve heyecan dolu edebiyat yolculuğunu izlediğimiz keyifli söyleşi; izleyicilerin de katkılarıyla anıların, tanıklıkların, sanat ve edebiyat üzerine değerlendirmelerin dile getirilmesi ile sona erdi.

POINT HOTEL
TAKSİM

Temeli Çatıyla Buluşturan Abiler

Bugüne kadar Galatasaray mezunlarının ülkeye katkılarını değerlendiren araştırmalarda, gündelik yaşamı en yakından ilgilendiren tasarım alanı olan mimariye yer verilmediğini fark ettim. Bu bakımdan hukuk, diploması, edebiyat ve diğer sanat dallarındaki Galatasaraylılar her fırsatta anılırken; aynı mektebin yetiştirdiği mimarlara haksızlık yapıldığı kanısına kapıldım. Bu yazı biraz da bu eksiklikte bir sorumluluk payı hissetmemden doğdu. Umarım sanat ve mimari tarihçisi kardeşlerim devamını getirir.

Modern Türk mimarisinde genel kabul gören kategorilendirme yaklaşımı, Osmanlı modernizminin devamı olan Birinci Ulusal Mimari Dönem ile başlar. Selçuklu ve Osmanlı çizgilerini buluşturan ve 1929'da reddedilen bu eklektik üslup, yeni rejimin radikal değişim

rüzgârıyla yerini İkinci Ulusal Mimari Dönem'e bırakır. Erken Cumhuriyet'in kentsel kimliğini belirleyen bu dönemi etkileyen de çoğunlukla evrensel mimari tasarımı şekillendiren akımlardır. Bu yüzden modern ulusal mimariyi tam anlamıyla ortaya koyanın, 1920'ler ve öncesinde doğan kuşak olduğu söylenebilir. Çünkü onlar yeni bir başkentin kuruluşunun, planlı kentleşme örneklerinin ve mimari eğitiminin çağdaşlaşmasının ilk tanıkları olarak yetişmişti ve hem bu süreçte rol alacak hem de nitelikli mimari eserlerin kamu kesimi dışına da taşınmasını sağlayan nesil olacaktı. Onların

kısa yaşam öyküleri bile Cumhuriyet idealinin en net görünen yüzü olan kentsel planlama ve mimarideki Galatasaraylı etkisinin boyutlarını ortaya koyuyor.

Bu nesil mesleki usta olarak sadece birkaç Türk ismi sayabilirdi. Bunlardan biri de Birinci Ulusal Mimari Dönem'in iki başat oyuncusundan olan Mehmet Vedat Tek'ti (1873-1942). Sadece Mektep'te iki yıl okumuş olmasından dolayı değil, 17 devresinden ağabeyi Yusuf Razi Bel ile birlikte Galatasaraylılar Derneği'nin ilk oluşumundaki yönetim kadrosunda yer alması nedeniyle de önce onu anarak başlayalım.

Vedat Tek

Mehmet Vedat Tek

Mektep'ten ayrılıp liseyi Paris'teki ağabeyinin yanında, École Monge'da bitirdi. Académie Julien'de resim, École Centrale'de mühendislik okuduktan sonra École National des Beaux Arts'a devam etme hakkı kazanan dokuz kişiden biri oldu. Moyaux atölyesindeyken Prix de Rome kazandı ve iki yıl İtalya'da eski eserler üzerine çalıştı. Ülkesine "Légion d'honneur" nişanına sahip olarak döndü ve ilk mesleki eğitim almış Türk mimar olarak arabesk, Selçuklu ve Osmanlı mimarisinden ilhamla ikonik yapılar inşa etti.

Onu izleyenler arasında öne çıkan isimlere göz atıldığında –birçok başka alanda olduğu gibi– yine Galatasaray Lisesi kökenliler öne çıkıyor. 1940'lı yıllarda mimarlık eğitimi alırken mevcut yapı stoğunu bir temel olarak ele alan ve meslek yaşamları boyunca 1950'lerde başlayan çarpık yapılaşma erozyonuyla mücadele eden çatılarla buluşturun bir kuşaktı onlar ve kendilerini bugün gurur duyduğumuz ulusal ve uluslararası üne sahip mimarlarımızın ardılları olarak anımsamak gerekir.

Seyfi Arkan

54 devresinden 896 Seyfi Arkan (1903-1966), Galatasaray'da ortaokul eğitimini aldıktan sonra o dönemde lise mezuniyeti gerektirmeyen Sanâyi-i Nefise Mektebi Mimarlık Bölümü'ne girip, 1928'de Vedat Tek Atölyesi'nden mezun oldu. Millî Eğitim Bakanlığı tarafından gönderildiği Berlin'de Hans Poelzig'in öğrencisi oldu ve 1933'te Güzel Sanatlar Akademisi Şehircilik

Rüknettın Güney

Bölümü'nde öğretim üyesi oldu. Çankaya Hariciye Köşkü Yarışması'nda birinci olunca Atatürk'ün özel mimarı olarak birçok proje gerçekleştirdi. Florya Deniz Köşkü, Florya Cumhurbaşkanlığı Umumi Katiplik Dairesi, Cumhurbaşkanlığı Yaverlik Dairesi gibi birçok kamu binasının yanında Türkiye'nin Tahran'daki büyükelçilik binasını da tasarladı. 1930'lu yıllardaki üretkenliğiyle erken Cumhuriyet'e mimari kimliğini kazandıranların

Seyfi Arkan

başında gelmesinin yanında, 1950'li yıllarda düşük maliyetli konut ihtiyacına getirdiği model çözümler, kent planları ve işçi siteleriyle de etkinliğini sürdürerek; yaşadığı dönemin tümüne ışık tuttu.

Rüknettın Güney

Muhtemelen 55 devresinden olan Rüknettın Güney (1904-1970), kayıtlarda adına rastlanmasa da sağlığında liseyi Galatasaray'da okuduğunu beyan etmiş ve İstanbul'un modernleşme sürecinde belirleyici olmuş bir figürdü. École des Beaux-Arts'dan mezun olduktan sonra 1933'ten itibaren uzun yıllar İstanbul Belediyesi İmar Müdürlüğü baş mimarı olarak görev yaptı ve bu kurumun inşa ettiği önemli yapıların tasarımını üstlendi. 1936-1950 arasında çalışmalarının neredeyse tamamını Lütfü Kırdar'ın başkanlığında sürdürdüğünden, "belediye mimarı" olarak tanındı. Bu dönemde Henri Prost'un kent planları uygulanıyordu ve Taksim Gazinosu, Florya Belediye Gazinosu, Kadıköy Halkevi ve Beyoğlu Evlendirme Dairesi gibi yapıları tasarlayarak, modernleşme programında aktif olarak rol aldı. 1950 sonrasındaki serbest mimarlık çalışmalarında da Divan Otel'i'ni ve çeşitli apartmanları tasarladı.

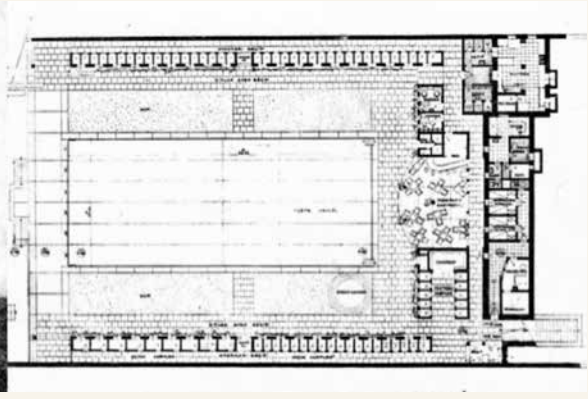
Rebii Gorbon

60 devresinden 52 Rebii Gorbon (1909-1993), mimaride olduğu kadar sanatsal ve endüstriyel seramikte de öne çıkan faaliyetleriyle iz bıraktı. 1934'te Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun oldu ve yapı üretimi ortamında

tasarımcı, uygulayıcı, yüklenici gibi çeşitli roller üstlendi. 1958'de kurduğu Gorbon Seramik Fabrikası ile Türkiye'de seramik tasarımı ve üretimine yatırım yapan ilk isimlerden olmasının yanında, 1962-1979 arasında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki öğretim üyeliğiyle de mesleğin önemli aktörleri arasında yer aldı. Erken Cumhuriyet döneminden başlayarak, modern mimarinin en üretken kariyerlerinden birini sergilerken; 1950'li yıllarda kısıtlı yapı malzemesi endüstrisiyle sanatsal üretim birlikteliklerine yön verdi. Mimarlıkta seramik ara kesitinde oynadığı rolle çağdaşlarından ayrıışan ve Gorbon-Işıl markasıyla girişimcilik örneği sergileyen Rebii Gorbon, modernite sonucu ortaya çıkan kaotik duruma karşı kişisel stratejiler geliştirerek kendi normlarını kurgulayan mimarlardan oldu. İstanbul'un kimliğinin ayrılmaz parçaları olan Karaköy Limanı Yolcu Salonu, Liman Lokantası, Heybeliada Sanatoryumu, Florence Nightingale Hemşire Okulu, Adliye Sarayı, 1. Levent Mahallesi ve 4. Levent toplu konutları eserleri arasındaydı ve 1974-1984 arasında Milli Olimpiyat Komitesi üyeliği yapmıştı.

Halit Femir

64 devresinden 1107 Halit Femir (1910-1954), dönemin teknolojik imkanlarından yararlanan ilk olimpik yüzme havuzunu içeren Lido Otel'i'nin tasarımcısıydı. Galatasaray Lisesi'nden sonra Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirmiş, Ernst Egli ve ardından Bruno Taut'u takip ederek modernist ilkelerle

mimari dilini oluşturmuştu. İzmir Belediyesi'ndeki kariyeri 1930'larda İzmir Uluslararası Fuarı için Çimento Pavyonu, Atlı Spor Binası ve İzmir Kent Müzesi gibi projeler tasarlamasını getirdi. İsveç, İsviçre ve Paris'te yaptığı stajlarda Sven Markelius ve Le Corbusier ile şehir planlama odaklı çalıştı. 1940'larda akademide eğitmenlik yaparken 37 projesinden 29'unu birlikte tasarlayacağı Galatasaray'dan üç devre küçüğü Feridun Akozan ile ortaklık kurdu. Birlikte birçok konut, banka şubesi, turizm acentası ve sanayi yapısı tasarladılar. Özellikle Bursa'da gerçekleştirdikleri üretim tesisleri ve konut projeleri ile sıra dışı hal binası projesi günümüzde hâlâ ayakta. Mimari üretiminin büyük kısmı iç mekân tasarımı odaklıydı ve projeleri belli bir standardı koruma ve modern teknolojiyle birleştirme kaygısı taşıyordu. 44 yaşında Bursa'da şantiye dönüşü geçirdiği trafik kazası sonucu hayatını kaybetti.

Kemal Ahmet Arû

64 devresinden 1180 Kemal Ahmet Arû (1912-2005), Galatasaray Lisesi'nden sonra Egli ve Taut'un öğrencisi olarak Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Yüksek Mühendislik Mektebi Mimarlık Fakültesi Şehircilik Kürsüsü'nde Emin Onat'ın asistanlığını yaptı. 1942-46 arasında Clemens Holzmeister ile birlikte proje derslerini yürüttü ve eşzamanlı olarak Prof. Gustav Oelsner'in asistanlığını yaptı. 1940'lı yıllarda Anadolu kentlerinin imar planı yarışmalarında onlarca birincilik aldı ve Rebii Gorbon'la birlikte 1. Levent ve 1954'te 4. Levent Toplu Konut uygulamalarını gerçekleştirdi. 1950'de profesör oldu ve

aynı yıl Şehircilik Kürsüsü başkanlığına seçildi. Defalarca dekanlık yaptığı, birçok uluslararası etkinliğe katıldığı akademik kariyerinin yanında çok sayıda kamu binası, İTÜ Ayazağa Kampüsü ve Taksim Sheraton Otel'i gibi yapıları tasarladı. Şehircilik üzerine çalışmaları ona, Birleşmiş Milletler tarafından Karaçi'nin planlanması görevinin verilmesi sonucunu getirdi. 1973-75 yılları arasında Galatasaray Spor Kulübü yönetiminde görev aldı, Florya tesisleri ve Galatasaray Müzesi'nin yapımıyla ilgilendi. "Türk Kenti ve Bir Üniversite Hocasının Yaşamının 80 Yılı" adlı kitapları, Yapı Endüstri Merkezi tarafından yayımlandı. Her fırsatta Galatasaray'da okumuş olmayı en büyük şanslarından biri olarak gördü ve hatıratı yayımlandığında şunları söyledi:

"Galatasaray'da geçirdiğim on yıllık öğretimin biraz da ilk beş yılında, çekingen, suya sabuna dokunmayan, kenarda yürüyen, akranlarıyla oyuna katılmayan, kendi halinde, zararsız, terbiyeli bir çocuktum. Neden? Herkesin bir argo ismi vardı bizim Galatasaray'da, bana bir türlü bir isim bulamadılar, en sonunda bana 'Kemal Bey' dediler. Benim ismim 'Kemal Bey' kaldı... Başımızdan türlü politik maceralar geçmiş, evimiz basılmış, Anadolu'ya kaçmışız ve normal bir çocuğun geçirdiği yıllar değil tabii, kendi akranları arasına yedi yaşında katılamayan bir küçük çocuğun çekingenlik ve yabancılaşma duyguları olurdu. (...) Bütün öğrenim yıllarımda, çok akıllı bir çocuk olmadığımı hep düşünmüşümdür. Sınıflarda sıvırlan bir öğrenci değildim. Lisede, sonra akademide daha sıvırlı oldum. (...) Hasan Âli Yücel Galatasaray'da Türkçe hocamdı. Uzun boylu, Atatürk'ün profiline benzeyen bir güzel yüzü, kalın kaşları, siyah bıyıkları

vardı. Milliyetçi bir insan olduğu, her sözünden anlaşılıyordu. 1940'ta, Atatürk'ten sonraki dönemde, Milli Eğitim Bakanı olarak Köy Enstitüleri fikrini getirdi. Kalkınmada geri kalmış, yüzde 80'inden azı okur-yazar bir Türkiye'de çok iş başardı. Türkiye'ye yayılan 21 Köy Enstitüsü yapıldı. Bütün mimarlar seferber oldu, yarışmalar açıldı. Biz de o sıralarda Hasanoğlu Köy Enstitüsü'nü kazandık ve uyguladık. Bu enstitüler endişeli düşüncelerle politik bir dönemde kaldırıldı. Çok yazık oldu. (...) Galatasaray'daki on yıl sonunda önemli bir karar, geometri hocam Profesör Mombulie'nin beni mimariye göndermek istemesiydi. O sıralarda akademide büyük bir reform yapılıyordu. Atatürk'ün en güvendiği milli eğitim bakanı Necati Bey mimarlığın ne kadar önemli bir meslek olduğunu ve yokluğunu görmüş, birçok yabancı getirmiş, 'Evvela böyle bir okulu kuralım' demişti. (...) Yüksek Mühendis Okulu'na asistan olarak girmem ve İTÜ'nün Mimarlık Fakültesi'nin olması büyük şans oldu."

Feridun Akozan

67 devresinden 769 Feridun Akozan (1914-2007), Galatasaray Lisesi ve Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olduktan sonra Clemens Holzmeister'in tasarladığı TBMM binası şantiyesinde çalışmaya başladı. İkinci Dünya Savaşı sebebiyle inşaat yarım kalınca, akademide asistan oldu ve İstanbul Belediyesi İmar Müdürlüğü'nde Prof. Henri Prost'un yardımcılığına getirildi. Bölüm ve kürsü başkanlığı ve rektörlük yaptığı akademik kariyerinde, Rölöve

Aron Angel

Kürsüsü başkanlığı; Türk Mimarisi Araştırma Enstitüsü, Mimar Sinan Araştırma Merkezi, Fen Bilimleri Enstitüsü müdürlükleri ve Mimarlık Bölümü Restorasyon Anabilim Dalı başkanlığı görevlerini üstlendi. İdari görevlerinin yanı sıra birçok temel dersi üstlendi ve pek çok öğrenci yetiştirdi. Galatasaraylı ortağı Halit Femir ile birlikte verdiği eserler arasında Mudanya'nın imar planı, Bostancı'da Şenesenevler Mahallesi, Bursa'da İpekçilik Kolektif Dokuma Fabrikası ve kapalı hâl ve çarşı binaları, Beyoğlu'nda Küçük Sahne Tiyatrosu, Yapı Kredi Bankası Galatasaray Şubesi, Silaharağa'da Komili Sabun Fabrikası bulunuyordu. Ortağını kaybettikten sonra Hüseyin Baban ile birlikte eserler verdi. 1946'da Cumhuriyet Halk Partisi Mimari Sanat Ödülü'nü kazandı.

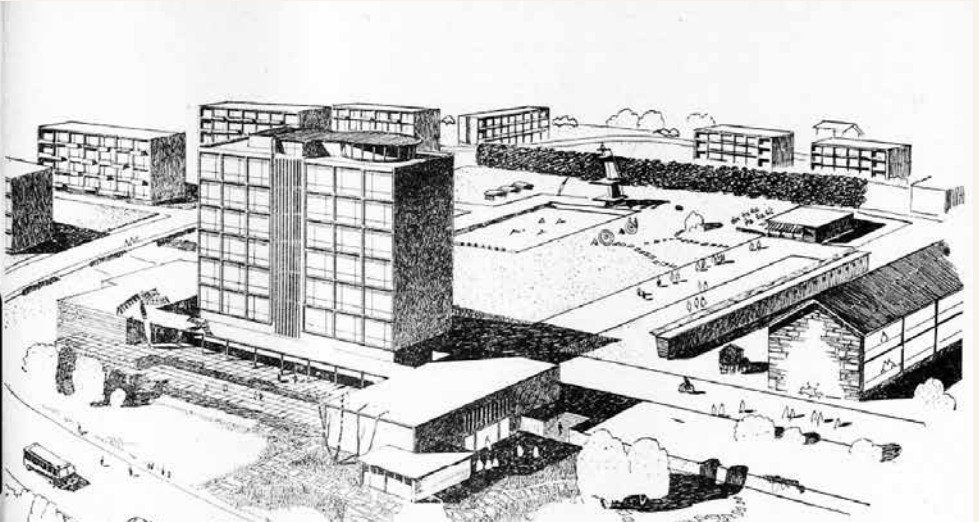
Aron Angel

Mezuniyet kaydı olmayan 69 devresinden Aron Angel (1916-2010), mektebin kurucusu olan Abdülaziz'in, Roma gezisindeki diş hekimini davet

etmesinden dolayı İstanbul'a göçen ailenin mensubuydu. Galatasaray Lisesi'nden sonra Sorbonne'da mimarlık ve şehir planlama eğitimi aldı ve 1942'de İstanbul'un ilk nâzım planını hazırlayan Henri Prost'un yardımcısı ve çevirmeni oldu. 1950'li yıllarda İstanbul Belediyesi nazım plandan sorumlu daire başkanı olarak çalıştı. Açık alanlı ve geniş kaldırımli düzeni ve az katlı bahçeli evleriyle Bağdat Caddesi ve çevresinin nazım planını, Valikonağı Caddesi ve Beyoğlu planlamalarını hazırladı. Uygulamalarda yaptığı projeye sadık kalınmaması üzerine istifa etti. Uzun yaşamının sırrını yaz-kış denize girmek, günde tek öğün yemek ve litrelerce su içmek olarak açıkladı. 2009'da yazmaya başladığı yaşam öyküsünün basıldığını göremeden, 1 Aralık 2010'da 94 yaşında öldü. Perihan Bayraktar tarafından anısına "İstanbul Hayali adlı bir belgesel çekildi. "Türkiye'nin İlk Şehir Planlamacısı" adlı kitabı, 2013 yılında Taç Vakfı tarafından yayımlandı.

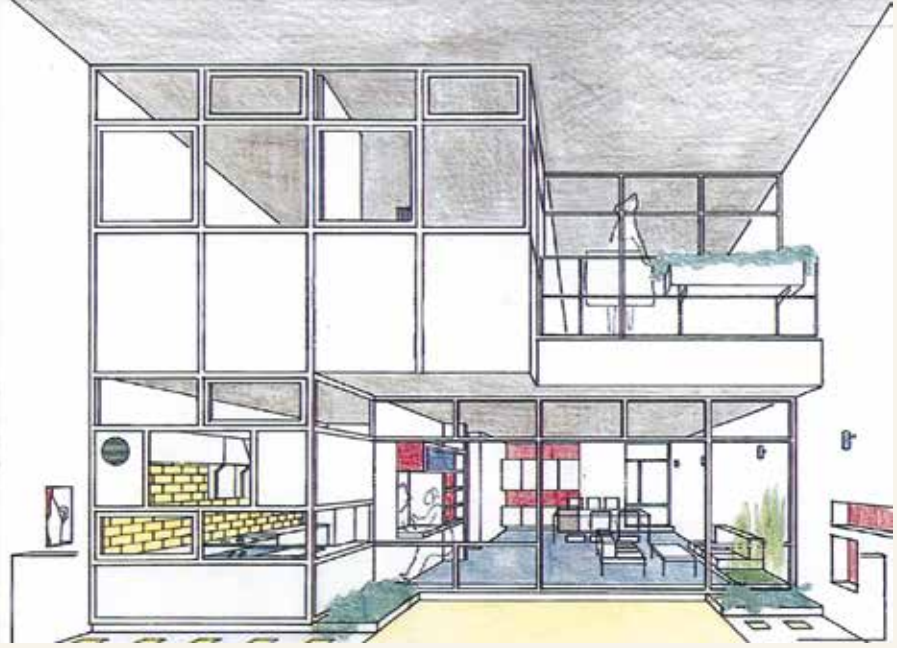

Kemal Ahmet Aru

Haluk Baysal

Selçuk Milar

Melih Birsal

Selçuk Milar

69 devresinden 253 Selçuk Milar (1917-1991), Robert Kolej'de başladığı orta öğrenimini Galatasaray'da bitirdi. Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Fakültesi'nde okurken Ankara'ya gitti ve Paul Bonatz'la çalışmaya başladı. Genel büro çalışmaları yanında Denizli Erkek Sanat Okulu ve Malatya Erkek Sanat Okulu gibi projeleri tasarladı. Mimari dışında grafik tasarımıyla da uğraştı ve 1946'da hazırladığı "Yeter Söz Milletindir" afişi, Demokrat Parti'nin simgesi oldu. 1947'de mimari ve dekorasyon odaklı "Eser" sanat dergisini çıkardı. 1940'larda Cündoğlu Hanı, çeşitli ev ve mağaza projeleri tasarlayıp uygulamalarını yaptı. 1950'lerde Mimar ve Mühendis Odaları Birliği Kanunu ve TMMOB'nin kuruluş çalışmalarına odaklandı. Sonrasında Mimarlar Odası'nda önemli görevler de üstlendi. Ankara Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi'nde dersler verdi. 1957 yılında Ankara'nın ilk

sanat galerisi olan Galeri Milar'ı kurarak, birçok ünlü sanatçıya sergi açma olanağı sağladı. Aynı zamanda yeni bir mobilya anlayışına da öncülük etti. Gazete ve dergilerde yayımlanan makalelerinin yanında mimari proje yarışmaları, Milli Kütüphane Daimi Resim ve Heykel Galerisi ve Devlet Resim ve Heykel Sergisi jüri üyeliklerinde bulundu. Reklam ve logo tasarımı arasında CICA (Confederation International des Credits Agricol) amblemiyle, uluslararası ilk Türk ürünü de yer aldı.

Haluk Baysal

Mezuniyet kaydı bulunmayan 70 devresinden Haluk Baysal (1918-2002), Galatasaray Lisesi'nden sonra Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirdi ve 1951'de devre arkadaşı Melih Birsal ile birlikte, Türkiye'nin ilk serbest mimarlık bürolarından birini açtı. 1952-1978 yılları arasında faaliyet gösteren Baysal-Birsal Mimarlık Bürosu'nun mimarlık pratikleri, ait oldukları

bağlamın toplumsal, siyasal, ekonomik, kültürel ve mimari parametreleriyle çok boyutlu ilişkiler kurarak çevreleyen özneler ve üretimiyle, örnek bir ilişkiler ağı kurdu. Böylece yeni bakış açıları getirerek, Türkiye'nin mimarlık tarihi içinde özgün bir konuma ulaştı. Haluk Baysal, bu büroda sürdürdüğü mimarlık çalışmalarının yanında iki dönem Mimarlar Odası başkanlığı da yaptı. Türkiye mimarlığında 1950 ve 60'lar modernizminin önemli aktörleri ve yeni örgütlenmeye başlayan mesleki bir pratik olarak ülkenin ilk mimarlık ortaklıklarından olan Baysal-Birsal Mimarlık Bürosu, dönemin sosyo-ekonomik ve politik bağlamını uluslararası çağdaş mimariye uyarlayarak, rasyonel yaklaşımlarıyla öne çıktı. Tasarladığı sanayi yapıları arasında Sanver Üzüm İşletmesi ve Durisol Levha Fabrikası, konutlar arasında IBA Apartmanı ve Hukukçular Sitesi, kamu yapıları arasında Karayolları Genel Müdürlüğü ve Ziraat Bankası Lojmanları bulunuyordu.

Melih Birsell

70 devresinden 1279 Melih Birsell (1920-2003), mimarlık eğitimini Cenevre Güzel Sanatlar Akademisi'nde tamamlayıp, 1951'de Türkiye'ye döndü. Aynı yıl devre arkadaşı Haluk Baysal ile Baysal-Birsell Mimarlık Bürosu'nu kurdu. 1955 yılında 67 devresinden ekonomist Cihat İren (1916-2001) ile ortak olarak mimari tasarım ve uygulama hizmetlerine bölgesel gelişme ve sanayi kuruluş projeleri için fizibilite ve araştırma çalışmalarını da kattılar.

Bir süre Fransa'ya giden Melih Birsell, Guy Lagneau ve Paul Delouvrier ile Paris Bölgesi Şehircilik ve Bölge Planlama Enstitüsü'nde de çalıştı. Kariyeri boyunca birçok yarışmada ödül kazanan Baysal-Birsell Mimarlık Bürosu'nun Profilo Yönetim Binası, Rasattepe Sitesi, Beytem Han, Kamhi Apartmanı gibi çok bilinen projeleri dışında Şişli, Bodrum ve Rumelihisarı planlamaları da zamanının ötesinde çalışmalar olarak anıldı. Bireysel ve kolektif biçimlerde ortaya koyduğu rasyonel mimarlık üretimiyle

modernist zihniyetin öncüleri arasında yer alan yapıları, Türkiye mimarlık ortamının uluslararası mimarlığa çoklu katkılarda bulundu ve yeni yapı teknolojisi ve malzemeleriyle sanatın birlikte kullanımına örnek gösterildi.

Turgut Cansever

73 devresinden 1347 Turgut Cansever (1921-2009), Galatasaray Lisesi'nden sonra ressam olma düşüncesiyle girdiği İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde fikir değiştirip mimarlık öğrenimine yöneldi. Sedat Hakkı Erdem'in yardımcısı oldu ve Türkiye'de yapılmış ilk sanat tarihi doktora tezini verdi. 1949'da Sadullah Paşa Yalısı'yla başladığı tarihi yapı restorasyonunda uzmanlaştı. 1951'de devre arkadaşı Abdurrahman Hancı ile birlikte ilk mimarlık bürosunu kurdu. Birlikte tasarladıkları Anadolu Kulübü Otel, Karatepe Açık Hava Müzesi, Diyarbakır Koleji, ODTÜ Kampüsü, Türk Tarih Kurumu binası 1950'li yılların önemli yapıları oldu. 1958'de tasarladığı Beyazıt

Meydanı'yla kent, imar ve koruma projelerine yöneldi ve Marmara Bölgesi Planlama Teşkilatı başkanlığı, İstanbul Belediyesi planlama müdürlüğü, Dünya Bankası İstanbul Metropol Planlama Projesi başkanlığı, Avrupa Konseyi Türk Delegasyonu üyeliği, İstanbul ve Ankara metropol planlama danışmanlığı gibi birçok görev aldı. 1960'larda Bodrum'la tanıştı ve Ahmet Erteğin Evi'nin restorasyonunu yaptı. Bu projesi, Türk Tarih Kurumu binası ve Demir Evleri ile dünyadaki üç Ağa Han Ödülü sahibi olan tek mimar olma unvanı kazandı. 1983'te Ağa Han Master Jürisi'nde görev alan Turgut Cansever, doksanlı yıllarda "Bilge Mimar" olarak anılmasına sağlayan makalelerine odaklandı. Anıtsal bir kitap olan "Mimar Sinan", 2005'te yayımlandı. 2007'de "Turgut Cansever: Mimar ve Düşünce Adamı" başlıklı ilk mimari dokümantasyon sergisi açıldı.

Abdurrahman Hancı

73 devresinden 854 Abdurrahman Hancı (1923-2007), Galatasaray Lisesi'nden sonra Güzel Sanatlar Akademisi'nde mimarlık öğrenimi gördü ve 1946'daki mezuniyetinin ardından Fransa'ya gitti. Auguste Perret ile II. Dünya Savaşı'nda yıkılan La Havre kentinin yeniden inşasında çalıştı. Devre arkadaşı Turgut Cansever ile kurduğu mimarlık bürosu Türkiye'nin ilk büyük özel mimari tasarım girişimi oldu. 1953'te Anadolu Kulübü'nün yarışmasında birinci olan tasarım bu bürodan çıktı. 1955'te NATO Genel Merkezi binası için aldığı davet üzerine yeniden Fransa'ya gitti. Fransa'da kalarak serbest mimarlık yaptıktan sonra 1966'da Türkiye'ye döndü ve sadece iki sanat galerisi bulunan İstanbul'a Galerisi 1'i kazandı. 1967'de otuz yıl sürdüreceği Divan Otel'i'nin mimari danışmanlığını üstlendi. 1975'te Cumhurbaşkanlığı Dış Konuklar Köşkü'nü yeniledi. Birçok konut, işyeri ve banka şubesi tasarladı ve birçok yarışmada derece kazandı. 1996'da Ulusal Mimarlık Büyük Ödülü'nün sahibi oldu.

Sedat Gürel

77 devresinden 1161 Sedat Gürel'in (1925-1987) kendi ailesi ve yakın çevresi için Çanakkale'nin Dalyan köyünde yerel malzeme ve teknikleri kullanarak 1971 yılında inşa ettiği yedi birimden oluşan yapı grubu, 1989 Ağa Han Mimarlık

Sedat Güler

Ödülü'ne layık görüldü. "Zihinleri Buckminster Fuller'dan Kenzo Tang'e, Chandigarh'dan Boğaziçi yerleşmelerine, Aalto'nun Baker Yatakhane'sinden Japon tatami modülasyonuna sıçratan mimar" olarak tanımlanan Sedat Gürel, Galatasaray'dan sonra İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde okudu ve aynı kurumda akademik kariyer yaparak, yapı bilimleri kürsüsünde profesör oldu. Yerel özelliklerin gözetilerek çağdaş ihtiyaçların karşılanmasına dair kuramsal çalışmalarını uygulamaya da yansıtarak model oluşturan çözümler ortaya koydu ve 1960'larda Japonya, ABD ve Avusturya'da yaptığı çalışmalar, uluslararası övgü kazandı.

Şevki Vanlı

79 devresinden 1158 Şevki Vanlı (1926-2008), Galatasaray'dan olgunluk sınavını "pekiyi" derecesiyle veren iki öğrencinden biri olarak mezun oldu. Anılarında lise yıllarından bahsederken "Mösyö Delaur mantığının boyutlarını, anlamını tanıtmaya çalışıyor; bir problemin çözülmesine değil, anlaşılmasına not veriyordu" dedi. Mimarlık eğitimi Floransa Üniversitesi'nde bitirip doktorasını verdikten sonra Türkiye'ye dönüp Ankara'da serbest mimarlığa başladı. Çoğu ev ve apartman olan ilk tasarım siparişlerini Galatasaraylılar ve Forum çevresinden aldı. Yarım asrı aşan serbest mimarlık pratiği sürecinde

yüze yakın yapı tasarladı, elli kadar yarışma jürisinde yer aldı. Merkez Bankası Bursa binası ile Mimarlar Odası Ulusal Mimarlık Ödülü kazandı. Mimarlar Odası tarafından Mimar Sinan Büyük Ödülü'ne layık bulundu. 1980'li yıllarda Cezayir, Libya, Lübnan ve Suudi Arabistan'da mimari projeler ve başkentte OR-AN toplu konut yerleşimini gerçekleştirdi.

Kaynaklar:

- Anonim, "Cemiyet'in İlk Belgesi" (Çev. İzzeddin Çalışlar) Erik Yayınları, 2021.
- Bilge Ekin İnan, "Halit Fehmi'nin (1910-1954) Hayatı ve Mimarlığı" İTÜ Fen Bilimleri Enstitüsü (Tez), 2020.
- Canse Yüzer, "Rebii Gorbun: Mimarlık ve Seramik Arasında Bir Kariyer", ODTÜ Mimarlık Fakültesi Dergisi, C. 38, S. 1, 2021.
- Cansu Özkul, "Cumhuriyet Dönemi İstanbul Mimarlığında Rüknettin Güney" İTÜ Fen Bilimleri Enstitüsü, 30 Ocak 2017.
- Elvan Altan, "Ankara'da İz Bırakan Mimarlar/Şevki Vanlı", VEKAM, 2023.

- Gökçeççek Savaşır, "Öncü-Modernin İzinde", XXI, Kasım 2017.
 - Murat Soygeniş, Suha Özkan, Güzin Gürel, Sema Soygeniş, Atilla Yücel, "Sedat Gürel-Projeleri ve Yaşamı", Sedat Gürel-Güzin Gürel Sanat ve Bilim Vakfı, İstanbul 2008.
 - Müge Cengizkan, Ali Cengizkan, "Haluk Baysal-Melih Birsal Rasyonalizmi: 20. Yüzyılın İkinci Yarısında Mimarlık Pratiği", TMMOB Mimarlar Odası, Ankara 2017.
 - Oktan Erdikmen, "Türkiye'nin İlk Şehir Plancısı Aron Angel", Taç Vakfı Yayınları, 2014.
 - Süha Özkan, "Cumhuriyetin Mimarları", Yıldız Entegre, 2023.
- www.arkitera.com
www.arkiv.com.tr
<http://www.doganhasol.net>
www.kastamonumvktkulturmerkezi.gov.tr
<http://nilayornek.com>
www.oktayaras.com
<https://polen.itu.edu.tr>
www.scribd.com
www.sultani.com

Şevki Vanlı

Yeni Škoda Kodiaq

Hayaller Bir Araya Geldi
Gerçeğe Dönüştü

Š K O D I A

www.skoda.com.tr

f X Instagram /SkodaTürkiye

Škoda Kodiaq için ortalama yakıt tüketimi 6,0 - 6,4 litre/100 km,
CO₂ salımı 138 - 165 g/km değerleri aralığındadır. Reklamdaki araç özel
aksesuar ve donanım içerebilir.

XuceAUTO

Şaraba Gönül Veren Mektepliler

Ne demiş Alexandre Dumas, “*Le vin est la partie intellectuelle d’un repas...*” Büyük ustanın et ve sebzelerle ilgili düşüncelerini bir tarafa bırakıp şaraba odaklanırsak, orada pek güzel Mektepli hikayelere rastlarız... Şarapseverlikten bir adım ileri giderek Eceabat’ta şarabın müzesini kuran da bizden, Paris’te kav açan da Londra’da şarap podcast’i yapan da... Bu sayımızda şaraba gönlünü kaptırıp, ilmini okuyup, şarap tutkusunu işe dönüştüren üç Mektepliği sayfalarımıza taşıyoruz... Keyifli okumalar... Mümkünse bir kadeh kırmızı ya da damak tadınıza en uygun renk eşliğinde...

“Günler şarap tadında geçiyor, öğrenmeye devam”

Hazırlık B Sınıfı, Ortaköy

Serpil Rodrigues (122) ikinci kariyerini şarap üzerine yapan Mekteplilerden. Tekstil, otomotiv ve inşaat sektörlerinde uzun yıllar çalıştıktan sonra şarapçılık okuyan, ardından kurduğu Reflets de Vin şirketi ile kurumsal ve bireysel tadım atölyeleri düzenleyen, şarap eğitimleri veren Rodrigues, gönlünden geçen şarap butiğinin kapılarını, 2024 Kasım ayında Paris 9’da açmış. Yolu Paris’e düşenlere Cave de Lorette’te şarabın ve muhabbetin iyisi garanti...

SULTANİ DERGİ — Mektep yıllarınızla başlayalım. Ortaköy, Beyoğlu, mekanlar, insanlar... Şarapla ilişkinizde Mektepte öğrenciyken atılmış tohumlar etkili oldu mu?

SERPİL RODRİGUES — 7 yıl Ortaköy’de okudum, son senem Beyoğlu’nda karma sınıfta geçti. Zaman geçirdiğim mekânlar daha çok Ortaköy ve Beşiktaş idi. Ama şarapla ilişkimin okulla ilgisi yok, ilk şarabımı tam hatırlamasam da Adadaki mezuniyette içmiş olabilirim. Sonrasında iş hayatı, yurtdışı seyahatler ve tabii en

önemlisi evlendikten sonra Paris'e yerleşmiş olmam etkili olmuştur.

S.D. — İş yaşamınızın başlangıcında otomotiv ve inşaat sektörleri var, şimdi şarap yoğun işler yapıyorsunuz. Şarap kariyerinize gelene kadar profesyonel hayatınız nasıl gelişti?

S.R. — Lise sonrası Marmara Üniversitesi İşletme Bölümü'ne girdim ve 1994'te mezun olduktan sonra tekstil sektöründe ithalat-ihracat sorumlusu olarak işe başladım. Bu vesileyle ilk Paris seyahatlerim de başlamış oldu. 1996'da kısa bir Bordeaux maceram var, master için gidip 6 ay sonra geri döndüm, o zamanlar Bordeaux şehriyle pek sevemedik birbirimizi. 1998'de otomotiv yan sanayine geçtim, Fransız bir grubun Bursa'daki fabrikasında satın alma sorumlusu olarak çalıştım. 1999'da aynı şirkette eşimle tanıştım ve 2002'de evlenip Paris'e yerleştik. Eski çalıştığım grupta, Paris dışında kurulu bir fabrikada satın alma bölümünde işe başladım. 2003'te istifa ettim, 2004'te kızım doğdu ve 2007'ye kadar çalışmadım. Sonrasında inşaat sektöründe geçen 10 yıl var. Şarap tutkusu da işte tam o döneme denk geldi...

S.D. — Evet, gelelim şarap kariyerine... Nasıl başladı?

S.R. — Fransa gibi bir şarap ülkesinde yaşayıp şarabı bilmemek ya da öğrenmemek olmazdı... Doğrusu başlarda şarap seçmekte zorlanırdım, hangi bölge hangi stil hangi renk... Hep eşimi arardım telefonla... Bıkmış olacak ki bana bir tadım atölyesi hediye etti ve macera böylece başlamış oldu. İlk tadımın keyfi ve daha fazla öğrenme arzusuyla WSET programlarına yazıldım. 1 ve 2. seviye derken ardından Güney Fransa şarapları master'ı... 2017 yılında çalıştığım şirketten anlaşmalı olarak ayrıldım ve "Bordeaux'da Institut des Sciences de la Vigne et du Vin", eski adıyla Bordeaux Önoloji Fakültesi'nin DUIO (Diplôme Universitaire d'Initiation à l'Œnologie) Bölümü'ne yazıldım. 2018'de mezun olup diplomayı aldım ama bir hız devam edeyim dedim. Bu sefer yine aynı üniversitede DUAD (Diplôme Universitaire d'Aptitude à la Dégustation) Bölümü'ne başvurduğum ve 2019'da DUAD diplomasını da alınca, "artık hazırım" dedim. 2019'da Reflets De Vins şirketini kurdum. Özel ve kurumsal tadım atölyeleri, restoran ekiplerine şarap eğitimi, kişiye özel şarap seçkileri, danışmanlık, küçük gruplara şarap rotası ve rehberliği ve tabii

beraberinde küçük çapta ticarete başladım.

S.D. — Çok yakın bir zamanda Paris'te bir kav açtınız, öyle değil mi?

S.R. — Gönülmden geçen kendime ait güzel, keyifli bir butik idi. Zor insan değilimdir ama iki yıla yakın bir süre içime sinecek bir lokal aradım ve nihayetinde Kasım 2024'te Paris 9. bölgede güzel bir lokasyonda Cave à Vin & Epicerie Fine olarak "Cave De Lorette" butiğinin yeni sahibesi oldum. Maceramın bundan sonraki kısmını şarapseverlerle beraber yazıyoruz ve çok keyif alıyorum. Atölyelerim butikte devam ediyor, salonlar, fuarlar devam, jüri üyesi olarak katıldığım Fransa içi ve uluslararası şarap yarışmaları devam... Kısacası günler şarap tadında devam ediyor. Tabii öğrenmeye de devam... Sırada alkollü içkiler uzmanlığı var.

S.D. — Şarap sektöründe kadın olmak zor mu?

S.R. — Fransa'da sektörde çalışan kadın sayısı oldukça fazla. Üretimden ticarete, şarap turizminden sommellerie'ye kadar farklı pozisyonlarda birçok değerli kadın yönetici var. Ben zorluk çekmedim tam aksine zor sandığım kapılar daha kolay açıldı diyebilirim ama tabii Bordeaux

11 Fen B Sınıfı, Ortaköy. 1989

Beyoğlu 1990

Institut de Sciences de la Vigne et du Vin (ISVV) büyük referans oldu benim için. Çok değerli şarap severler ve üreticilerle tanıştım, özellikle Bordeaux'da ve işim gereği de farklı bölgelerde bu devam ediyor. Bu arada butiğimdeki şarap seçkilerimde kadın üreticilerin özel bir yeri vardır. Çalıştığım çok sayıda kadın üretici var.

S.D. — Şu sıralar en sevdiğiniz şarap hangisi? İlk buluşma için hangi şarabı önerirsiniz?

S.R. — Bordeaux'cu olmama rağmen şu sıralar gönlümde birçok başka şarap var. Ama coup de cœur olan güzel bir kırmızı var. Rhone Vadisi'nden "Domaine Serre Besson"un, "Cru Vinsobres" 2020 milezimi. İlk buluşmaya bence içimi kolay meyve aromalarının yoğun olduğu keyifli bir sek şarap seçmek iyi olur, "Grand Cru" olmasına gerek yok yani. Ama baktın aşık olmuşsun; o zaman sonraki randevulara bir şişe "Saint Amour Cru Beaujolais" yakışır... Saint Valentin de yaklaşırken, bu önerimi bir düşünün derim.

S.D. — Şarap alıcılarına güvenli bir satın alma deneyimi için ne tavsiye edersiniz? Örneğin etikette nelere dikkat etmeliyiz?

S.R. — Söyleyeceklerim Fransa için geçerli olacaktır ama ilk önce şişenin üstünde "R" harfi ya da "Récoltant" yazması önemli. Bu, bağdaki hasattan şişelemeye kadar üretimin her aşamasını aynı üretici yapmış demektir. Sonrası sizin tercihinize ve damak profilinize bağlı. "Bio", "Nature" ya da "conventionnel" dediğimiz geleneksel bağcılık ve şarap üretimi yapan çok sayıda üretici var. Bir diğer tavsiyem de büyük marketlerin raflarında kaybolmayın. Bu işi severek yapan şarap butiklerine gidin, orada verilecek tavsiyelerden ve paylaşılacak bilgilerden faydalanmanız son derece önemli.

S.D. — Paris'teki Galatasaraylılarla görüşüyor musunuz? İstanbul'u özleyiyor musunuz?

S.R. — Evet özellikle eski İstanbul'u çok özleyorum. Paris'te diğer Galatasaraylılar ile görüşüyorum. Hatta Amicale de Galatasaray'ın 2024 itibarıyla Şükrü Mumoğlu başkanlığında seçilen yeni ekibinde, yönetim kurulundayım.

Rehberlik yaparken, yurtdışında katıldığı eğitimlerle bağcılık ve şarap konusuna odaklanan Murat Yankı (115) profesyonel işi olan turizmle sonradan tutkunu olduğu şarabı harmanlayan bir "önoturizm" projesiyle yoluna devam ediyor. Türkiye'nin sayılı "önolog"ları arasında yer alan Yankı, içinde "Asmadan Bağcılık Tarihi Müzesi" ve bağların da yer aldığı Bengodi Butik Otel projesiyle yolu Eceabat'a düşecek Mekteplilere gastronomi ve bilhassa şarapta, güçlü bir adres sunuyor. Şarapla ilgili iki ayrı kitabın da yazarı olan Murat Yankı'ya göre Türkiye'nin şarapta başardıkları, ıskaladıklarından daha fazla...

Gökür Gündoğan ve Murat Yankı'nın yazdığı Türkiye Önoturizm Rehberi adlı kitap alanında bir ilk.

“Galatasaray Pilavı ile en iyi orta gövdeli bir kırmızı eşleşir”

SULTANİ DERGİ — Sizi daha yakından tanıyalım isteriz. Mektep’in ilk gününü nasıl hatırlıyorsunuz? Nasıl bir öğrenciydiniz? Ders dışında nelerle ilgilenir, hangi kulüp ve kol faaliyetlerine katılırdınız?

MURAT YANKI — Mektep’in ilk gününü dün gibi hatırlıyorum. Ortaköy binası o zaman ortaokul ve liseydi malum. Hazırlık sınıfı kızlı erkekli orada okunurdu. 1975 yılının 1 Eylül günü, annemin beni yatakhaneye yerleştirdiği anı çok iyi hatırlıyorum. O zaman çok eski, ahşap, etrafında yatakhaneler olan orta salonda kocaman bir soba... Mektep’te genellikle sakin, işinde gücünde bir öğrenciydim. Orta karar başarılıydım. Kulüp etkinliklerine de çok bulaştığım söylenemez. Aslında bizim dönem kulüp etkinlikleri bakımından çok hareketli değildi. 1980 askeri darbesini tam ortalamış bir nesil olarak, biraz değişik bir ortamdaydık okulda.

Murat Yankı, anne ve babası ile Galatasaray Adası’nda mezuniyet yemeğinde.

S.D. — Turizm, biz Mektepliler için her zaman çok revaçta bir alan oldu. Sizi profesyonel tercüman rehber olmaya yönlendiren ne idi?

M.Y. — Rehberlik, Galatasaray Liselinin milli sporuydu benim zamanımda. Çok Fransız gelirdi Türkiye’ye. Hatta neredeyse en çok Fransız gelirdi. Bizi de deyim yerindeyse okuldan veya kahveden toplayıp götürürlerdi. Daha sonra üniversitede bakanlığın sınavına girdim ve eğitimlerden sonra 1985 yılında profesyonel rehber oldum.

S.D. — Rehberlik işi bağcılık ve şarap temalı kültür turlarına nasıl evrildi? Elazığ’da doğmanızın şarap tutkunuza katkısı oldu mu? Şaraba olan ilginizi sizden dinlemek isteriz...

M.Y. — 2000’li yılların başından itibaren İngiltere kökenli eğitimler ve İtalya’da Piemonte bölgesinde şarap eğitimi aldım. Baktım dünyada

“önoturizm” yani bağ ve şarap turizmi diye bir akım var, ben de hem “öno” hem turizm alanında bilgiliyim; haydi dedim ve bu işi profesyonel olarak yapmaya başladım. Elazığ’da doğmamın ise şaraba olsa olsa bir genetik etkisi olmuştur. Toprağın ruhu... Bir Mezopotamya çocuğu olarak, belki ana virüsü oradan kaptım ama doğrusunu isterseniz; asıl bir dergi okudum ve hayatım değişti. Aynı zamanda diş hekimi olan bir arkadaşımın muayenehanesinde okuduğum bir şarap dergisiyle başladı her şey. Sanırım 1999 veya 2000 yılıydı, öyle kaptık virüsü...

S.D. — Şarap konulu üç kitabınız var. Var mı yeni kitap projesi?

M.Y. — Bir oturabilsem, daha sırada yazacak çok şey var. Aslında üç değil iki kitap dememiz lazım “Kapadokya Şarap Tarihi” kitabım hem Türkçe hem İngilizce yayınlandı, o nedenle

yan yana konunca iki kitap gibi duruyor. Bir de yine şarap eğitmeni olan arkadaşım Gökür Gündoğan ile birlikte yazdığımız “Türkiye Önoturizm Rehberi” adlı kitabım var.

S.D. — Türkiye şarapçılığı ne durumda? Türkiye bir şarap ülkesi olabilir mi? Neyi başardık, neyi ıskaladık?

M.Y. — Gelineen noktada Türkiye zaten bir şarap ülkesi. İşin doğrusu başardıklarımız ıskaladıklarımızdan daha fazla. Her alanda yaptığımız gibi okyanusu geçtik ama derelerde boğulduk. Çok iyi bağlar, son model ekipman, çok iyi danışman ekibi, her şeyi gerektiği gibi yaptık üretim standardı açısından. Ama konuyu kültürel olarak içselleştiremediğimiz, yüzümüze bir şamar gibi vuruldu. Zaten Türkiye'nin en büyük sorunu kültür değil midir? Biz ekonomi sanırız hep ama onun da temeli kültürdür aslında.

S.D. — Sizde hep yenilikler var. “Asmadan Bağcılık Tarihi Müzesi” projenizi Sultani okurlarımızla paylaşır mısınız?

M.Y. — Asmadan Bağcılık Tarihi Müzesi, benim “Bunu da yaptım artık ölebilirim” dediğim bir proje. Aslında bir bağcılık, şarapçılık ve turizm projesi; oteli hatta restoranı da içeren bir önoturizm projesi. Otelin ismi de Bengodi. Eceabat'tayız. Müze, Anadolu ve Trakya'nın 9 bin yıllık bağcılık tarihini replika ve orijinal içki kapları üzerinden anlatıyor. Kronolojik bir sırayla 9 bin yıl önceki kapların replikalarından başlıyor, orijinallerle günümüze kadar geliyor. Müzemiz Troya Müzesi'ne bağlı. Küçük ama çok güzel bir müze ve alanında Türkiye'nin ilki. Ben asıl bu yatırımı, hiçbir karşılık beklemeden; müzeye giriş ücreti talep etmeden yapan yatırımcı firmaya müteşekkirim.

S.D. — Şarap İskelesi Sokak, eski Galata meyhaneleri, Çiçek Pasajı... Mektep'in çevresinde hala bir şarap tadı var mı?

M.Y. — Maalesef yok. Şarap İskelesi Sokak zaten işyeri oldu. Galata ise çok değişti. Çiçek Pasajı da bildiğiniz gibi. En azından bu adreslerde şarabın, rakı ve biraya yenildiğini söyleyebilirim. Aslında genel olarak da bir yenilgiden söz edebiliriz...

Murat Yankı kurucusu olduğu Asmadan Bağcılık Tarihi Müzesi önünde.

S.D. — Son soru; Galatasaray Pilavı ile hangi şarap eşleşir?

M.Y. — Harika bir soru! Galatasaray pilavı orta gövdeli, aromatik bir yemek. Kompozisyonunda protein ve karbonhidrat var. Bence orta gövdeli bir kırmızı şarap gayet iyi olacaktır. Örneğin Kalecik Karası, Papazkarası veya Gamay gibi üzümlerden üretilen kırmızı şaraplar; bence çok uyumlu olur.

Yağı ileriye taşıyoruz

Nynas yağlarını dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca uygulamada bulabilirsiniz. Ürünlerimiz gazeteler, oyuncaklar ve güneş gözlükleri gibi günlük hayatta kullandığımız eşyalardan; rüzgar türbinleri, asfalt ve güç trafoaları gibi endüstriyel ürünlere kadar hayatın her noktasında önemli rol oynar.

Cemil Topuzlu Cad., Dalyan Konut Sitesi
No:24 F Blok D:24
34726 Kadıköy İstanbul Turkey
sales.turkey@nynas.com

“Galatasaray bir şarap olsaydı en çok Sauternes’e benzerdi”

Master Sommelier İsa Bal ve Pinar Akkaya

Londra’da yaşayan, sahip olduğu iki danışmanlık firmasıyla çok uluslu şirketlere hizmet veren Pinar Akkaya’nın (122) yaşamında bundan 10 yıl önce keyifli bir pencere açılmış. Şarap alanında dünyanın en prestijli okullarından WSET’te dört yıl eğitim alan, henüz öğrenciyken kurduğu Juliette Wine adlı şirketle şarap merkezli pek çok işe imza atan Akkaya, şarap üzerine podcastler yapıyor, yazılar yazıyor, eğitimler veriyor. Onu bulmuşken eğer Galatasaray bir şarap olsaydı, hangisi olurdu, bu sorunun yanıtını da aldık.

SULTANİ DERGİ — Galatasaray Lisesi hayaliniz miydi? Nasıl bir öğrenciydiniz? Mektep sonrası eğitim hayatınız nasıl seyretti?

PINAR AKKAYA —Hayatının merkezinde öğrenme olan, farklı kültürlerle ve yabancı dillere küçük yaştan beri çok ilgi duyan, profesyonel hayattan büyük keyif alan bir insanım. İlkokul ikinci sınıftan, üniversite son sınıfa kadar düzenli olarak günlük tuttum. Bu günlüklere pek çok şey yazdım ama 10 yaşında ilkokul beşinci sınıf günlüğüme yazdığım şu satırı hiç unutmadım: “Umarım bu sınavı kazanır ve Galatasaray Lisesi’ne girerim.” Tercihlerime yazdığım diğer

okullar beni hiç ilgilendirmiyordu ve o yaz sonuçların yayınlandığı gün gazetede adımı Galatasaray Lisesi'ni kazananların arasında görünce havalara uçmuştum. Mektep'te ortanın üstü bir öğrenciydim ama özellikle Fransızca dersleri çok ilgimi çekerekdi ki bunda hazırlık sınıfında Madame Acundeğer gibi harika bir öğretmene denk gelmiş olmamın payı çok büyük. Yazıp çizmeyi, yaratıcı işleri severdim, resim yapmaya çok meraklıyım ve boş zamanlarımda Ortaköy'deki resim odasında, boya ve fırçalar arasında yaşardım. Galatasaray Lisesi kadar büyük bir hayalim de yatılı okumaktı. 11. sınıfa kadar son derece mutlu bir şekilde yatılı okudum. Yatılılık kanıma işlemiş olacak ki sonrasında da üniversite sınavında biraz radikal bir tercih yapıp, ilk tercihime burslu olarak Bilkent Üniversitesi'ni yazdım ve üniversite eğitimime orada devam ettim. 1995 yılında İşletme Bölümü'nden mezun oldum.

S.D. — Londra'da yaşıyorsunuz, şarap konusuna geçeceğiz ama öncesinde şu anda profesyonel olarak şarap dışındaki faaliyetlerinizi de duymak isteriz...

P.A. — 2017'den bu yana Londra'da yaşıyorum. 2011 yılında Türkiye'de kurduğum şirketimi, Londra'ya taşıma kararı tamamen stratejik olarak şekillendi. Amacım markalarımı Avrupa merkezli olarak devam ettirerek, global müşteri portföyümü güçlendirmek ve operasyonumu daha global bir kimliğe kavuşturmak.

Dünya Kör Tadım Şampiyonası. Ekim 2024
Bordeaux Chateau Dauzan

Ortaköy. Pınar Akkaya ve Neslihan Cengiz

Signature Communication ve Collai isimli iki eğitim şirketim var. Signature, kültürlerarası iletişim başta olmak üzere, liderlik alanında eğitim tasarımı ve fasilitasyonu yaptığım markam. Collai markası altında ise şirketlerin stratejik planlama toplantılarını tasarlıyor ve yönetiyorum. Çok uluslu şirketlerle çalışıyorum. Danışmanlık yapıyorum, eğitimler veriyorum ve bir de öğretim görevlisi şapkam var. Eğitim ve danışmanlık faaliyetlerimin yanında, 2018'den bu yana Londra'daki European School of Economics'te strateji ve pazarlama konularında dersler veriyorum.

S.D. — Şimdi asıl konumuza, şaraba geçelim. "Juliette Wine" adında ayrı bir aktiviteniz var. Şarap üzerine podcastler yapıyor, yazılar, eğitimler veriyorsunuz. Şarap nasıl girdi hayatınıza?

P.A. — Henüz lisedeyken iyi yemek ve iyi şarap çok ilgimi çekerekdi. Harçlıklarımı biriktirir, haftada bir kez İstanbul'un iyi restoranlarında mükellef yemekler yerdim. Bu, hayatım boyunca devam etti. Gastronomiye bu denli meraklı olunca, şarap da o güzel yemeklerin eşlikçisi olarak hep hayatımda oldu. Şarap konusunun işe dönüşmesi ise güzel bir tesadüfün sonucu. Yaklaşık 10 sene önce, kendisi de gastronomi alanında çalışan bir arkadaşımın bir

öğle yemeğinde sohbet ederken, bana şarap konusunda eğitimler veren WSET'ten söz etti. Bir şarapsever olarak, bu eğitimin ilk seviyesinin ilgimi çekeceğini düşündüğünü söyledi. Bu sohbet üzerine başlayıp, seviye seviye ilerlediğim şarap eğitimim, 2 yıl da çok daha ciddi bir kimliğe büründü ve 4 yıllık eğitimin ardından; dünyanın en prestijli okullarından WSET'ten diplomamı aldım. Diploma eğitimim sırasında, Juliette Wine adında bir marka oluşturdum ve şarap alanında profesyonel olarak çalışmaya başladım. Juliette Wine'da kişisel kav danışmanlığı, restoranlara şarap menüsü oluşturma ve üst düzey yöneticilere şarap eğitimleri verme gibi faaliyetlerim var. Bunun yanı sıra, her bölümünde farklı bir şişe şarabın öyküsünü anlattığım "Juliette'in Kadehi" isimli bir podcastim var.

S.D. — İki işin kesiştiği alandan bir soru: Organik, biyodinamik... Şarap üretiminde yeni trendler hakkında neler söyleyeceksiniz?

P.A. — Hem şarap yapım tekniklerinde hem de genel olarak tüketici tercihlerinde, son zamanlarda gerçekten yepyeni trendler ortaya çıkıyor. Öncelikle, sağlıklı yaşam trendlerinin de etkisiyle tüm dünyada şarap tüketimi azalıyor, özellikle genç kuşaklar arasında. Buna paralel olarak, önümüzdeki dönemde dünya

İtalya Piemonte Ağustos 2024

genelinde şarap tüketimini etkileyeceğini düşündüğüm ancak kişisel olarak çok uzağımda olan düşük veya sıfır alkollü (lo-no alcohol wine) şarap trendi hızla yayılıyor. Tüketicinin damak tadı da değişiyor. Eskiden tercih edilen yoğun, gövdeli, belirgin şekilde meşe aromaları öne çıkan şarapların yerini; üzümün ve teruarın özelliklerini daha çok ön plana çıkaran şaraplar almaya başladı. Tüketiciler artık daha zarif, daha düşük alkollü, meyve profili öne çıkan şaraplara ilgi gösteriyor. Son dönemlerde çeşitli ülkelere yaptığım üretici ziyaretlerinde, üreticilerin de benzer yaklaşımları benimsediğini gördüm. Pek çok üretici, meşeyi belli belirsiz kullanarak, üzümün aroma ve tat profilini ortaya çıkarmayı amaçlıyor. Sizin de söylediğiniz gibi, organik üretim yaklaşımları ilgi görüyor. Etkisi ve faydası, şarap dünyasında fazlaca tartışmalı bir konu olsa da Fransa başta olmak üzere biyodinamik şarap yapımı da son dönemin önemli trendleri arasında. Ben organik ve biyodinamik şarap konusunda tüketicinin kafasının karışık olduğunu düşünüyorum. Şarapseverlere bu yaklaşımları daha iyi anlatmamız gerekiyor. Son olarak, neredeyse şarap üreten tüm ülkeler, gerçek zenginlikleri olan yerel üzümlerini, pazarlamada ön plana çıkarmaya başladı; buna Türkiye de dahil. Yerel, hatta kimi zaman

unutulmuş şaraplık üzüm çeşitleri çok ilgi görüyor ve tüketici için değerli bir alternatif oluşturduğu gibi, ait olduğu ülkenin marka değerine de önemli katkı sunuyor. Çin, Brezilya, Romanya, Moldova gibi isimlerini şarap sektöründe yeni yeni telaffuz etmeye başladığımız ülkelerin, şarap pazarını özellikle yerel üzümleri ile etkileme stratejisi izlediklerini görüyoruz.

S.D. — Sektördeki kadın mevcudiyetini yeterli buluyor musunuz?

P.A. — Aslına bakarsanız, Türkiye bu konuda çok güzel bir örnek. Zira bizim üreticilerimizin yarısından fazlası çoğu çok başarılı işler yapan, sektörde çitayı yukarıya çeken kadınlar... Dünyadan ve ülkemizden üreticilerle yakından tanıştığınızda, işin içinde kadınların var olduğunu ve hatta önemli yer tuttuğunu görüyorsunuz. Tersine algıyı oluşturanın ise ticari kısımda kadın sayısının görece daha az olması diye düşünüyorum. Çoğu şarap üreticisinde, ailedeki pek çok kadın, üretimde aktif olarak rol alıyor. Bir yandan da işler artık genç nesillere geçiyor ve kadınlar ticari fonksiyonlar da dahil önemli konumlarda bulunuyor. Daha da önemlisi, kadınlar artık ulusal ve uluslararası boyutta güçlerini birleştiriyor ve farklı inisiyatifler ile daha organize hareket ediyor. Geleneksel rollerin değişmesi adına, halen tüm ülkelerde alınacak çok yol olduğunu düşünüyorum.

S.D. — Düzenli olarak şarap fuarlarına katılıyorsunuz. Türk şaraplarının Batı'da algısı nasıl?

P.A. — Gerek fuarlarda, gerekse uluslararası yarışmalarda Türk şaraplarına artık sıklıkla rastlıyoruz. Bu beni çok mutlu ediyor. Butik Türk şarapçılığı, son 10 yılda çok ilerleme kaydetti ve özellikle yerli üzümlerden çok güzel şaraplar yapmaya başladık. Ancak Türk şaraplarının ticari olarak yayılmasında ve hak ettiği fiyat eşliğini bulmasında, üreticilerimizin ciddi bir devlet ve tanıtım desteğine ihtiyacı var. Ne yazık ki burada ciddi engellerle karşılaşıyorlar ve ne üretimde, ne de tanıtımda desteklenmiyorlar.

Oysa Anadolu toprakları, şarabın anavatanı; Gürcistan ve Ermenistan ile birlikte binlerce yıl önce şarabın ilk yapıldığı yer olan "Fertile Croissant" içinde yer alıyor. Bu anlamda Türkiye, müthiş bir mirasa sahip. Dünyadaki örneklerden de görüyoruz ki şarap, yarattığı artı değere ek olarak, bir ülkede turizmi, otelciliği, gastronomiyi destekleyen ve son derece yüksek ekonomik potansiyeli olan bir ürün ve biz bundan faydalanamıyoruz. Ne mutlu bize ki bireysel çabalarıyla bir şeyler yapmak isteyen üreticilerimiz var ve onlar yurtdışında Türk şarabını tanıtmak ve belirli bir yere getirmek için ciddi çaba harcıyor.

S.D. — Galatasaray bir şarap olsa hangisi olurdu?

P.A. — Bu hem ilginç hem de beni düşündüren bir soru oldu. Çok sevdiğim okulumu, çok sevdiğim şarapla birleştiren ne olabilir? Galiba bana en çok üzümlerin karakteri yol gösterebilir. Bu tamamen öznel bir cevap ve kişiden kişiye değişecektir ama bence Galatasaray bir şarap olsa; "Sauternes" olurdu. Bordeaux'nun, Graves bölgesindeki Sauternes'de üretilen bir tatlı şarap. "Sémillon", "Sauvignon Blanc" ve "Muscadelle" üzümlerinden yapılıyor. Ancak bu üzümler, dünyada az yerde benzeri görülen, Sauternes'e özgü ve çok da özel bir durumdan etkileniyorlar. Sabahları oradaki bağlarda ortaya çıkan sis ve çiğın yarattığı nemli ortam, öğleden sonra yerini kuru ve güneşli bir ortama bırakıyor. Bu da üzümler üzerinde "Botrytis Cinerea" da denilen bir "asil küf" oluşturuyor. Bu asil küf sayesinde yıllanma potansiyeli çok yüksek, yoğun, eşsiz bir aroma ve tat yapısına sahip, nadide Sauternes şarapları elde ediliyor. Bu nadide oluşumun ortaya çıkardığı son derece değerli, yıllandıkça daha da değerlenen, dünyada çok özel bir yeri olan tatlı, asil bir tat ortaya çıkıyor. İşte Galatasarayım bir şarap olsaydı, şüphesiz Sauternes olurdu...

BİRİKİMLERİNİZ CUMHURİYET VARKEN DEĞERLİDİR

Yaşasın
Cumhuriyet

OĞUZ BEKİ
BİREYSEL EMEKLİLİK & FON YÖNETİMİ

0 222 230 13 31
0 545 424 26 26

@oguzbekisigorta

info@oguzbekisigorta.com

oguzbekisigorta.com

Mektep Civarından İki Lezzet: Simit ve Kokoreç

Simon Kuper'in "Futbol asla sadece futbol değildir" sözüne öykünerek "Simit asla sadece simit değildir" desek itiraz eden olur mu? Hele de Mektepliysen simit, cebinde kalan son liralarla karnını doyurmak; hatta yarısını bölüp yanındaki arkadaşınla paylaşmaktır. Şanslıysan ve cebinde daha fazlası varsa okulun kapısının önündeki simitçiye pas geçip soluğu kokoreç ekmek kuyruğunda alabilirsin.

Ared Pontioğlu (110)
Ağabey'in kaleminin ucunda bu kez, Mektep civarından iki "erişilebilir" lezzet; simit ve kokoreç var. Biliyoruz, kokusu geldi burnunuza her ikisinin de. Nostaljinin, neşenin ve dostluğun kokusu olmalı. Afiyetle okuyunuz...

Okulumuzda yatılı kalanlar için şayet karınları acıkmış, ceplerindeki harçlık da kantindeki sandviçlerden almaya yetmiyorsa yapılacak en iyi şey; ön taraftaki parmaklıklara gidip biraz uzakta camlı arabası ile duran simitçiye seslenerek, yoksul insanlar tarafından bazen "susamlı tavuk" olarak da adlandırılan simitlerden almaktır.

Bir şekilde dışarı çıkılabilmiş ve cepteki harçlık da suyunu çekmemişse, daha lezzetli bir çözüm; Balık Pazarı'ndaki kokoreççiye gidip ekmek arası yaptırmaktır.

Bu iki İstanbul lezzetinden simide dönersek, bilinen en eski kaynaklara göre simit kelimesi Arapça "ince öğütülmüş un veya irmik" anlamına gelen "samīd" sözcüğünden alıntıdır. Bu sözcük Aramice / Süryanice un anlamındaki "samidā" sözcüğünün sıfatı olup, Akatça "samadu" öğütmek fiilinden türetilmiştir.

Osmanlı saraylarında unların çuval çuval saklandığı depolar vardı. Bu depolara "simithane", simitlerin pişirildiği fırınlara da "padişah fırını" denirdi. Bu padişah fırınlarından Üsküdar'dakinde ilk kez halka biçiminde bir ekmek yapılmış ve tarihe ilk simit olarak geçmiştir.

Halka biçiminde, has undan yapılmış yuvarlak bir çeşit ekmek türü anlamında simide ise o dönemlerde kullanılana da "simid-i halka" tanımıyla ilk kez örneğin, 1593 tarihli Üsküdar Şer'iye Sicili'nde rastlıyoruz. Üsküdar mahkemesinin kaydında (No. 29, s. 127, belge no. 1297), simid halkası o dönemde 1 akçe karşılığı 135 dirhem ağırlığında satılıyordu. Ne var ki "simid" sözcüğü bu halkaların "has un" dan, yani kaliteli beyaz undan yapıldığını belirtiyor. Başka bir deyişle, "halka" sadece biçimi ifade ederken, "simid" sözcüğü ise tek başına bugün kullandığımız anlamı vermiyor. Esasen "rafine un" demek iken İstanbul ağzında en geç 17. yüzyılda "halka şeklinde ekmek" anlamını kazanmıştır.

Dünyanın önde gelen gezginlerinden Evliya Çelebi Seyahatname'sinde (1665), ilk simitlerin "araba tekerleği kadar büyük"

"Kamera mekanik bir gözdür, tarafsız bir şekilde gerçeği kaydeder. Vizörden bakan kişinin hikaye anlatıcılığına kalır o kareye hayat vermek. Geçen gün Sultani Dergi için bu kareleri çekmeye Mektep zamanından kalan emin adımlarla İstiklal Caddesi'ne çıktım. Ne kadar anlamlı olacaktı, 12 yaşından beri aidiyet hissettiğim caddede Mektebim adına fotoğraf çekebilmek? Vizörden bakmaya başladığımda adımlarım ilk baştaki kararlılığını kaybetti. Uzun süredir kaçtığım bir gerçeklikle yüzleşmek durumunda kaldım objektifimi farklı yerlere odakladıkça:

"O kadar bizim Beyoğlumuz gibi değildi ki hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim bu duyuyu." Ulaş Beşoklar (125)

olduğundan ve İstanbul'da 300 simit satıcısının, 70 fırında günde 5 kez simit üretimi yaptığından bahseder.

17. yüzyıla gelindiğinde simit o kadar değerli olmuş ki simitçi esnafı, diğer fırıncılardan ayırışıp yeni bir sınıf haline gelmiş ve sadece simit yapmaya başlamış. Simit ununun fiyatı pahalı olduğu için “*simid-i halka*”nın yanında bir de “*hurda simit*” diye adlandırılan küçük simitler yapılmaya başlanmış. 17. yüzyılın ikinci yarısından itibaren de “*simid-i halka*”nın halkası düşmüş, halka yerine bugün kullandığımız “*simit*” kelimesi kullanılmaya başlanmış ve simitler bugünkü boyutunu, şeklini almış. 1910 yılında, simitçilerin “*Simitçiler, Ekmekçi ve Börekçiler*” derneği kurmasıyla simitçilik resmîyet kazanmış; böylece simit yayılmaya başlamış. Önce Edirne, Bursa derken tüm Türkiye'ye yayılan simit şehirden şehire dolaşırken de tabii reçetesi biraz değişmiş.

İkinci Dünya Savaşı sırasında unun az olması dolayısıyla bir süre simit yapımı yasaklanmış olsa da savaş sonrasında un üretimi normal seviyeye geldiğinde simit yapımı ve satışı da tekrar eski haline dönmüş.

Genel olarak simit; susam, un, maya ve pekmezden yapılırsa da fırında pişirilen klasik simit “*taban simidi*”, tavada pişirilen “*tava simidi*”, az susamlı ve parlak görünüşüyle “*tava kazan simidi*” olarak üçe ayrılıyor.

Görüntü olarak neredeyse aynı olan simitler, “*pekmezleme*” işlemi nedeniyle şehirlere göre farklılık gösteriyor. Kaynaklara göre, Türkiye haricinde başka hiçbir yerde simit üretilmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Simidin kökenini araştırdıktan ve tarihten günümüze İstanbul simitlerinin dünyasına daldıktan sonra sıra, İstanbul'un geleneksel simidinin anlatılmasına geldi.

19. yüzyılın sonuna doğru İstanbul'dan Atina'ya göç eden Maria Yordanidu'nun “*Loksandra - İstanbul Düşü*” romanının kadın kahramanı Loksandra'yı arkadaşı Eleni ile Atina bulvarlarında gezerken izleyelim:

“*Kabak çekirdeği ve simit satın aldılar.*

'Bu ne biçim simit böyle?'

Yüzünü ekşitiyor:

'Mmm! Nerede İstanbul'un ramazan simitleri! Nerede Karaköy'ün yağlı simitleri. He Eleni? Nerede Karaköy'ün yağlı simitleri! Hıh! Ah İstanbul, ah!'

Eskişehir simidi, Eskişehir'in meşhur Kalabak suyu ve pekmez karışımı içinde bir süre pişirildikten sonra susamla kaplanıp odun ateşindeki fırınlarda pişirilip değişik bir lezzet haline gelir.

İzmir simidi hem haşlandığı hem de kızartıldığı için çıtır çıtır, gevrek bir hale gelir. Bundan ötürü “*gevrek*” olarak adlandırılır.

Buna karşılık Ankara simidi, iki kere değil de bir kez pişirildiği için çıtır değil yumuşaktır.

Peki, İstanbul sokak simidi gerçekten örneğin görece koyu renkli ve tıkHz Ankara simidinden, susamı daha az ve altı hafif yassı Eskişehir simidinden, nohut mayalı İzmir gevreğinden, ağızda hemen dağılan Ayvalık simidinden, yassı Aydın simidinden, susamsız, sert ve kuru Rize simidinden ya da her kentimizin ürettiği “*pastane simitleri*”nden daha mı çok lezzetlidir? İtiraf edelim ki biz İstanbullulara, hele yaşı kemale ermişlerimize başka yörelerin simidini beğendirmek zordur. Terside doğrudur; atasözünde olduğu gibi, “*Kimse ayrıranım ekşi demez*”, herkes kendi yöresinin simidini, doğal kaynaklarından çıkan sularını başka hiçbir yerinkine değişmez...

İyi bir simidin kalitesini, unu ve hamurunun ustaca yoğrulması kadar suyunun da belirlediği açıktır. Nitekim, Çiçek Pasajı'nda Üç Yıldız Şekercisi'nin sahibi Feridun Dörtler (GS 87) İstanbul'daki günümüz fırıncılarının çoğunun memleketi olan Safranbolu'ya çok uzak olmayan Karadeniz kıyısındaki İnebolu'da simitçilerin simitlerini satarken, “*Doktorun unundan / Şadırvanın suyundan / Şimdi çıktı fırından / Taze*

simit!” diye bağırıldıklarını söyler. Herhalde “*Doktorun unu*”, unun kalitesinin, “*şadırvanın suyu*” da iyi kaynak suyunun önemini gösteriyor olsa gerek...

İstanbul simidi, alışık olduğumuz geleneksel simidin ta kendisi diyebiliriz. Taş fırınlarda, odun ateşinde pişirilen simit; pekmezlenerek, tamamen susamla kaplanır ve simit arabaları eşliğinde İstanbul'un hemen her sokağında satılır.

Yazar İlhan Eksen (GS 97) nostalji dolu “*Sarayda Simit*” yazısında şöyle der:

“*[...] Simitçinin sesi sabah yataktan kalkmaya, işe veya okula gitmeye hazırlananların duymaya alışık oldukları, duymak istedikleri, duymaktan mutluluk duydukları ama hayatlarındaki bu eksikliğin farkına yıllar sonra varacakları sokak seslerinden biriydi. Motorlu araç trafiğinin nerdeyse olmadığı İstanbul'un ara sokaklarında simitçinin sesi, her sabah sütçününkinden sonra, gazetecininkinden önce duyulurdu.*”

İstanbul'un eski simit fırınlarına gelirse, okulumuza en yakın olanına iltimas geçeceğim:

Tophane'deki Tarihi Boğazkesen Simit Fırını, Galatasaray'dan Tophane'ye inen yolda, 1977'den beri Beyoğlu'nda simitçilik geleneğini sürdürüyor. Şimdiye kadar üç kuşak değiştirmiş olan fırının değişmeyen tek şeyiye lezzetli mi lezzetli, taş fırın simitleri. Fırının sahibi ve ustası Sami Özer, “*pratik, daha az masraflı ve temiz*” bulduğu için, doğalgazlı döner fırında tava simidi üretimine yönelmiş geleneksel kara fırın simitçilerinden biri: “*Doğalgazlı fırın odun fırınına göre, daha kullanışlı ve temiz. Bu devirde maltızla kim yemek pişiriyor ki ... Doğalgaz, odundan daha pahalı ama gazlı fırının dumanı, külü, tozu yok. Hijyenik yani. Doğalgazı, döner fırını ısıtmada, elektriği ise döner fırını döndürme ve içini aydınlatmada kullanıyoruz.*” diyor. Arabaya yerleştirilmiş tavalarda, fırının karşısındaki “*buhar odası*”na alınan bağlanmış simitler burada bir 10

dakika daha bekletilip dinlendiriliyor. Döner fırında pişeceği zaman üzerlerine buhar veriliyor. Buhar, simitlerin pişerken kabarmalarını sağlıyor. Simitler 17-18 dakikada pişiyor. “Fırının derecesini yükseltin, simitler daha kısa sürede, 12-13 dakikada da pişer. Ama dışı gevrek olsa da içi haşlama yapar. Hızlı ateşte etin dışı pişer, içi pişmez ya onun gibi olur. Biz simidi öyle acelele getirmeyiz; daha pişkin olur, dışı da içi de güzel pişer.” diye ilave ediyor. Bu arada, Boğazkesen Fırını’nın lezzetli simitlerinin sırrıysa; simitlerin üzerinde meyve pekmezi yerine “şeker pekmezli” karışım kullanmaları. “Eski unlar, susamlar, pekmezler artık yok. Şeker bile aynı değil” diye yakınan Sami Özer Usta’ya göre, şeker pekmezi susamlı simide daha güzel bir renk veriyor. Şeker pekmezi, tozşeker ateşte pişirilerek karamelize edildikten sonra, sertleşen şeker kitlesinin suyla inceltilerek pekmez kıvamına getirilmesi yöntemiyle yapılıyor. Şeker pekmezini yapmak, ayarını tutturmak sanat ister. Ben kendim yapıyorum şeker pekmezini, meyve pekmezinin göre daha ucuz olduğu için kullanmıyorum. Şekerin pişirilmesinin de belli bir maliyeti olduğunu unutmayalım. Şekeri kaynatmanın emeği, ustalığı gibi, ateş, tüp masrafı da var. İşin kolayına, ucuzuna kaçmıyorum. Şeker pekmezi simide daha güzel renk verir, bu yüzden kullanıyorum. Sağlığa aykırı bir yanı da yok. Olsa, belediye bana bu simidi sattırır mı?” diyor ve ekliyor: “Kaliteli malzeme kabul, ama her şey işçilikte. Hamur daha iyi çatlansın diye çift fitil yaparız. Çatlaklık yaparsa, gevreme yapar. Simidin içini boşaltır, hamur halini atar. Tıpkı, hamur ekmeğe fırına vermeden önce bıçak attıkları gibi. Bıçak atılınca, pişerken hamurun içi havasını, nemini daha kolay kaybeder, daha pişkin olur. Çatlaklı simit hem daha çıtır olur hem de rengi daha koyu olur. İyi simit budur. Tabii, simidin pişirme ısı da çok önemlidir. Yüksek ısıda çabuk pişen simidin dışı gevrek, ama içi ‘haşlak’ olur”.

Sonuçta fırıncılar ağızlarıyla kuş tutsalar “nostaljik”lere günümüz simitlerini beğendiremezler. Kuş

Fotoğraf: Büşra Salkım

deyince, Fransız gazeteci ve oyun yazarı Alfred Capus’un, “Fırtınanın şiddeti ne olursa olsun martı sevdiği denizden asla vazgeçmez!” özdeyişi aklıma geldi. Peki söz konusu Boğaz’dan geçen vapurlardan atılan simit parçaları olunca martılar yine de denizden vazgeçmezler mi? Hiç sanmam!..

Kaldı ki “nostaljikler”in tek eleştirdikleri simidin lezzeti değil; martılara simit atanların içtenliğini sorgulayanlar bile var. Örneğin, birkaç yıl önce yitirdiğimiz tasavvuf adamı, ilk Türk atom mühendisi ve yazar Prof. Dr. Ahmed Yüksel Özemre, “Geçmiş Zaman Olur Ki...” kitabında şöyle der:

“[. . .] Bindığım vapur, iskeleden ayrılır ayrılmaz Üsküdar’ın ne kadar arsız, aç martısı varsa hepsi de etrafımızı telaş içinde tavafta etmeğe başlamıştı. Yolcuların vapurdan satılan simitlerden bir parça atmalarını ümit ederek, vapurun hızına eş bir hızla, bizi ta Sirkeci’ye kadar izleyeceklerdi. Martıların türlü pikellerle, akrobatik hareketlerle birbirlerinin ağzından bir lokma simit kapmak için çırpınmaları ve çıkardıkları canhıraş sesler yolcuları nedense pek eğlendiriyordu. Ama yolcuların martılara simit atmasının temelinde apaçık, onlara merhametle yem vermek değil de bunların bir lokma simit kapmak için aralarında hak hukuk tanımaz vahşi mücadelelerinin temaşa zevki yatmaktaydı. Böyle bir manzarada, bundan haz alanlar da bana derin bir hüznün vermekteydi.”

Gelelim kokoreçe... Kokoreç kelimesi, Yunanca “kokoretsi” (Arnavut ağzı, argo), Arnavutça “kokerroz”, mısır koçanı sözcüğünden alıntıdır. Ayrıca Bulgarca ve Sırpça aynı anlama gelen “kukuruza” sözcüğünden alıntıdır.

Kokoreç büyük ve küçükbaş hayvanların bağırsaklarından yapılır. Erbablarının dediğine göre, lezzet açısından süt kuzusundan elde edilen en makbulüdür. İçten ve dıştan temizlenen bağırsaklarla yapılan kokorecin iç kısmı bumbardan, dış kısmı da sıkıca sarılan ince bağırsaklardan oluşur. Uzunca şişe bumbaların geçirilmesi sonrasında üstü ince bağırsaklarla sıkıca sarılıp aralara da ince yağ tabakaları yerleştirilerek o bildiğimiz geleneksel mısır koçanı biçiminde hazırlanır.

Yunanistan’da ve Ortodoks kültürün yaşadığı Balkanlarda, Paskalya Bayramı’nın geleneksel gözde yemeği olarak Arnavutluk’ta, Kuzey Makedonya’da ve Yunanistan Makedonya’sında yapılan kokorecin Homeros destanlarına varan bir geçmişi var. Yunanca telaffuzuyla kokoretsi, limon suyu, zeytinyağı, tuz ve karabiberle tatlandırılmış, küçük parçalar halinde doğranmış kuzu veya keçi sakatatından oluşan geleneksel bir Yunan yemeği olarak geçiyor.

Ortodoks geleneğinde kırk gün sürdürülen et perhizinin ardından Paskalya kutlamaları sırasında kesilen kuzu, açık havada şişte çevrilirken; ikinci bir şişe, kuzunun sakatat ve bağırsağından kokoreç sarılır. Bir de Türkiye’de bilinen kokorecin yapımı, ufak tefek farklılıkları olsa da büyük ölçüde bizdeki gibidir.

Dünyanın en eski yemek tariflerinde geçtiği haliyle, Eski Yunan’da kokoreç yapılacak bağırsakların içi ve dışı iyice yıkandıktan sonra sirke, su ve bal ile marine edilirmiş. Burada antiseptik görevi gören sirke, aynı zamanda ele gelen ince yağları eritirken, bal da karamelize bir kabuk oluşturmuş. Olgunlaşmamış üzümün ve eriklerin ekşi suyundan elde edilen karışım, pişen kokoreçlerin üzerinde gezdirilmesiyle hem ateş üzerinde yanması engellenir hem de özel bir fırça ile yedirilerek aromanın kokorece geçmesi sağlanırmış.

Kokorecin, Osmanlı Dönemi’nde bildiğimiz şekliyle yapıldığına ve sokaklarda satıldığına yönelik bir bilgi yok. Cumhuriyet sonrasında kokorecin Yunanistan’dan gelip, İstanbul ve İzmir gibi şehirlerin mutfak kültürlerinin bir parçası haline geldiği izlenimi var.

Ömer Seyfettin, ilk kez 5 Şubat 1920 tarihinde, Haftalık Türk Dünyası dergisinde yayınlanan “*Lokanta Esrarı*” adlı hikâyesinde, ana dili gibi Rumca bilen bir Müslüman gencin, İstanbul Galata’da Atinalı bir Rum’un lokantasında çalışmaya başlaması ve ilk kez kokoreç ile tanışmasını anlatır:

“O sabah dünya cennetine, yani mutfağa nasıl gireceğimi düşünme düşünme lokantaya gittim. Mihail’le selamlaştık. Bermutat günün en iyi yemeklerini haber verdi. Sonra dedi ki: “Kozmos’tan bir aşçı çırağı kaçırdık, şimdi bize geldi. Atinalı... Kokoreç yapmasını biliyormuş. Yarın yaptıracağız.”

“Kokoreç ne?” diye sordum.

“Ah, bilmezsin? Kuzu bağırsağı... Kız saç gibi örülü ... Ah begimü, bak ne kadar güzel... Görezeksin... görezeksin.”

“Görürüz...” dedim.

Fotoğraf: Utku Yonarsoy (122)

4 Nisan 1936 tarihli Akşam Gazetesi’ndeki bir haberde ise kokorecin o yıllarda bugünkü haliyle bilinmediği ama bağırsakların “*sarma*” adıyla pişirilerek yendiği anlatılıyor.

İstanbul simidinde eski lezzeti arayıp da bulamayanlar olduğu gibi kokoreçte de eski tadı arayıp bulamayan çok sayıda “*nostaljik*” var.

Yirmi otuz yıl önce İstanbul’da tantuni yapar gibi sac üstünde kıyılmış bağırsak kavurması icat edilip, buna kokoreç denmeye başlandığında gerçek kokoreci tanımlamak için bir isim arayışına girildi. Bu nedenle de geleneksel tarifi sadakatle sürdüren şehrin adı ilave edilerek “İzmir usulü kokoreç” denmeye başladı. Üstelik bu ismi İzmirli değil, “*nostaljik*” kokoreç severler verdi. Zira kuzu bağırsağı bulunmadığında; dana bağırsağı yahut birçok kere doğum yapmış koyun bağırsağı kullanıldığında o kokoreç ağzı yorar, kokusu da ağırdır. Müşteriye bunu yedirmenin yolu, kıymık kıymık doğramaktan geçer. Hele bir de tedarik edilen bağırsak taze değilse; İspanya’dan, Türkiye Cumhuriyetleri’nden, Afrika’dan ithal ediliyorsa; iç piyasadan, tüccardan, oradan buradan toplanan bağırsaklar kuzudan değilse; acı biber ve baharat basılarak sac üstünde kavrulur, asıl kokorecin ne olduğunu bilmeyenlere

yutturulur. Kıyılmış bağırsaktan yapılan sac kavurmasına İzmir’de “*kokoreç*” dedirtemezsiniz. Kokoreç dünyanın en özgün tariflerinden biridir. Şişe sarılan kuzu bumbur ve bağırsağının, kendine has mangalda kebab edilmesiyle hazırlanan yemeğin adıdır. İşte bu nedenle de İzmirli kokoreççiler, “*İstanbul’da ne satsan yenir*” eleştirisini yapmakta gayet haklıdır.

Peki gurmelerin ve iflah olmaz “*nostaljik*”lerin kokoreç beklentisi nedir?

Levend İşanlar’a göre (GS116) dışında dört sıra kuzu bağırsağı, ortasında iç yağ olan şişe geçirilmiş mısır koçanı görünümündeki “*Göbel Kokoreci*” (Balıkesir) bir numaradır.

Rahmetli MasterChef Ömer Bengiserp’e göre de (GS110) kokoreç yalnızca kuzu bağırsağından yapılır. Dağda otlanmış, kekik, biberiye yemiş körpe kuzular, Nisan-Mayıs aylarında kesime geldiklerinde bağırsakları ayrılır ve genellikle Arnavut kökenli ustalar tarafından özenle, şişe geçirilmiş iç yağın etrafına sarılır.

Okulumuz civarındaki lezzetlerden ikisini, simit ve kokoreci anlatmaya çalıştığım bu yazıda, son olarak söylemek isterim ki teknolojiyle birlikte yiyecekler de büyük değişim geçirdi. Eskiden doğal yöntemlerle üretilen yiyecekler, günümüzde endüstriyel üretim ve işleme teknikleriyle farklı bir hale geldi. İş bilen ustaların yok olması, yenilerinin yetişmemesi, üreticilerin kalitesiz malzeme kullanarak daha fazla kâr etme hırsı da eklenince; Oktay Akbal’ın dediği gibi “Önce Ekmekler Bozuldu”. Ekmekten sonra simit, kokoreç, tahinli çörek ve daha önceki bir yazımda belirttiğim profiterol de nasibini aldı. Bize de “Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer” demek düşüyor.

Kaynakça:

- Susamlı Halkın Tilsimi (Artun Ünsal)
- Kokorecin öyküsü (T24 Haftalık Yazarı İrfan Yalın)

“Her yeni sayıyı gelecek kuşaklardaki kardeşlerimize bir armağan olarak hazırlıyoruz”

Sultani Yayın Yönetmeni Nurten Yalçın Erüs (125), Galatasaray Üniversitesi'nin ilk mezunlarından. Ne iktisat lisans eğitimi ne de yüksek lisans için gittiği Sorbonne onu daha öğrenciyken adım attığı yazı dünyasından uzaklaştırabilmiş. İki dönemdir Galatasaraylılar Derneği'nde yönetim kurulu üyesi olarak görev alan Nurten Yalçın Erüs, her yeni sayıda Mekteplilerin dünyasına 'Sultani' aracılığıyla bir iz bırakmanın haklı gururunu yaşıyor. Dört yıldır, yılda üç kez dolu dolu bir içerikle sizlere ulaşan derginin yapım ve yayın aşamalarını “Mektepten gelen yazı geleneğini sürdürmek ve tarihe not düşmek bir sorumluluktur” diyen Sultani Yayın Yönetmeni Nurten Yalçın Erüs'ten dinledik...

Sultani Haziran 2020

SULTANİ DERGİ — Sizi bu dergiye Haziran 2020 sayısında ilk romanınız “Şair, Edip, Dürüst Tüccar Leon Bahar’ı Takdimimdir” hakkındaki bir röportajla konuk etmiştik. Kasım 2021’de künyede yayın yönetmeni olarak gördük. Siz ekibe nasıl dahil oldunuz? Sonrası nasıl gelişti?

NURTEN YALÇIN ERÜS — Evet bahsettiğiniz kitap, benim yayınlanan ilk kitabımdı ve ilk imza günüme katılan Sevgili Ağabeyim Prof. Dr. Haluk Levent’in önerisiyle, “Okur Yazar Sohbetleri” için Cemiyet’e davet edildim. Sevgili Başkanımız Fidel Berber de o akşam bizimleydi ve çıkışta dergide bir röportajla yer almamı önerdi. Doğrusu bu teklif beni çok mutlu etmişti. Okulumun, Derneğimin yanımda olduğunu; yarattığım eseri, çabamı kısaca beni gördüğünü hissetmek çok güzeldi. Tam olarak böyle

hissetmişim... Sevgili Ahmet Başar’ın (122) titiz takibiyle, benim için çok değerli bir anı olarak kalacak röportajla, Sultani’de yerimi aldım. Sonra kader ağlarını ördü ve Fidel Ağabey’in ikinci döneminde, onun davetiyle yönetim kuruluna girdim. Zannederim Başkanımız da beni ekibine dahil ederken bir plan yapmıştı. İletişim ve yayıncılık alanımdaki tecrübemle bana düşen görev, öncelikli olarak Sultani’nin yayın yönetmenliği oldu. Yaşamda hiçbir zaman büyük söz söylememek gerektiğini de böylece idrak etmiş oldum. Zira 2007 yılında profesyonel olarak dergiciliğe veda etmiş ve bir daha asla bu işe geri dönmem demişim. Herhalde eksik dilekmiş; iş bu sefer gönüllülük suretinde önüme düştü. Vazifeyi kutsal bilen kuşaktan olduğum için sızlanmadan işe giriştim.

S.D. — Alumni dergisi nedir? Ne işe yarar? Nasıl bir hedef koydunuz? Neleri başardınız ya da ıskaladınız?

N.Y.E. — En genel şekliyle aynı okuldan mezun ya da o okuldan yolu geçmiş kişilerin ortak değerlerini, kültürlerini yansıtan bir içerikle; bağlılık ve aidiyet hissini okul sonrasında da sürekli kılmak için hazırlanan yayın olarak tanımlayabiliriz. Dünyaya baktığımızda köklü okulların ve de özellikle Amerika’da “Ivy League” üniversitelerinin yayınlarının, bu alanın yıldızları olduğunu söylemek yanlış olmaz. Harvard Mezunlar Derneği 1840’da kurulmuş, “Harvard Bulletin” 1898’de yayınlanmış, aynı süreklilikle ama “Harvard Magazine” adıyla tam 127 yıldır yayınlanıyor. İngiltere’nin köklü kolejlerinde de alumni yayıncılığı bir gelenek. Doğrusu, 2021 yılında Fidel Ağabey yönetim kuruluna seçildikten sonra, ilk farkındalığım Sultani’nin

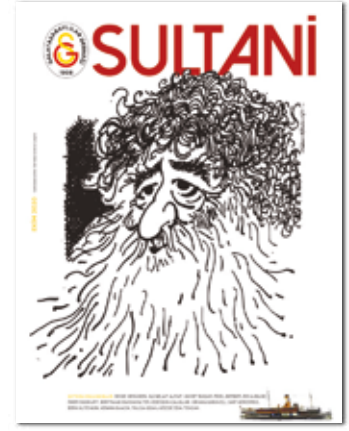
Sultani Haziran 2019

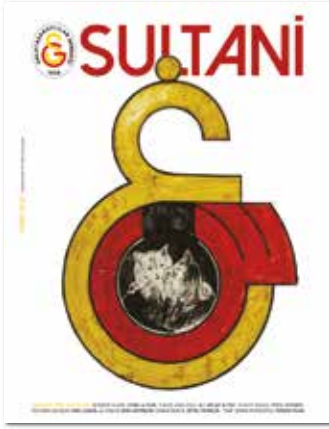
Sultani Ekim 2019

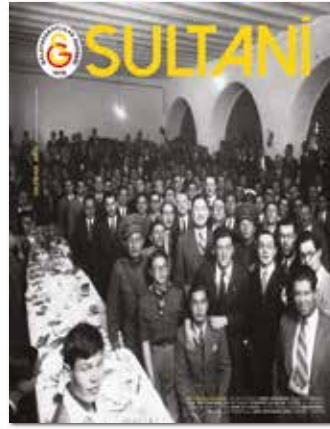
Sultani Şubat 2020

Sultani Ekim 2020

Sultani Mart 2021

Sultani Haziran 2021

Sultani Şubat 2022

Sultani Haziran 2022

Sultani Kasım 2022

Sultani Şubat 2023

Sultani Haziran 2023

Sultani Kasım 2023

Sultani Şubat 2024

Sultani Haziran 2024

Sultani Kasım 2024

Sultani Şubat 2025

Sultani Kasım 2021

sırtını dayadığı mirasın değeri oldu. Bu miras, her şeyden önce Galatasaray Lisesi'nde yetişmiş; her alanda Türkiye'ye öncü olmuş nitelikli insan kaynağı ve onların her biri diğerinden daha kıymetli hikayeleri idi.

Galatasaray her şeyden önce bir eğitim kurumudur ve misyonu nitelikli insan yetiştirmektir. Geçmişten bugüne en önemli ortak referansımız budur. Daha ilk toplantılarımızda, bizim gibi eşsiz bir okuldan neşet etmiş bir derneğin yayınının, dünyadaki iyi örneklerden hiçbir eksiksinin olmaması gerektiği düşüncesini sahiplendik. Sultani'yi bu bakış açısıyla yeniden tanımladık, sahiden de yazılı bir metin oluşturduk.

Bunun yanı sıra bir dernek yayınının sürekliliği, kendini finansal olarak çevirebilmesine bağlıdır. Sultani kâr amacı güden bir yayın değildir, öyle olmamıştır ve olmayacaktır ama bir sonraki sayının sorunsuz çıkabilmesi için finansal olarak kâğıt, matbaa gibi dışarıya bağımlı masraflarını karşılamak zorundadır. İşte bahsettiğim şekilde, bir alumni yayını olarak Sultani'nin potansiyelini tanımlamak bu açıdan da önemlidir. Çünkü oluşturduğumuz metni de içeren dosyayla, reklam verenlere ulaşmalıydık, öyle de yaptık. Öncelikle Mektepli markalar olmak üzere, herhangi bir yöneticisi Mektepli olmayan çok değerli markalar da artık reklam verenimiz ve medya satın alma ajansları aracılığıyla bizi bulanlar var.

Bu bence dergimizin bundan sonraki dönemdeki sürekliliğini de temin eden bir başka aşama.

Bir diğer önemli konu, elbette kaliteli içerik ve ince tasarım. Tasarımda benzerine az rastladığım bir adanmışlıkla Sultani'ye yaklaşık 6 yılını veren Ahmet Başar (122) Ağabeyimin adını anmam gerekiyor. İçerikte de hedefimizi şöyle belirledik; *"Galatasaray'ın yetiştirdiği insanları, Galatasaraylılara takdim etmek..."* İşini iyi yapan, söyleyecek sözü olan, yazacak yazısı olan, fark yaratan herkesi ortak noktamız olan Mektep'ten hatıraları, kazanımları ile sayfalarımıza taşımayı hedefledik. İşte bunu da yaptık. Neyi yapamadık dersiniz; bence hala belli bir yaşın üzerindeki Mektepliler için merakla beklenen Sultani'yi, gençlerimiz ancak denk gelirse okuyor. Ama bunu biz mi başaramadık, yoksa yaşadığımız çağın dinamiği mi? Onu gerçekten bilemiyorum.

S.D. — Mutfakta sizden başka kimler var? Dergi nasıl oluşur? İçeriğe nasıl karar veriyorsunuz? Süreç nasıl işliyor?

N.Y.E. — Bir yayın kurulumuz var ve aktif çalışıyor. İlk toplantıyı esasında Görsel Yönetmenimiz Ahmet Başar Ağabey ile ben yapıyorum. Sonrasında Dernek Başkanımız Fidel Berber, Yayın Kurulu Başkanımız **Berk Kutengin**,

Görsel Yönetmenimiz Ahmet Başar, Genel Sekreterimiz **Murat Gün**, Dernek İletişim Koordinatörümüz **Dilek Çam** ve ilgili sayının gündemine bağlı olarak davet ettiğimiz ilave isimlerle, ilk geniş toplantımızı yapıyoruz. Bu toplantıda tüm konuları ve önerileri masaya yatırıyoruz. Ana temayı konuşuyoruz; büyük-küçük devre, kadın-erkek ve konu dengesini gözeterek ana çatıyı oluşturuyoruz. Sonrasında bir süre mutfakta iş bana kalıyor. İlgili kişilerden yazı istemek, soru göndermek... Gelen yazıların ve yanıtların ilk okuması, başlığı, spotu bende. Sonrasında son okuma için bize dışarıdan profesyonel destek veren **Filiz Gümüş'e** gidiyor yazılar. Bir önceki soruda aktarmaya çalıştığım reklam alabilen yapıyı tesis edebilmek, bize harika iki profesyonel kazandırdı. Ahmet Abi'nin tamamen gönüllü yürüttüğü görsel yönetmenlik yükünü hafifletmek için dergi dünyasında çok büyük deneyimi olan **Mehmet Akif Atasoy** ile çalışmaya başladık. Filiz Gümüş de editöryal tarafta destek veriyor.

Yayın kurulunda adını saydığım ve saymadığım pek çok kişinin desteğini de alıyoruz tabii. Mesela devre arkadaşım, fotoğraf sanatçısı **Ulaş Beşoklar**, hemen her sayıda bizim için özel fotoğraflar çekiyor. Sonra hepimiz için rol model Sevgili **İzzeddin Çalışlar** Ağabey, eksik olmasın her

Nurten Yalçın Erüs'ün bakmaya doyamadığı fotoğraflardan biri. 1990 yılı, dokuzuncu sınıf. Fotoğrafta beyaz kazağıyla iki kolunu açan kişi Cem Ertürk 125'in çok erken bir vakitte sonsuzluğa uğurladıklarından.

Yatakhane arkadaşlığı gibisi var mı? Kız kardeşlik hukuku 1985'te bu ekiple başladı, aynen devam.

zaman yanımızda; danışıyoruz, yazı rica ediyoruz, arşivinden faydalanıyoruz. Yine değerli ağabeyimiz **Ared Pontioğlu**, harika gastronomi yazılarıyla dergimizin her sayısına ayrı bir lezzet katıyor. Sevgili kardeşimiz **Ali Nejat Alpat** (138) her sayıda temamıza özel bulmaca hazırlıyor, müthiş bir emek... Sevgili Umur Talu Ağabey ve Tuna Kiremitçi'yi saymadan olmaz. Ve ne zaman kapısını çalsam gereken katkıyı yapan, maalesef sonsuzluğa uğurladığımız canım kardeşim, devre arkadaşım Tolga Akıldız...

En heyecanlı bölüm, şüphesiz kapak konusu ve görseli... Orada görsel çok değerli olduğu için Ahmet Başar Ağabey öneriler getiriyor. İlk toplantıdaki ekip, gerekirse yeniden bir araya geliyor, Sevgili Fidel Ağabey ile finalize ediyoruz süreci ve matbaa, kağıt işleri için Berk Kutengin Ağabey'in kapısını çalıyoruz. Mali İşlerden

Sorumlu Yönetim Kurulu Üyemiz **Haluk Camcı** Ağabey de özellikle reklam verenle ilişkimizde daima yanımızda. Reklamlar için de kolektif bir çaba içinde oluyoruz. Yönetim kurulunda hemen herkes el atıyor. Dergi çıktıktan sonra da sosyal medya hesaplarından tanıtımı için Yönetim Kurulu Üyesi **Buse Burdurlu** (147) Kardeşimiz, web sitemizde gerektiği gibi yayımlanması için de yine bir başka Yönetim Kurulu Üyesi **İhsan Mannaslar** (138) Kardeşimiz, her zaman destek veriyor.

S.D. — Kapakları ve temaları nasıl seçiyorsunuz? Her birinin farklı bir hikayesi var gibi duruyor...

N.Y.E. — Her kapağın gerçekten de farklı bir hikayesi var. Yukarıda bahsettiğim ikili ya da çoklu toplantılarda oluşan fikirler, Ahmet Ağabey'in görsel hafızasında canlanan bir detay, Galatasaraylı araştırmacı,

yazarlardan okuduğumuz birkaç satır; Müzemizde rastladığımız bir fotoğraf, Lisemizde gezerken daha önce fark etmediğimiz bir tablo, bir pencere, bir duvar, Dernekte asılı bir fotoğraf... Zaman içinde sanırım o gözle de bakmaya başlıyoruz her şeye. Bu arada yeri gelmişken Galatasaray Müzemize, Sevgili **Çağlar Şavkay** Ağabey'e ve müze çalışanlarına da buradan teşekkür etmeliyiz. Neye ihtiyacımız olsa daima yanımızdalar. Temalarda da genellikle Türkiye'yi ilgilendiren vakalar, güncel konulardan yola çıkarak, geçmişe ve geleceğe uzanıyoruz. Çünkü bilhassa Türkiye'nin yüzünü güldüren her iyi vakanın Galatasaray'ın geçmişinde, bugünüde muhakkak bir karşılığı var. Olimpiyatlardan Cumhuriyet'e, Atamızdan kadın haklarına, Beyoğlu'ndan sahnelere, teknolojiye çevreye; her temada Mektepliler olarak söyleyecek söze, anlatacak hikâyeye, gösterecek vesikaya sahibiz.

Nurten Yalçın Erüs'ün bugün de can dostları, devre arkadaşları Derya Övençoğlu (önde), Neslihan Kaya (gözlüklü). Karedeki diğer isim Burak Bekat. Yüzü görünmeyen de muhtemelen aynı sınıftan...

S.D. — Tarih, bilim, sanat, edebiyat, müzik, spor... Dışarıdan bakan biri için Mektep, sınırsız bir kaynak gibi gözüküyor. Seçim yapmak zor olmuyor mu?

N.Y.E. — İçeriği belirlerken aslında temel gazetecilik ve dergicilik refleksleriyle hareket ediyoruz. Bizden olup, fark yaratmış olanları öne çıkarmak istiyoruz. Bugünün dünyasına, bugünün gündemine dokunan konuları tespit edip; o konuyla ilgili söz söylemiş, söylemekte olan ya da sözü olup az bilinen kişileri sayfalarımıza taşıyoruz. Bu anlamda büyük bir hazine var elimizde. Tarih burada kritik önemde. Zira bizim en önemli mirasımız, köklü geçmişimiz. Türkiye'de modernitenin, çağdaş eğitimin kalesi olan bir mektepten çıkmış; Batılılaşmanın, muasır medeniyetin, Cumhuriyet ışığının aydınlattığı yüzlerce, binlerce insan... O kadar güzel işlere imza atmış, bu topluma o kadar çok yenilik hediye etmişler ki... Hepsinin ortak noktası, yuvamıza olan sevgileri ve aidiyetleri. Bir yerde, Sultani aracılığıyla geçmişten bugüne gururla "İyi ki Mektepliyim" diyenlere, bir platform sunuyoruz. Aramızdan ayrılanları minnetle, halen bizimle olanlara da vefa duygusuyla yaklaşıyor ve bizden öncekilerin yaptığı gibi, tarihe biz de not düşmeyi hedefliyoruz.

S.D. — Dergide kadın-erkek dengesine dikkat edildiğini biliyoruz. Bunu biraz açabilir misiniz?

N.Y.E. — Hem ülkemiz hem de bence Mektebimiz için son derece netameli bir konu, toplumsal cinsiyet eşitliği meselesi. 1965 yılına kadar sadece erkeklerin okuduğu bir yapı söz konusu. Karma sisteme geçişin, bugünden bakıldığında şaşırtıcı sancıları da olmuş; iki Türkiye de var orada. "Biz erkeklerin arasında adeta misafir gibi ağırlandık" diyen ablalarımız da var, tam tersi zorluklardan söz edenler de. 1985-1993 yılları arasında Mektep'te okumuş bir kadın olarak, bizim kuşağa geldiğimizde maalesef 1980 darbesi sonrasının kamusal alandaki iktidar denemelerine maruz kalmış; bu konuya dair grillerle dolu hatta yer yer karanlık noktalı bir hafıza taşıyan kişilerden biriyim. Elbette hiçbirimizin yüreği, büyük Galatasaray algısında bu gri zonların olmasını istemiyor hatta geçmişteki bazı olayları hatırlarken dahi can sıkıcı bir duygu bizi sarıyor. Bugün "Masculin Galatasaray" diye bir gerçeklik zemini zaten yok. İşte burada Mektepliler dünyasında eşit temsil, var olan popülasyonda kadın temsilinden yana bilinçli bir duruş, çok değerli diye düşünüyorum.

Dergiye gelince; biz seçtiğimiz alanlar ya da meslek gruplarında örneğin Mektepli bir şarap uzmanı arıyorsak, muhakkak "Acaba bir kadın uzman da var mıdır" sorusuyla ilerliyoruz. Bu bakış bizi gerçek zenginliği, çeşitliliği ortaya koyan bir sonuca ulaştırırken de bundan çok büyük keyif alıyoruz. Sultani aracılığıyla her alanda çıta'yı yükselten, çok başarılı ablalarımızın ve kız kardeşlerimizin varlığını bilmekten; büyük ve güçlü Galatasaray'a inanan, bunun da ötesinde çağdaş bir toplumun gücüne inanan tüm Mekteplilerin duyduğu gurur ve mutluluğu gelen geri bildirimlerden anlıyor ve biz de çok mutlu oluyoruz.

S.D. — Dergi çıkarmanın zorluklarından bahsedebilir misiniz? Sultani'nin bugünü ve geleceği nasıl gözüküyor?

N.Y.E. — Sultani, çok büyük oranda gönüllülükle çıkan bir yayın. Yayın yönetmeni, görsel yönetmen, yayın kurulu başkanı, yazarlar; tamamı gönüllülük esasıyla katkı sunuyor. Editörlük, son okuma ve sayfa yapım destek hizmeti veren profesyonel iki arkadaşımız da gerçekten büyük bir yüce gönüllülükle çok sembolik rakamlar karşılığında yanımızdalar. Dolayısıyla emek veren gönüllüler açısından en büyük zorluk zaman. Yılda üç kez de olsa özellikle yapım aşamasına girdiğimizde dergi hazırlığı oldukça yoğun bir mesai gerektiriyor. İkinci zorluk elbette matbaa ve basım giderlerini karşılayacak bir maddi yeterlilik sağlama gerekliliği. Yani reklam, ilan. Eh, başta beni en çok zorlayan bu oldu diyebilirim. Geçmişte yazı işleri müdürü ve yayın yönetmen yardımcısı olarak ana akım medyada bu işi yaparken, reklam benim kırmızı çizgim idi. O çizgi zorlandığı anda zaten sektörden çıktım. Burada ise aksine bu işe girişmek durumunda kaldım. Her şey Galatasaray için de ondan...

Sonuçta bir alumni yayınına ayakta tutmak, camiayı yazının ve hikâyenin gücü etrafında buluşturmak, her şeyden önde geldi ve evet 4 yıldır aslanlar gibi ilan da topluyorum. Güvensizliğin ana mesele haline geldiği bir dünyada, ana akım medyanın kan kaybettiği bir dönemde Sultani'nin ve

bence diğer alumni yayınların, bizler gibi eğitimli kesim için bir vaha olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle de Sultani gibi bir yayının her anlamda desteklenip, yaşatılmasını önemsiyorum.

S.D. — Gazetecilik ve dergicilik geçmişiniz var. İletişim stratejisi, kurumsal içerik üretimi, yazarlık etrafında dönüyor hayatınız. Sultani'nin yayın yönetmeni olmak, hayatınızı nasıl etkiledi? Bu dergi size neler öğretti?

N.Y.E. — Bir kere büyük konuşmamak gerektiğini bir kez daha idrak etmemi sağladı. "Ben bir daha dergi falan yapmam" diye çıktığım yayıncılığa hem de gönüllü olarak geri döndüm! Şaka bir yana müthiş beslendim, harika insanlar ve kalemler tanıdım. Şunun hakkını teslim etmem lazım, bir yayın yönetmeni olarak çok şanslıydım. Çünkü kavramlara ve bağlama hâkim, aldığı eğitimin hakkını veren, entelektüel donanımı olan, yazıya ve hayata analitik bakan Mekteplilerden yazı aldım; onlara soru sordum. Gelen işler hep iyiydi, zorluğu da bazen buradaydı. Yazıyı daha da güzelleştiremeyecekseniz o işe dokunmamalısınız. Bu sorumlulukla yazı okumak, başlık atmak, sunuş yazmak; haliyle beni çok besledi. Zorladı mı evet, özellikle zaman baskısından şikâyetim olmadı değil ama her sayının ardından gelen güzel yorumlar, bir sonraki sayı için enerji verdi. Umuyorum ki yeni dönemde de Sultani sevilsin, yazının birleştiren gücüyle yaşamaya devam etsin.

N.Y.E. — Dergi kimlere nasıl ulaşıyor ve nasıl geri dönüşler alıyorsunuz? Sultani'yi kimler okuyor? Okurlardan nasıl geri dönüşler alıyorsunuz?

S.D. — Bundan iki yıl önce kağıt fiyatlarına gelen astronomik zamma kadar, aidatını ödeyen ve adresi güncel olan herkese dergimizi basılı halde postaladık. Ancak bir yandan çevresel kaygılar bir yandan da anlamsız maliyet artışı, yeni bir stratejiyle ilerlememizi gerektirdi. Baskı adetlerimizi; camiamızın bir araya geldiği önemli günlerde, toplantı

alanlarında yeterli dağıtımı sağlayacak ve aynı zamanda da Cemiyet Lokalimizde talebi karşılayacak esnelikte revize ettik, aşağı çektik. Öte yandan duyurularımızın frekansını ve kanallarını çoğalttık, web sitemizde yüklü olan dergi pdf'inin daha fazla kişiye ulaşması için iletişim trafiğini artırdık. Burada da hem Dernek iletişim sorumlularımıza hem de Kardeşimiz İhsan Mannaslar'a teşekkür borçluyuz. Dolayısıyla artık meraklısı olanın her daim ister basılı ister online erişebileceği bir denge tutturduk diyebilirim. Geri dönüşlere gelince... Bir işi en iyi şekilde yapmak için hesapsız emek veren, işini severek yapan herkesin duymayı arzu edeceği güzel sözler duyuyoruz. Minnettarım.

S.D. — Galatasaray dayanışması dergi yaparken işe yarıyor mu? Reklamlar, okur desteği nasıl?

N.Y.E. — Yüzde yüz... Yazı konusu gerçekten tam bir imeceyle, çok güzel bir katılım ve destekle yürüyor. Bu yayında yer almam diyen Mektepli neredeyse yok, bundan da güzel bir şey yok... Burada dergimize ilan veren tüm Mekteplilerimize teşekkürü borç biliyorum. Ama doğrusu önceliği, kimse gönül koymazsa, çok sevgili 125 devreme vermek istiyorum. Sorumluluğun bana verildiği ilk sayıyı hatırlıyorum... 2021 Pilav sayısı. Devre arkadaşarımdan marka sahibi ya da üst düzey yönetici pozisyonunda

Nurten Yalçın Erüs, eşi Altan ve oğlu Can Emre ile...

kimi aradıysam, yanımda oldu. Sonra tabii bu ilk nefesin ardından iş değişti. Birincisi başta Sevgili Başkanımız Fidel Ağabey ve Berk Ağabey olmak üzere, tüm yönetim kurulu üyelerinden destek gördüm ve çok büyük mutlulukla söylüyorum ki artık Türkiye'nin en büyük markaları Sultani'nin reklam vereni durumunda. Altını çiziyorum, bu bir kar organizasyonu değil. Derneğimize ilave yük getirmeden ayakta kalma; bize yakışan içerik, tasarım ve baskı için gerekeni yapabilme seviyesi. Onu yakaladığımız için çok mutluyuz.

S.D. — Artık her sayıda görüyoruz. Mezunların sandıktaki albümleri açılıyor. Fotoğraflar ve hikayeler ortaya çıkıyor. Foto albümü arkeolojisi nedir?

N.Y.E. — Cemiyetimiz için 13. Sınıf diyoruz... Daha ilerisi yok; biz hep orada, o sınıftayız. Anılarımız hep sıcak, hep taze... Devre toplantılarını, yemekleri hatırlayın. Bir araya geldiğimizde neden defalarca aynı anıları, aynı yatakhane hikayelerini anlatıyoruz? Tekrardan doğan bir kolektif hafızayı hep beraber yaşıyoruz. İşte foto albümü arkeolojisi de bence bu hafızanın en büyük kolaylaştırıcısı. Bunu Sevgili Ahmet Ağabey ile keşfettiğimizden bu yana, sayfalarımıza konuk ettiğimiz herkesten aynı şeyi istiyoruz: "Lise yıllarından birkaç foto..." Bu vesileyle Sultani'ye eski albümlerden fotoğraf tedarik etmek için annesinin evine, yazlık evine uğramak durumunda kalan; ardiyede, depoda koli açmakla uğraşan; bilemedin devre arkadaşının albümüne başvuran herkese çabaları için teşekkür ederiz.

S.D. — Sultani devam etmeli ve ona destek olunmalı. Çünkü...

N.Y.E. — En büyük gücü her alanda ülkeye hizmet eden, nitelikli insan kaynağı olan bir camianın mensuplarının, yazın etrafından birleşmesi çok değerli. Her sayının gelecek kuşaklardaki Galatasaraylı kardeşlerimize bir armağan olduğunu unutmadan, Galatasaray'daki çok köklü yazın geleneğini sürdürmek sorumluluğumuz diye düşünüyorum.

“Deniz hayattır, sağlıktır, ufuktur; önümüzdeki trofelere hazırız”

Ahmet Tamay Kural Ağabey (93), Mekteb-i Sultani Denizcileri'nin 3. komodoru görevini Ekrem İnözü Ağabey'den (101) geçtiğimiz aylarda teslim aldı. Kendini bildi bileli bir denizlere, bir de Galatasaray'a tutkun olan Ahmet Tamay Kural, kendi teknelerini kendi yapan, denizsiz de teknesiz de yapamayan bir Mektepli. 84 yaşında Mektepli denizcilerin komodorluğunu üstlenen Kural'dan, 1949 yılında başlayan Mektep macerasını ve merkezinde deniz olan yaşam öyküsünü dinledik.

Ahmet Tamay Kural 5 yaşında, amcasının sandalında kürek çekerken.

Mekteb-i Sultani Denizcileri komodorluk devir teslim töreni, Galatasaraylılar Derneği, 26 Kasım 2024 İstanbul. Gündüz Nalbantoğlu (93), Ahmet Tamay Kural (93), Ekrem İnözü (101).

SULTANİ DERGİ — Sizi dergimizde ağırlamaktan mutluyuz. Bize Galatasaray'la nasıl tanıştığınızdan, Mektep'teki öğrencilik yıllarınızdan bahseder misiniz?

AHMET TAMAY KURAL — 1941 yılının 11 Haziranı'nda İstanbul Kadıköy'de dünyaya gelmeme rağmen babamın ikinci askerliğinde olması nedeniyle nüfusumda doğumum 21.1.1944 olarak çıkmış. Okul yaşına gelmiştim ama nüfusum küçük olduğundan okula kayıtlı olamıyordum. Mahkeme kararıyla 11 Haziran 1941 olarak düzeltilti ve ben 1949'da Galatasaray ilk kısmına girebildim. Çok çalışkan bir talebe olduğum söylenemez. İlkokulda yavrukurt, lisede izci idim. Boru takımında idim. Bazı derslerden zorlanıyordum. Aklım hep başka yerlerde idi. Ben denizci olmalıydım. 54 senesinde yukarı okula geçtim.

Hedefim 8. sınıftan sonra Deniz Harp Okulu veya sivil denizcilik okulu idi. Ancak cebir, geometri, fizik, kimya iyi gitmiyordu. 1956'da yarıyıl karnem çok kötü idi. M. Garti imdadıma yetişti, bana cumartesi günleri okulda kalıp 6-7 ders verdi. Geometrim, fiziğim, kimyam düzelmiş, cebiri de anlar olmuştum. 8. sınıfı bitiriyordum ama cebirden ikmale kaldım. O yaz Deniz Harp Okulu ve Deniz Ticaret Lisesi'nin imtihanlarına girdim, sınavlarım iyi geçtiği halde okullara kabul edilmedim. Aşağı okulun yanındaki denizcilik lisesinin müdürü, annemin amcası idi. Sonradan öğrendiğime göre kendisi gibi mimar olmamı isteyen babam, her iki lise müdürüne de beni okula almamalarını tembih etmiş. Halbuki mimarlık falan istemiyordum, ben dünyayı gezip görmeliydim. Bunun o tarihte en kolay yolu denizci olmaktı. Fakat babam buna

mani olmuştu. Babama kızıp, ikmal imtihanına girmedığım için bütün arkadaşlarım liseye geçmiş ama ben geçememişim. O sene eylül ayında bir kanun çıktı, tek dersten borçlu geçilebiliyordu. Ben de böylece mektebe devam ettim. Denizcilik olmadığı için liseye biraz da isteksiz başlayınca, iyice haylaz bir talebe oldum. İzcilik bahanesi ile habire dersleri kırıp, dışarıda dolaşıyordum. Fen derslerim iyi ama bu sefer edebiyat kötü gidiyordu. İte kaka 11. sınıfa kadar geldim ama okula devamım iyice azalmıştı, o yaz bütün Fransızca edebiyat derslerinden ikmale kaldım. O yaz şarpimi yaptım, sandalım var, kotra emrimde, maalesef Fransızca çalışmaya pek vakit bulamadım, tabii ki sınıfta kaldım. Bir sene daha da okusam Fransızca'yı halledebileceğime inanmıyordum. Gittim Taksim'deki Özel Yeni Kolej ile konuştum, beni 11. sınıfa kabul ettiler. Yeni Kolej'e yazıldım. Ama ben artık Galatasaray'dakinden daha çok Galatasaraylı olmuşum. Hemen her gün 15.30'da Yeni Kolej'den çıkıyor, Galatasaray'a geliyor, etüde girip derslerimi çalışıyor, hatta bazı geceler yatakhane de boş bir yatakta kalıyordum. 1961'de sınıf arkadaşlarım Galatasaray Lisesi'nden mezun olurken ben Yeni Kolej'den iyi derece ile mezun olmuşum. Tabii bu benim açımdan büyük bir kayıptı ama kısmetim böyle imiş.

Ahmet Tamay Kural, kendi yaptığı oyuncak teknesini amcasının kotrasının arkasında yüzdürürken. Büyükkada, Yörük Ali.

S.D. — Yelken yarışlarında kazandığınız kupa ve plaketter Galatasaray Müzesi'nde sergileniyor. Bize yelken ve deniz merakınızın nasıl başladığından ve bu zamana kadar elde ettiğiniz derecelerinizden bahsedermisiniz?

A.T.K. — Denize olan ilgim, 1945'de amcamın "Büken" isimli kotrayı almasıyla başlar. Bütün oyuncaklarım hep denize aitti, çoğunu da kendim yapardım. O tarihlerde kendi oyuncakımı kendimiz yapardık. Hayalim denizci olup dünyayı dolaşmaktı. İlkokul

3. sınıfta bir sandal almayı kafama koymuştum. Bütün harçlıklarımı biriktirdim; beşten altıya geçtiğim yaz ilk teknemi, sandalımı satın aldım. Hafta sonları da amcamın kotrasında miçoluk yaptım. Amcam yarış meraklısı değildi, denizde gezmeyi severdi. Sınıf arkadaşım Korhan Tegul'un babasının bir şarpisi vardı, yarışlara girerdi. O tekneyle sportif denizciliğim başladı.

1959'da tarla içinde bulduğum hurda haldeki bir şarpiyi aldım, Bostancı Mendireği içinde yeniden yaptım. Eylül ayı içinde bir gün Moda koyuna doğru seyir yaptık, dümende Korhan vardı. Moda koyunda yelken yarışları yapılıyordu. Tekneyi finiş hattına doğru sürdük. Finiş hattını geçtiğimizde, İstanbul Yelken'den düdük çaldılar. O anda yanımıza hakem motoru geldi, kulübümüzü sordu, "Galatasaray" dedik. Bizi kıyıda çağırıldıklarını söyledi. İstanbul Yelken'in rıhtımına çıktık. Hakem heyeti bize biraz çıkıştı ama hakemlerin arasında Yelkenci Cafer vardı, o bizi dinledi. Arkamızdan gelen şarpideki Korhan'ın babasıymış, bizi protesto etmiş. Gelip de biz olduğumuzu öğrenince, kaha kahayla güldüler. Bizim tekne ölçüm ve tartıya girdi; iki santim uzun, 4 kilo ağır geldi. Baş bodoslamadan 2 cm kestik, içerideki döküm demiri atıp, yerine inşaat demirinden bir demir yaptırдық...

Oktay Aksoy, Erham Balmumcu Güriş, Ahmet Tamay Kural, Onur Saykan. Zafer Öget, Korhan Tegul. 1953, Ortaköy.

O tarihte Kalamış'ta Galatasaray'ın arazisi var ama tesisi yoktu. O kış lisenin son sınıfında idim. Yelken lisansımı Galatasaray'dan almıştım. Bostancı'da Korhan'ların bahçesinde, iki şarpiyi yan yana koyduk. Lise bitti, üniversite patırtısı, sandal, amcamla kotra derken; iki ya da üç yarışa öylesine girdim, pek bir netice alamadım.

O tarihte Bağdat Caddesi yapılıyordu, caddenin müteahhidinin oğlu Saint Joseph'te okuyordu. Fransızca'dan durumu kötüydü, ben onu Fransızca'ya çalıştırdım. Fenerbahçe'deki Galatasaray'ın başında İlhami Özgeç vardı. Ben müteahhit ile çıkan hafriyatı Galatasaray'ın rıhtımına dökmesi için anlaştım. Müteahhitin oğlunun durumu düzelmiş, müteahhit de bize yardımcı artırmıştı. Teoman Kurtel (93), Korhan Tegul (93), ben, Tolon Kardeşler ve başımızda İlhami Ağabey; amele gibi çalışarak, Fenerbahçe'deki Galatasaray Kulübü'nün rıhtımını, mendireğini, tahtadan da olsa bir salonunu yapmıştık. O sene hakem direği bizim kulübe taşındı. Hakem heyeti bizde olduğundan lokal çalışmaya başladı. Biz boş vakitlerimizi kulüpte çalışarak geçiriyorduk. Teknelerimiz çoğalmış, bir dragonumuz, 2 şarpimiz, iki piratımız, 3 adet finimiz olmuştu. Bir kayıkthane, teknelerimizi bağlayacak kadar bir mendirek vardı.

Ahmet Tamay Kural, "Sandalım" isimli motorunda...

Galatasaray İzçileri Boru Takımı Taksim'de geçitte, 1958.

64 senesi ve sonrası yarışlarda dragon hariç birçok şiltler, kupalar aldık. Hele Korhan, hemen hemen her yarışta birinci idi. Genelde yarışlara 5-6 şarpi giriyorduk. Ben ortağı olduğum tamirhanede de çalıştığım, her yarışa giremiyor; girdiğim yarışlarda genelde bir derece alıyordum. Kulübümüzde epey kupa ve şilt birikmişti. Küçük olanları biz evlere alıyorduk, müzeye verdiklerim onlardır.

Biz şarpileri aynı zamanda gezi teknesi olarak da kullandık. Ben 67'de evlendim. O sene bir gün İlhami Ağabey'in kalp krizinden vefat ettiğini öğrendik. Yeni bir başkan ve yönetim seçildi. İlk işleri bizi kapının önüne koymak, benim sandalı ve iki şarpiyi mendirekten çıkarmak oldu. Hatta karımla gittiğimizde yanımızda Teoman ve karısı da vardı, kapıcı bizi kulüp üye kartımız yok diye içeri almadı. Maalesef o yönetimde bizim sınıf arkadaşlarımız da vardı. Bizi içeri almıyorlar ama kupalarımızı da bize vermiyorlardı. Ben o kış sandalı ve şarpiyi, Küçükyalı'da Tozmanlar'ın küçük mendireğine koydum. Sonbaharda bir gece patlayan lodos, Tozmanlar'ın motoru "Azade"yi, benim sandalı ve şarpiyi parçaladı. Yarış hayatım sona erdi...

S.D. — İş hayatınızdan bahseder misiniz? Çalışma hayatınızda yoğun tempodan fırsat bulup kendi teknenizi imal ettiniz, bu hikayeleri sizden duymak isteriz.

A.T.K. — Ben yapı olarak, bir şeyi taklit etmek değil yeni bir şey yapmaktan hoşlanırım. Çocukluğumdan beri kendi oyuncakımı kendim yapmışımdır. Kimseden bir şey istemeyi pek sevmem. Mesela 5-6 yaşlarımda kendi oyuncak kotramı, bir tahta parçasını beton duvarlara sürte sürte kendim yapıp, amcamın kotrasının arkasından yüzdürdüm. Beşinci sınıftan 6. sınıfa geçerken ilk sandalımı aldım. Evdekilerin haberi olmadan iki sene boyunca kendime bir simit dahi almadan, tramvaya dahi binmeden Bağdat Caddesi'ndeki havuzlu villalara Mümin Deresi'nden tuttuğum kırmızı balıkları satarak para biriktirdim. Biriktirdiğim parayla o sandalı aldım. Liseden sonra aldığım eski bir Moris'i, Hasanaşada bir atölyede tamir ettirirken; atölyeye ortak olarak iş hayatına tesadüfen başlamış oldum. Kadıköy'ün ilk araba kurtarıcısını tasarlayıp yaptık... 69 yılında çıkan bir yangına kadar bu iş devam etti.

Evlenince, aile hayatında deniz sevdasının şarpi ve sandalla devam edemeyeceği anlaşıldı. Taşkızak'tan

ihale ile bir ağaç bindirme filika aldım. Yoğurtçu Deresi'nde ortağım Cenap'ın yalisının önüne bağladım. Eşimin de yardımıyla tekneye kamara ve güverte yaptık. Bu tekne henüz bitmişti ki Küçükyalı sahilinde Tozman yalısı mendireğinde duran sandalimin ve şarpimin parçalandığı haberi geldi, 69 senesi benim için kötü bir yıl oldu. Atölyenin yanması bizi kötü etkiledi, birikimlerimiz tazminatlara gitti, atölye ortaklığından ayrıldım. Taksim'de v kayışları toptancılığı yapan birinin yanında çalışmaya başladım. Askerlik peşimi bırakmıyordu. Basın Yayın Yüksek Okulu'nun gece kısmına girdim. Gündüz çalışıp gece okuyordum. İşteki başarımın yanı sıra üç senelik okulu, 3. sene sonunda iyi dereceyle bitirdim. Okul girdiğimde özel okuldu, çıktığımda İstanbul Üniversitesi'ne devir olmuştu. Artık yedek subay olacaktım. Cumartesi, pazar ve tatil günlerinde "Taç" ismini verdiğimiz tekneyle geziyorduk.

Tam oh diyecekken, patronum kalp krizinden öldü. İsrail'den ve Amerika'dan oğlu ve kızı geldi. Şirketi sattılar, bizler tazminatlarımızı alıp ayrıldık. İşsiz kalmıştım. Oktay adında bir arkadaşımın Levent'te mobilya fabrikası vardı. Onunla konuşurken piyasanın döner koltuk ayaklarına ihtiyacı olduğunu öğrendim. Piyasa araştırmasından sonra bunlardan imal etme kararı verdim. En yakın sınıf arkadaşım Teoman Kurtel ile

babası Hasan Bey'in Süleymaniye'deki hanlarının altında bulunan pres atölyesinde bir şirket kurarak işe başladık. İyi iş yapıyorduk. Türkiye'de televizyon sevdası başlamıştı. Makaralı ve döner tablalı televizyon sehpaları yaptık. 1972 yılının Kasım ayında yedek subay okuluna gideceğim belli oldu. Teknemizi sattık. Askerlik günü geldi, piyade okulu, sonra Edremit Tugayı... 1974'ün şubat ayında terhis olduktan sonra askerlik bitip işim var diye döndüğümde, bizim işin büyük bir borçla batmış olduğunu öğrendim. Borçlarımızı ödeyip firmayı kapattık.

Levent'te Cemiyet'e gittim, sınıfın toplantısı vardı. Durumumu anlattım. "Bana derhal bir iş bulun" dedim. Telefonlar çalıştı, 2 saat sonra bana iş bulunmuştu. Bugün de bacanağım olan Erhan Balmumcu Güriş (93) Bursa Oyak Renault fabrikasında seksiyon şefiydi. Telefonda "Derhal bana gel" dedi. İlk vapurla Yalova üzerinden Bursa'ya Erhan'a gittim. Ertesi gün Bursa Oyak Renault Otomobil fabrikasında işe başladım. Dış işlerden sorumluydum. İşte Galatasaray ve Galatasayılık budur, kardeşliktir, arkadaşlıktır.

Aldığım maaşla bütün borçlarımı ödeme takvimine uygun olarak ödedim. Hayatta en rahat ettiğim süre Renault'da olduğum süredir, senede bir ay tatilim vardı, ilk defa tatil yapıyorduk. Bu arada Taç'ı da sattığımız adamdan geri almış,

Gemlik Küçük Kumlada 3 arkadaş bir yalı kiralamıştık. Taç'ı da oraya getirdik. Babasının rahatsızlığı nedeniyle eşim daha çok İstanbul'da oluyordu. İstanbul'da şirketin satın alma tedarik kısmı kuruluyordu. İstanbul'a taşındık. Taç'ı da İstanbul'a Yoğurtçu Deresi'ne, eski ortağımın yalisına götürüp bağladım. 80 ihtilalinden iki ay evvel Renault'un üçte bir tenkısına gitmesi üzerine, avantajlı bir anlaşma ile işten ayrıldım. Aldığım tazminatla İstanbul'u terk edip güneyde bir iş kurmaya karar verdik. Taç'ı sattık. Gündüz Nalbantoğlu (94) Bodrum'daydı. Erol Kurutaş yine iyi görüştüğümüz bir arkadaşımızdı. Onların sayesinde Bodrum Turgutreis'te ticari sahanın merkezinde, 180 m² bir arsa buldum ve hemen aldım. Artık hayatımızın ileriki safhalarını da düşünmemiz lazımdı. Babamdan kalan mimarlık bilgilerimle altında 6 dükkân üzerinde pansiyon olacak bir plan (eskiz) hazırladım ve yeni mimarlardan birine çizdirdim. Karabağ'da, mandalin ağaçları içinde bir ev kiraladık. Renault'da iken ısmarladığım, Bozburun'da yapılan bir guletim vardı. O da bitmiş Turgutreis'e getirmiştik. Bina oldukça hızlı bitiyordu ama para da aynı hızla eriyordu. Gezdirdiğimiz İzmirli bir aileye guleti sattık. Ondan da gelen parayla 6 adet dükkânı bitirdim. Dükkanlardan birini tuhafiyeci dükkânı olarak açtık. Diğer dört dükkânı da kiraya verdik. Artık akmasa bile damlıyor, günlük geçimimiz sağlanıyor, binanın üzeri de yavaş da olsa ilerliyordu.

Bir tekne yoktu ama olmalıydı. Aliaga'da sınıf arkadaşımız Engin Kaptanoğlu'nun amcasının söküm yerinden bir filikayı, hurda alüminyum fiyatına aldık ve bir tüp gaz kamyonunun üzerinde Turgutreis'e getirdik. Teknenin rölövesini çıkarıp bir plan çizdim. Kiralamadığım yan büyük dükkân zaten depo halindeydi, orada tekneyi yapmaya başladım. Muğla ve çevresinde kumaştan düğme basmayı ilk yapan olmamız sayesinde, binanın çatı betonunu da attık. Tekne de yavaş da olsa ilerliyordu.

Bu arada 80 ihtilali olmuş, anarşi durmuş, işler biraz açılmıştı. Özal gelmiş, enflasyon fırlamıştı. 84 senesinde gazetede bir ilan gördüm. Datça'da %5 ile

Taç Marmara'da.

Ece Gökova'da, 2009.

bağ kredisi veriliyordu. Datça'ya koştum bir arazi buldum, arabayı da rehin edip araziye aldım. Bağ kredisinin bir miktarı ile arabayı kurtardım, bağcılığa başladım. Sevilen Şarapları'nın sahibi Çoşkun Güner'den (92) çok görüş ve yardım aldım. Kredinin ilk üç senesi ödemesizdi. Binanın üst katını da bitirdik. Bağ ilerliyordu.

Tam da o ara "Özal, Datça'ya havaalanı yapacak" deniliyordu. Ankara'nın, İstanbul'un ne kadar açığı vardı varsa geliyorlardı. Bir gün üç tane araba geldi, içindeki adamlar bazı aletler çıkarıp ölçümler yaptılar, yerlere bazı işaretler koydular. Benim bağa da geldiler. Sonra öğrendim ki havaalanının pisti tam benim bağın üstündeymiş. Ankaralı birine bağ iyi bir fiyata sattım, kalan kredi borcumu ödedim. Tam "oh" diyecekken karımın göğüs kanserine yakalandığını öğrendik. Ameliyatlar, kemoterapiler tam altı sene mücadele ettik. 2000'nin mart ayında mücadeleyi kaybettik...

İki yıl sonra tanıştığım eşim Ayten de denizi ve seyahati sevdiğinden, birlikte gezilere başladık. Yaptığımız yurtdışı seyahatlerde 30 ülke, 118 şehir gezmişiz. Aliağa'dan aldığımız filikadan yaptığımız teknemiz "Ece" ile de her yaz 5-6 ay geziyorduk. Ece ufak gelmeye başladı, yaşlanmıştı. Eşimin teşvikiyle daha büyük bir filika aldım, 2007'de yeni tekne yapımına başladım.

Eşimle birlikte üç senede bitirdik. Yeni teknemizi yaparken Ece'de yatıp kalkıyorduk. 2010'da denize indirdik, adını "Mamita" koyduk. Bu tekne sanki bir yüzer ev oldu bize... Pandemi sırasında 21 ay hep onda yaşadık, inşallah hayatımızın sonuna kadar da devam ederiz.

S.D. — Galatasaray Lisesi ve deniz sizin iki tutkunuz. Her ikisinden yaşama dair öğrendiklerinizi bizimle paylaşır mısınız?

A.T.K. — Galatasaray bitmeyen bir okuldur. Şimdi hepimiz 13. Sınıf talebeleriyiz, büyük bir aileyiz. Bana bir okul daha gösterin ki Türkiye'nin ve dünyanın birçok yerinde lokali olsun. Oraya girdiğinde ağabeylerin ve kız erkek kardeşlerinle buluşasın. Galatasaray, sadece fen ve edebiyat bilgisi vermez, seni hayata hazırlar; kendine güvenmeyi öğretir, dayanışmayı, birlikteliğin yaşam üzerindeki etkisini öğretir. Yani yaşam öğretene bir okuldur, ona çok şey borçluyuz. Denize gelince, her zaman seveceğiniz ama daima korkacağınız bir sevgilidir. Hiçbir zaman ihmal edilmeye, hafife alınmaya gelmez; tepkisi ağır olur, onu çok sevin ama sakın ihmal etmeyi düşünmeyin. O size hayat verir, canlılık verir, yaşam verir. Onu çok sevin...

S.D. — Mekteb-i Sultani Denizcileri'nin 3. komodoru olarak görevi Ekrem İnözü Ağabey'den teslim aldınız. Planlarınızı ve yapmak istediğiniz projelerinizi anlatır mısınız?

A.T.K. — Benden evvelki komodorlarımızdan Gündüz Nalbantoğlu bilhassa tersanecilikte ve deniz işletmeciliğinde çok deneyimli ve bilgili bir kardeşimdir, onun bilgisinden çok faydalanırız. Ondan sonra komodor olan Ekrem İnözü kardeşimiz ise teknesiyle dünya denizlerini karış karış gezmiş bir yelkenci ve çok deneyimli bir denizcidir. Bu kadar deneyimli iki komodordan sonra gelmenin ağırlığını üzerimde hissediyorum. Hepsinden yaşlı olmam bir dezavantaj ama bana olan saygıyı gördükçe bunu da bir avantaj olarak kabul ediyorum. Önümüzdeki trofeleri, Berk Kutengin ve Mehmet Erem'in de katkıları ve diğer kardeşlerimin yardımıyla iyi bir şekilde yüz akıyla götüreceğimizi inanıyorum ve buna hazırız. Bütün gücümle beraberliği sağlamaya çalışacağım.

S.D. — Galatasaray Lisesi Denizcilik ve Yelken Kulübü öğrencilerine mesajınız nedir?

A.T.K. — Ben kendi teknelerini kendi yapmış bir denizciyim. Yeni bir tekne almanın neye mal olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu da gençlerin maneviyatını bozuyor. Onlara, inat ve sabırla tekne sahibi olabilmekten yollarını öğretmek istiyorum. Belki bir iki ders verebilirim diye düşünüyorum. Her zaman denizi sevsinler. Deniz hayattır, sağlıklıdır, ufuktur. Ben bugün 84 yaşındaki bu direncimi denize borçluyum. Denizi sevsinler, onu yaşasınlar.

Mekteb-i Sultani Denizcileri Komodorluk Forsu

İLKLERİNVEENLERİNTAK

PUMA

1905

GSSTORE

HEDEF

1 MİLYON FORMA

GS

“Mektep binamız afet anında önemli görevler üstlenebilecek bir kale”

Deprem, sel, patlama, heyelan ve yangın... Doğal ve doğal olmayan afetlere maruz kalan ülkemizde, bu zor dönemlere hazırlıklı olmak ertelenemeyecek kadar ciddi bir gündem olmaya devam ediyor. Dergimiz çıkana kadar daha ne yaşanacak bilmemekle birlikte, bu sayıyı Kartalkaya’da yaşanan yangının ağır yüküyle hazırladığımızı da not olarak düşelim. 6 Şubat depremi döneminde Cemiyet Lokalimizde seferberliğe dönen dayanışma ruhumuzu terk etmeden, sıcaklığına Dernek bünyesinde bir komite kurduk. Yönetim kurulu üyelerimiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu, Berk Kutengin, Sicil Kurulu Başkanımız Cengiz Ertem (117)’in yer aldığı komitemiz, afet ve acil durum uzmanlığıyla sadece camiamızın değil, Türkiye’nin en değerli isimlerinden Beşiktaş Arama ve Kurtarma Derneği (BUSAR) Başkanı Çınar Deniz Kurra’yı (123) süreçte davet ederek, Lise Müdürümüz Prof. Dr. M. Reşat Dabak’ın da iş birliği ve teşvikiyle, “Galatasaray Lisesi Afet ve Acil Durum Projesi”ni başlattı. Beklenen İstanbul depremi başta olmak üzere, yaşanabilecek herhangi bir büyük afette Lisemizi merkeze koyarak, camiamız adına yaratılabilecek fayda ağını oluşturmak yolundaki çalışmalara tecrübesiyle yön veren Çınar Deniz Kurra (123), bugünlerde en çok ihtiyacımız olan bilimsel veri ve akla dayalı tedbirler hakkında ders niteliğinde tespitlerde bulunuyor. Kurra; kendi yaşam öyküsünden başlayarak, Cemiyet bünyesinde yürüttüğümüz projeye kadar, pek çok konuda sorularımızı yanıtladı.

“Bir nebze mutluluk; arkadaşlarımız sahada enkazda çalışırken bize destek olan, ekipman ve malzeme gönderen herkese kalben teşekkür ederim.”

SULTANİ DERGİ — Önce kişisel alandan başlayalım. Elektrik mühendisliği, telekomünikasyon, enerji, girişim sermayesi derken oldukça yoğun bir kariyer görüyoruz. Planlı bir yolculuk mu tesadüfler mi, ne dersiniz?

ÇINAR DENİZ KURRA — Çok planlı değildi, kartopunun çığa dönüşmesi gibi 32 yıllık kariyerimin içine her biri sığmış durumda. Aslında bizim lise zamanımızda halk bandı telsiz furyası başlamıştı; “breyko breyk, arkadaş arıyorum, arkadaş” tabirlerini bazı okuyan abi ve kardeşlerim bilirler. Bu telsiz merakı; antenler kurmaya, hesap makinasından hallice “Sinclair” bilgisayar ile telsiz frekansından “datacık” göndermeye kadar uzadı gitti. Bu sırada dersler, 10 üzerinden 4 buçuktan 5, hadi bilemedin 6. Ama insan takınca takıyor... Elektrik elektronik mühendisliği, oradan aynı konuda yüksek lisans derken; hiç unutmuyorum kar kış 38,5 derece hastayım, bir kariyer gününe gitmiştim Chicago’da. Motorola’dan bir müdür vardı, “Pazartesi hemen gel başla” dedi. Benim için asıl hayat öyle başladı. Sakın yanlış anlaşılmasın, üniversite yıllarımda da hep çalıştım. Tenis kulübünde patlamış mısır da yaptım, buzdolabı üreten fabrikaya parça da ürettim, VHS televizyon da sattım; o zamanlar bu tür işler için saatlik 5-6 dolar alırdık.

S.D. — Bugüne geldiğimizde iş yaşamında hangi noktadasınız?

Ç.D.K. — Bugün Birleşik Arap Emirlikleri'nde sınır güvenliği sistemleri üreten bir firmamız var. Ayrıca temiz enerji akıllı (AI) ve verimli alım-satımı üzerine çalışan bir Türk-Alman firmasının Birleşik Arap Emirlikleri operasyonunda görev yapıyorum. Türkiye'de 25. yılını kutladığımız firmamızı da yenilenebilir enerji, tarım ve AI üzerine çalışan bir konuma getirdik. Kısacası aklıma koyduğumu yapmaya çalışıyorum. Bundan sonraki tek düşüncem bu işleri büyütüp, şarap ve grappa üretimine başlamak ve İtalyanlara ihraç etmek. Ama maalesef ülkemizde doğru düzgün meşe fıçısı üreten yok, onu da biz yapacağız gibi gözüküyor.

S.D. — Afet yönetimi ve özellikle de kurucu başkanı olduğunuz Beşiktaş Arama ve Kurtarma Derneği'ne (BUSAR) gelince; nasıl oldu da bu alan sizin için öncelik halini aldı?

Ç.D.K. — Amerika macerası, 2000-2003 yıllarında beni sıkımsa başlayınca "acaba" dedim; "2000'de İstanbul'da kurduğum firmayı ayağa kaldırabilir miyiz?" Ortağımla durumu değerlendirdik ve geri dönmeye karar verdim. Hemen akustik ve titreşim projeleri ile ölçüm sistemleri satış işine daldık. Süheyl Batum ağabeyimiz ve hocamız, o zaman bir üniversitede rektördü. Bizi çağırdı, görüştük. "Gel burada sen de görev al" diye bir teklif sununca, "Tabii ki Ağabey" deyip farklı bölümlerde, sürekli eğitim merkezi, teknoloji geliştirme merkezi gibi bölümleri kurup bir noktaya getirdik. Çok çok değerli bir kadro oluşturduk ve halen de o kurumda çalışan arkadaşlarımız var. Bu birimlerden biri de BUSAR idi. Öğrenci kulübü olarak çalışan, burada eğitimler ve tatbikatlar yapmaya uğraşan tertemiz gençler vardı. Rektörümüz de onay verince, burası profesyonel bir yapı haline geldi; 2013 yılında da dernekleşti. Şaka değil 12 yıl geçmiş... İlerleyen dönemde, AFAD hafif sınıf kurtarma akreditasyonuna sahip bir kuruma dönüştü. Sırada orta sınıf akreditasyon çalışmaları var. Bu arada derneğimizin ilk harfi olan "B" üniversitenin adını temsil ediyordu. Fakat dernekleşirken baktık ki çoğumuz

Beşiktaş ilçesi sınırlarında ikamet ediyoruz; tescilli bir logo da mevcut, hiç bozmadan "Beşiktaş Arama ve Kurtarma Derneği" olsun dedik. Yoksa diğer spor kulübüyle bir ilgimiz yok. Bazen bu tip sorular geliyor, açıklamayı uygun görüyorum.

Bu arama kurtarma işi, tamamen gönüllülük esasına dayalı bir hobi, gecesi gündüzü yok. Yapılması gereken o kadar çok iş var ki sadece günlük işlerimizden zaman ayırmak bile beyni hem çalıştırıcı hem de dinlendirici olabiliyor. Maalesef ülkemizde afetler, kazalar çok fazla ve genelde insan hatası inanılmaz ölümlere yol açıyor. Doğrusu bazen kötü senaryolar gerçek olduğunda, kalbimiz nasıl kaldırarak bilmiyorum, belki de gereğinden fazla üzüliyorum. Bu tip sorunlar var oldukça, biz nasıl en iyisini yaparız diye çalışma arkadaşlarımla kafa patlatıyoruz. Ayrıca buradan tüm Galatasaray camiasına da desteklerinden ötürü kalben teşekkür ederim. Başta sınıf arkadaşım Ebru Yazgan olmak üzere "Birlikte 1905" ve Spor Kulübü yöneticilerimiz, gerçekten bize bir aile olduğumuzu hissettiriyor.

Uzun lafın kisası; kariyer, para pul, bunların hepsi geçici. Doğru dostları biriktirmek, o dostlarla doğru çalışmaları yapıp bir sonraki nesillere aktarmak, hem çok keyifli hem de hedefimiz.

S.D. — Galatasaraylılar Derneği'ne verdiğiniz destekle Mektebimiz için de bir Acil Eylem Planı çalıştınız. Öncelikle okulumuzun deprem dayanıklılığı hakkında neler söyleyeceksiniz, tablo nasıl?

Ç.D.K. — Tablo iyi. Bazıları bilmem farkında mı ama gerçekten lise binamız bir kale. Gerek su depolarıyla gerek ilk yardım kabiliyetiyle, bir İstanbul depreminde önemli görevler üstlenebilecek konumda. Fakat bazı altyapıların eklenmesi gerekli ve özellikle önemli bir afet anında görevini doğru yapabilecek arkadaşlarımızla çalışma planları üzerine yoğunlaştık. Dernek Yönetim Kurulu Üyesi Sevgili Berk Kutengin bu konuda çok hassas, birlikte hareket ediyoruz.

S.D. — Çalıştığınız planın detaylarından bahseder misiniz?

Ç.D.K. — Öncelikle güvenlik; hem bina güvenliği hem de okulda afet sırasında bulunacak gençlerimizin can güvenliği. Maalesef Hatay'da korkunç deneyimler yaşadık, bu deneyimlerin bir daha yaşanmaması için uğraşıyoruz. İkinci planda ise okulumuzun bir İstanbul depreminde nasıl kullanılabileceği üzerine fikir alışverişinde bulunuyoruz. Sahra hastanesi, mobil mutfak, afetzedeler için barınma alanı, aileleriyle görüşmek isteyenler için iletişim noktasının kurulması gibi konularda okul müdürümüz ve ilgili yöneticiler ile görüşmeler yaptık. Bu planları detaylarıyla camiamıza açıklamak için hazırlıklarımızı yapıyor, plan üzerinde çalışıyoruz.

S.D. — Biz üyelere düşen sorumluluklar nedir? Okulumuzun depreme ve diğer afetlere daha hazırlıklı olması için bu çalışmaların neresinde, nasıl destek olabiliriz, çağrınız nedir?

Ç.D.K. — Değerli Galatasaray camiası sağolsun, bizi Marmaris yangınlarında, Maraş ve Hatay depreminde gerçekten yalnız bırakmadı. Müthiş apokaliptik bir ortamda enkazlar arasında

dolaşırken bile Galatasaray hissiyatı ile hareket ettim. Dinlenme anında afetzedelere ne gerekir diye düşünürken; statta da Ebru Yazgan, gecesi gündüzüne karışmış halde diğer kardeşlerimizle, abilerimizle birlikte harıl harıl yardım tırı yola çıkartıyordu. Bakın bu gerçekten inanılmaz bir duygu. Başka hiçbir ülkede göremeyeceğiniz bir yardımlaşma duygusu var biz Türklere, umarım kaybolmaz.

Çağrımız, öncelikle bir afete şahsi hazırlık... Ufak da olsa bir çantayı hazır tutmanız, evinizden dairenizden kaçış planını sıfır görüş ile yapabilecek deneyimde olmanız en önemlisi. Hatta evden bir yere giderken bile yanınızda küçük bir fener, bir düdük ve 20 ml bile olsa ufak bir su taşımanız. Okulumuz için ise bizden haber bekleyiniz; eksikleri tam olarak belirledikten sonra temin edemeyeceğimiz malzemeler olur ise

camiamızdan destek rica edebiliriz. Aslında bir “Galatasaray Arama ve Kurtarma Ekibi”ni de oluşturmak istiyorum, geçtiğimiz haftalarda Galatasaray Üniversitesi’nde eğitim de verdik. Umarım bu sene içinde ilk tohumları atıp mezunlar derneği altında bir ekip kurabiliriz.

S.D. — Geçtiğimiz hafta büyük bir felaket yaşadık. Kartalkaya’daki otel yangınında 78 kişi hayattan koparıldı. Kendimizi bulduğumuz her türlü ortamda daha güvende hissedebilmek için hangi soruları sormamız gerekir?

Ç.D.K. — Yangın sensörleri var mı, en hızlı ve güvenli şekilde nasıl tahliye olabilirim ya da ailemi nasıl çıkartabilirim gibi soruları, çok hızlı bir şekilde kendinize ve eğer söz konusu olan alan bir iş yeri ise çalışanlara sorup öğrenmeniz lazım.

Kartalkaya yangınından bahsederseniz; bence gidilen her eski otelde sorun var, bunların muhakkak düzeltilmesi lazım. Kalınacak ya da bulunulacak ortama girerken, belirttiğim tahliye tekniği uygulanırsa, bir nebze olsun rahat hissedebiliriz. Olası İstanbul depremi için tahliye en büyük sorun olacaktır. O yüzden en azından 1 haftalık iaşenin evde hazır tutulması, binamızdaki komşular ile iletişime geçip plan yapmak, ara sıra bunu uygulamak gerekir. “Kaçımız komşularımızı tanıyoruz ki artık” deniyor, bunu belki de böylelikle kırıp, eski günlere ve samimi ilişkilere dönmek gerekir. Son olarak da telefonlarda geçiyor saatler, bunun yerine size yakın mesafede bir STK’ya gönüllü üye olabilirsiniz, mesela bize info@busar.org ...

AFET VE ACİL DURUM PLANI

Hazır Mıyız?

Galatasaraylılar Derneği olarak bundan iki yıl önce gerçekleşen 6 Şubat depreminde, ilk saatlerden itibaren üyelerimizle birlikte büyük bir yardım seferberliği başlattık. Dernek lokalimiz adeta bir yardım koordinasyon merkezine dönüştü. Yaşadıklarımız, olası bir deprem ya da afet durumuna camia olarak ne kadar hazırlıklı olduğumuz sorusunu bir kez daha gündemimize taşıdı. Yönetim Kurulu Üyelerimiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu ve Berk Kutengin ile Sicil Kurulu Başkanımız Cengiz Ertem’in (117) dahil olduğu Afet Yönetim Komitesi’ni oluşturarak harekete geçtik. Sürece, afet yönetimindeki önemli isimlerden Çınar Kurra (123) da davet edildikten sonra, ilk iş Lise Müdürümüzle temasa geçmek oldu. “Galatasaray Afet ve Acil Durum Planı”nı sürecin mimarlarından dinledik.

“İlaç ve tıbbi malzeme listelerini hazırladık, ilaçlarımızı aldık”

PROF. DR. NURPERİ GAZIOĞLU (109)

Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi

Dernek yönetim kurulu olarak göreve başladıktan sonra, olası İstanbul depremi riski nedeniyle lisemizin ihtiyaçlarını belirleme ve afet hazırlığı yapma kararı aldık. Bu amaçla sevgili kardeşlerim Berk Kutengin ve Çınar Kurra ile Sicil Kurulu Başkanımız Cengiz Ertem’den oluşan bir kurulla, 20 Kasım 2024’te Lise Müdürümüz Prof. Dr. M. Reşat Dabak’ı ziyaret ederek okulumuzun ihtiyaçlarını belirledik.

Beşiktaş Arama ve Kurtarma Derneği BUSAR’ın kurucusu Çınar Kurra afet sırasında haberleşme ve lojistik için yapılması gerekenleri bir rapor halinde yönetim kurulumuza bildirdi. Galatasaray Liseli Tıp Doktorları Grubu’nun da görüş ve önerilerini dikkate alarak stoklanacak ilaç ve tıbbi malzeme listesinin oluşmasına ön ayak oldum. Lisede ilaçların depolanacağı yerin hazırlanması ve revirin yer değişikliği nedeniyle, müdürümüzün önerisiyle ilaçların alımı Ocak 2025’te gerçekleşti. Herhangi bir afet veya tıbbi acil durumda kullanılmak üzere, Derneğimize de ilaç ve tıbbi malzemeyi temin ettik. Çalışmalarımız devam ediyor, bu adımların atılıyor olması hepimiz adına umut verici diye düşünüyorum.”

“ Afet yönetimi konusunda kurumlarımızda devamlı eğitim çok önemli

CENGİZ ERTEM (117)

Galatasaraylılar Derneği Sicil Kurulu Başkanı (2023-2025)

Afetlere karşı hazırlıklı ve bilinçli olmanın önemi, ülkemizin bir gerçeğidir. Toplum olarak yeterli hazırlıkta olmadığımız ve yeterince bilginin olmadığı da bir başka gerçektir. Her 20-25 yılda bir, doğa maalesef bize eksiklerimizi göstermektedir. İşte biz de Galatasaraylılar Derneğimiz bünyesinde kurulan Afet Yönetim Komitesi olarak ilk toplantımızda, yukarıdaki paragrafta tanımladığımız eksikleri gidermek için çalışmaya

başladık. Olası bir afet anında sırası ile Mektep, Cemiyet, üyelerimiz ve üyelerimizin yakınları olmak üzere mümkünse sıfır kayıpla, herkesi selamete çıkarmanın nasıl mümkün olabileceği üzerinde bir plan oluşturmaya odaklandık. Sağ olsun, afet ve özellikle deprem öncesi, esnası ve sonrasında yapılacaklar konusunda çok yetkin olan Çınar kardeşimizin yönlendirmesi ile bir Afet ve Acil Durum Planı hazırlandı. Bu plan doğrultusunda Mektep'te fiili durum tespiti yapılarak, maddi eksikler listelendi ve eksiklerin nasıl giderileceği konusunda alternatifler ortaya konuldu. Yine bu plan doğrultusunda halen öğrenim gören kardeşlerimizin, öğretmenlerimizin ve diğer çalışanlarımızın, afet ve özellikle deprem konusunda devamlı eğitimlerinin yapılması planlandı. Deprem maalesef göz ardı edemeyeceğimiz bir gerçeğimiz. Bu gerçek doğrultusunda hazırladığımız Afet ve Acil Durum Planı, devamlı güncellenerek ve devamlı eğitimle, kaçınamayacağımız deprem afetini, minimum hasarla atlatacağımızı umut ediyorum.”

“ Dernekteki bilgilerinizin güncel olması olası bir afet için önem arz etmekte

BERK KUTENGİN (123)

Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi

Dernek yönetimi olarak 6 Şubat depreminden sonra önceliğimiz, depremedelere en kısa zamanda yardım elini uzatmak ve gerekli malzemeleri en hızlı bir şekilde bölgeye ulaştırmak oldu. Saatler günleri, günler haftaları takip ettikçe afetin boyutları ortaya çıkıyor ve Dernek olarak bizlere ulaşan tüm yardımları, araçlarla bölgeye göndermeye devam ediyorduk. 6 Şubat felaketi bize, olası Marmara depremi ile ilgili bugüne kadar yapmış olduğumuz tüm çalışmaları, daha da profesyonel bir yapıya kavuşturmamız gerektiğini gösterdi. Lisemizde ve camiamızda alınacak önlemlere Galatasaraylılar Derneği olarak öncülük etme kararımızı takiben, “Galatasaray Afet Komitesi”ni kurarak harekete geçtik.

Ana başlıklarla anlatmak gerekirse; BUSAR ile yaptığımız ortak çalışmalarla, afet sonrası önceliğimizi lisemizdeki kardeşlerimizi binadan

en kısa ve güvenli bir şekilde tahliye etmek olarak tanımladık. Deniz yolu önemli bir geçiş sağlayacağı için Mekteb-i Sultani Denizcileri'nden ve tıbbi destek için de Galatasaray Liseli Tıp Doktorları Grubu üyelerinden alınacak destekler, son derece değerli olacak, bu yöndeki planlamalarımızı yapmaktayız. Lise Müdürümüzün desteği ve kontrolüyle, lisemizde şu an hazır olan ilaç ve tıbbi malzeme stoğunun güncelliği ve yeterliliğini sağlamak son derece önemli.

Ayrıca olası bir afette, Dernek-Lise ve tahliyelerine yardım edecek Galatasaraylılarla iletişimin sağlanması için kesintisiz uydu iletişim cihazlarımızı da satın almış durumdayız. Kardeşlerimizin tahliyesinden sonraki önceliğimiz ise Dernek çatısı altında tüm yardımların toplanması ve ihtiyaç sahibi Galatasaraylılara ulaştırılması olacaktır.

Bunu amaçlayan planlarımız da hazır olarak beklemektedir.

Özetle; hiçbir zaman yaşamamak dileğiyle, her türlü afete hazır olmayı en büyük görevlerimizden biri olarak görüyoruz. Üyelerimizden istediğimiz ise bu tür afet anlarında iletişimi daha kolay sağlayabilmek ve nereye nasıl yardım gerekeceğini bilebilmek için mutlaka Dernek'teki bilgilerini güncellemeleri ve bizi takip etmeleridir. Bu büyük bir önem taşımakta.”

“Sürdürülebilirlik Vizyonumuz Doğrultusunda Yatırımlarımıza Devam Ediyoruz”

Sanofi, sunduğu sağlık çözümlerinin yanı sıra gelecek nesiller için daha yaşanabilir bir dünya hedefiyle sürdürülebilirlik çalışmaları yürüten güçlü bir şirket. Bu anlamda Sanofi'nin Türkiye'deki konumundan, sürdürülebilirlik faaliyetleriniz ve hedeflerinizden bahsedebilir misiniz?

CEM ÖZTÜRK: - Sanofi, 90 ülkede 91 bin çalışanı ile daha sağlıklı, daha sürdürülebilir ve daha güçlü bir dünya hedefiyle çalışan bir ilaç şirketi. Her gün milyonlarca insanın sağlığını ileriye taşıyacak ilaç ve aşıları keşfedip geliştirmek için bilimin mucizelerinin peşinde sağlık çözümleri sunan küresel bir markayız. Türkiye'de ise 66 yılı aşan ayak izimizle ülkenin sağlıklı geleceğine katkıda bulunuyor, yatırım ve üretim yapıyor, istihdam sağlıyoruz. Gelecek hedeflerimiz doğrultusunda kısa süre önce Türkiye'nin de içinde bulunduğu bölgede bir dönüşüm yaşandı. Sanofi'de Avrasya Bölgesi olarak konumlandırılan Türkiye, Rusya, Bağımsız Devletler Topluluğu ve Levant ülkelerinden sorumlu hale geldi. Avrasya Bölgesi dünyanın %12,5'ini kapsıyor, 17 ülke ile 11 farklı zaman dilimine yayılıyor ve çok farklı kültürlerden oluşan yaklaşık 500 milyon bir nüfusa sahip. Farklı ülkelerden gelen ve müthiş bir kültürel mozaik oluşturan ekibimiz tam anlamıyla güçlerini birleştiriyor ve tüm bu

CEM ÖZTÜRK - Sanofi Avrasya Bölge Başkanı

coğrafyadaki hasta yolculuğunu iyileştirmek için çalışıyoruz. Sağlık alanında dünyanın dört bir yanındaki insanların hayatlarına dokunan bir şirket olarak temelinde sürdürülebilirlik vizyonumuz olan “Toplumsal Etki Stratejisi” kapsamındaki 4 ana başlıkta, topluma olan taahhütleri gerçeğe dönüştürmek üzere çalışmalar gerçekleştiriyoruz. ‘Sağlığa Erişim’, ‘Karşılammamış İhtiyaçlar için AR -GE’, ‘Sağlıklı Gezegen’ ‘İnsan’ çerçevesinde çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bu başlıklarda da özenle hayata geçirdiğimiz projelerimiz bulunuyor. Örneğin; temel ve yaşam değiştirme kapasitesine sahip 30 ilacı, dünyanın en yoksul 40 ülkesinin erişimine sunmak için kâr amacı gütmeyen tedarik sürekliliği sağlayacak bir Global Sağlık Birimi oluşturduk. Bunun yanı sıra nadir

hastalıklarla yaşayan bireylerin tedavisi için her yıl ücretsiz 100.000 flakon ilaç bağıışı yapıyoruz. Türkiye'de ise T.C. Milli Eğitim Bakanlığı, T.C. Sağlık Bakanlığı ve Çocuk Endokrinoloji ve Diyabet Derneği iş birliğiyle yürütülen ve 2010 yılından beri koşulsuz destek verdiğimiz Okulda Diyabet Programı ile okullarda Tip 1 diyabetin erken tanısına destek olmak, diyabet farkındalığını artırmak ve diyabetli çocukların okuldaki yaşam kalitelerini yükseltmeyi amaçlıyoruz. 15 yıldır başarıyla devam eden program kapsamında bugüne kadar; 60 bin okul, 585 bin öğretmen, 580 bin veli ve 7,5 milyon öğrenciye ulaştık.

2030'dan önce çocuk felcini ve uyku hastalığını yeryüzünden silmek, çocuklarda kanser sebepli ölümleri ortadan kaldırmak için yenilikçi

ilaçlar geliştirmek de bu başlıklar altındaki hedeflerimiz arasında yer alıyor. Her çocuğun hayatta kalma şansının eşit olmasını sağlamak için 2005 yılında başlatılan 'Çocuğum Önemlidir' programı kapsamında 120.000'den fazla çocuğa yardım edildi ve 33 ülkede 50.000'den fazla sağlık uzmanına eğitim verildi.

Ayrıca Türkiye'de bir sağlık girişimciliği ekosisteminin oluşması için çeşitli proje ve programlara imza atıyoruz. Bu doğrultuda PharmUp Hızlandırma Programımız ile sağlık sektörüne yönelik çözümler geliştiren girişimcileri desteklerken, iki yıl önce kurduğumuz PharmUp platformu ile girişimcilerin ürün geliştirmeden, ürünü pazara sunmaya kadar tüm yolculuklarında ihtiyaçlarına çözüm üretiyoruz.

İnsan alanındaki taahhüdümüze uygun olarak, tüm toplumu temsil eden bir üst yönetim yapısı oluşturmayı amaçlıyoruz. Global hedefimiz, kadın yöneticilerin oranını %50'ye çıkarmak. Türkiye'de 2024 başında %50 olan üst düzey lider oranımız, bugün itibarıyla %61,5'e ulaşmıştır.

Kadın iş gücünü destekleyen her türlü projeye de önem veriyoruz. Türkiye Kadın Girişimciler Derneği (KAGİDER) iş birliği ile 2010 yılında hayata geçirdiğimiz, ülkemizde kadın istihdamına katkıda bulunmayı amaçlayan Geleceğin Kadın Liderleri projesi, topluma ve çevresine farklılık getirecek genç kadınları iş hayatına donanımlı bir şekilde hazırlıyor. Program kapsamında 15 yılda 1850 genç kadına eğitimlerimizle ulaştık. Mezun kadınların %92'si iş hayatına katılarak, kariyer basamaklarını tırmanmaya devam ediyor.

Çevresel sürdürülebilirlik anlamında Sanofi gibi küresel bir şirket olarak nasıl bir strateji izliyorsunuz?

CEM ÖZTÜRK: - Ürünlerimizin ve faaliyetlerimizin çevresel etkilerini en aza indirerek çevresel değişikliklere karşı direncimizi güçlendiriyoruz. 2030 yılına kadar tüm operasyonlarımızda karbon nötr, 2050'ye kadar da net sıfır olma taahhüdümüzü duyurmuştuk. Bu taahhüdümüzü yenileyip net sıfır hedefimizi 5 yıl öne çekerek 2045'te ürettiğimiz sera gazı miktarını, yeryüzü tarafından doğal olarak emilen sera gazı miktarıyla

eşitlemeye söz veriyoruz. Bu taahhüt doğrultusunda; dünya genelinde tüm üretim tesislerimizde yenilenebilir elektrik kullanımına geçme planımız var. Sanofi Türkiye olarak ise bu yönde oldukça güzel işlere imza attık. Türkiye'nin en büyük ilaç üretim tesislerinden biri olan Lüleburgaz fabrikamızda, İstanbul merkez ofisimizde 2020 yılında yüzde yüz yenilenebilir elektrik enerjisi kullanımına geçtiğimizi söylemek gerçekten mutluluk verici. Bu sayede 2022 yılı özelinde yaklaşık olarak 3.500 MWh saat tasarruf sağladık. Çevresel geliştirme ve iyileştirme çalışmaları kapsamında üretim tesisimize sürekli yatırım yapmaktayız. Yine 2022 yılında katı imalat süreçlerinde atmosfere alkol emisyonu salınımını engellemek amacıyla 250.000 euroluk yatırım yaptık.

Aynı zamanda tüm yeni ürünlerimizde çevre dostu eko tasarıma geçiyor ve aşırı ambalajlarımızdaki blisterleri kaldırmak, tüm dünyadaki araç filolarımızı da kademeli olarak karbon nötr araçlara dönüştürmek gibi hedeflerimiz doğrultusunda emin adımlarla ilerlemekteyiz.

“Her gün Mektepli olduğuma şükrediyorum”

Eğer bir girişimciyseniz, kendinizi işlerden emekli etmek pek de kolay alınacak bir karar değildir. Ama eğer Şükrü Ergün (109) gibi planlı ve kararlı, üstelik de eşinin sözünü dinleyenlerdenseniz, emeklilik sizin için yepyeni başlangıçlara kapı aralayan heyecanlı bir yolculuk olabilir. Galatasaray kurumlarında aldığı görevlerle pek çoğumuzun yakından tanıdığı Şükrü Ergün, yaklaşık bir yıl önce kendini emekliye ayırarak büyük bir başarıyla bugünlere getirdiği Jotun defterini kapadı. İstanbul, Birgi, Bodrum ve torunlarının yaşadığı Dubai arasında mekik dokurken, yeni bir maceraya da atıldı. Mektep’ten AFS bursu ile Amerika’ya giderken tanıştığı eşi Özlem Hanım’ın sözünü dinleyerek kalemi eline aldı ve yazmaya başladı. Neredeyse her satırında Mektep’ten ve Mekteplilerden izler olan Şükrü Ergün imzalı anı kitabı, önümüzdeki aylarda yayınlanacak. Bugüne kadar dikkatli bir okur olarak tanıdığımız, şimdi ise heyecanla ilk kitabını beklediğimiz Şükrü Ağabey’in kapısını çaldık ve yaşadığı anlamlı hayattan notları sizler için Sultani’ye de aktarmasını rica ettik.

Şükrü Ergün Galatasaray Lisesi Ortaköy binasının cadde üzerindeki kapısının üzerinde yer alan ve Üniversiteye dönüşürken hurdaya çıkan orijinal amblemi alıp ofisinin baş köşesinde saklamış.

SULTANİ DERGİ — Bundan tam bir yıl önce kendinizi iş hayatından emekliye ayırdınız ve elinize kalemi aldınız. Yakında yayınlanacak olan kitabınızın hikayesini dinleyerek başlayalım. Neden yazmak istediniz, nasıl bir tempoda ilerledi? Ne zaman okuyacağız?

ŞÜKRÜ ERGÜN — Kendime aktif iş yaşamından çekilmek için 65 yaşını hedef olarak koymuştum. Bir yıllık bir rötarla 66 yaşında hedefimi tutturdum. Bu kararı

almakta eşimin ısrarı yanında, benden sonra gelen gençlere yer açma arzusu önemli rol oynadı. Emekli olacağımın ilân edilmesinden itibaren “hayatımı ve deneyimlerini yazsana” demeye başladı herkes. “Yahu arkadaşlar, ben meşhur biri değilim ki kim benim hayatımı merak eder” desem de ısrarların ardı arkası gelmedi. Biraz düşününce bana bu tavsiyede bulunanların haklı olduklarını fark ettim. Çocukluk, öğrencilik ve iş hayatım Türkiye yakın tarihinin en hareketli

1970 6-C

1975 10-C

56 senedir ayrılmayan kadro, 8. sınıfta bir ada kaçamağı

dönemlerinde geçmişti. Çocukken bir, öğrenciyken iki askeri darbe görmüş, ülke ekonomisinin siyasetçiler tarafından nasıl tarumar edildiğine şahit olmuş, bunun doğal bir sonucu olarak da olumsuz yönde gelişen gelir adaletsizliğin yol açtığı ahlaki erozyonu üzümlere gözlemlemiştim. Bu şartlar altında geçen 66 yıllık hayatımda sayısız tecrübeler yaşadım, başarısızlıklarımın dersler çıkardım, başarılarımla gururlandım, rol modellerimden çok şeyler öğrendim, beraber çalıştığım genç arkadaşlarıma yol göstererek önlerini açmaya çalıştım. Devamlı çalışarak geçen bunca yılın ardından biriken tecrübe ve alınan dersleri kendime saklamak, çok bencilce olacaktı. Velhasıl hayatımı olamasa da "bir şeyler" yazmak farz oldu. Ben de 45 yıllık çalışma hayatımda edindiğim tecrübeleri, aldığım acı ve tatlı dersleri, çıkardığım sonuçları belli bir düzen takip etmeden, serbest bir tarzda yazmaya karar verdim.

S.D. — Her şeyin başladığı yere, bizleri buluşturan en güzel sebebe, Mektep'e gidelim. İlk gün, neler hissettiğinizi anımsıyor musunuz?

Ş.E. — Galatasaray'a başladığım ilk günü hatırladıkça hala sıkıntı basar. O sabah gri pantolon, göğüs cebinde GS amblemi işli lâcivert ceket, beyaz gömlek ve kravattan oluşan üniformamı giymiş, anne ve babamla Galatasaray Lisesi'nin, şimdi üniversite olan Ortaköy'deki binasına gelmiş, ikinci kattaki büyük salonda gelmiş, ikinci kattaki büyük salonda ilkokuldan en yakın arkadaşım Hamza ile heyecanla beklemeye başlamıştık. Önce bazı konuşmalar yapıldı ve okunan numaraların belirtilen sınıflara gitmeleri istendi. Salonda müthiş bir gürültü vardı ve Ortaköy Müdürü, benim yıldızımın hiç barışmadığı rahmetli **Muzaffer Saner Hanım**'ı duymak mümkün değildi. Arada 224 **Hamza Tığlay**'ın çağırıldığını işittik. Hamza Yetiştirici A sınıfına doğru yürürken, ben de "*Benim numaram Hamza'dan hemen önceydi, herhalde*

gürültüden duymadım" diye Hamza'nın peşinden gittim.

Yan yana oturduk, **Monsieur Ropers** isimli bir hoca geldi ve Fransızca bir şeyler anlatmaya başladı. Ön sıradan bir çocuk cevap verdi; sular seller gibi konuşuyordu Fransızca'yı. İmrenerek bakıyorduk, İsmi **Ata Işıkcıus** olan bu arkadaş meğer bir önceki yıl sınıfta kaldığı için biraz Fransızca konuşabiliyormuş. Çok yaramaz ama o kadar da sevimli olan Ata, daha sonra birkaç sene daha kaybederek bitirdi okulu. Şimdilerde aralarında Portekizce, Hollandaca, İspanyolca gibi diller de bulunan 5 değişik dilde rehberlik yapan turizm sektörünün önemli isimlerinden biri. Ata'nın yardımıyla Monsieur Ropers yoklama yaptı, benim ismim sınıf listesinde yoktu. Hoca sorun etmedi adımı numaramı ilâve edip derse devam etti. Öğle teneffüsünde yemekhaneye inildi, sıra olduk, her sınıf belli bir yerde yemek yiyeceği için sırayla gösterilen yerlere geçtik; yemekhanede benim

yerim yoktu. Ayakta kalmış şaşkın şaşkın bakınırken, yanıma gelen sert görünümlü bir adam neden oturmadığımı sordu. “Yerim yok” deyince, adımı ve numaramı sordu ve sertçe kolumdan çekerek dışarı çıkardı. Listeleri kontrol etti ve “Sen A sınıfında değil D sınıfındasın. Daha sınıfını bulamazken bu okulu nasıl bitireceksin acaba” diye bağırdı, ben de ağlamaya başladım. Müzik öğretmeni **Enver Haraççı**’ydı bu öğretmen. Nöbetçi olduğu gecelerin sabahlarında hepimizi 06.30 yerine 06.00’da uyandırıp kış günü rıhtımda koştururdu. **Mutena (Demireğen)** ile ben her müzik dersi sınıftan atıldık. O yıl müzik ders saatlerini koridorlarda beraber geçirdiğimiz için Mutena ile çok iyi arkadaş olduk. Dostluğumuz bugün de aynı sıcaklığı ile devam ediyor.

S.D. — Hayatınıza pek çok açıdan yön veren bir hadise olarak AFS bursunu sormadan geçemeyiz... Bu büyük maceranın size kazandırdıklarıyla ilgili bize neler anlatmak istersiniz?

Ş.E. — 1975 yılı sonlarına doğru okulda bir ilan gördüm, AFS’nin (American Field Service) lisenin son sınıfını Amerika’da bursla okuyacak talebeleri seçmek için yazılı ve sözlü imtihan yapacağını, katılmak isteyenlerin nasıl müracaat etmeleri gerektiğini anlatan bir ilandı bu. Yazılı ve sözlü imtihanlarda başarılı olanlar gelecek yıl bir Amerikalı aile yanında kalarak lisenin son sınıfını gittikleri eyalette okuyacak, orada mezun olacaklar ve diplomaları Türkiye’de okudukları okulun diplomasına denk olacaktı. Bir saniye bile tereddüt etmedim, imtihana girdim ve 110 döneminden **Suna Üst ve Zümrüt Atlamaz** ile Amerika’da bir yıl okuma bursunu kazandım. O yıl hem çok eğlendim hem de yabancı bir kültürde, tek başıma atıldığım bu macera beni çok geliştirdi. Gerek özgüven gelişimi gerekse değişik kültürlerle açılım sonucu dünyaya geniş bir perspektiften bakmayı ve önyargılardan kurtulup insanlara tolerans ile yaklaşmayı öğrenmek, o yaşta başka türlü nasıl mümkün olurdu bilemiyorum.

Topluluk karşısında konuşmayı orada öğrendim. Her hafta bir yere davet ediliyor, ülkemiz ve kültürümüz hakkında konuşma yapmam bekleniyordu. İş hayatımda çok yararını gördüğüm hitabet yeteneğini orada geliştirdim.

1996 senesi Özlem ve Şükrü Ergün Norveç seyahatinde

Bir başka çok önemli kazanımım da belirsizlik durumlarına toleransla yaklaşabilmeyi öğrenmek oldu. Tamamen yabancı olduğunuz bir ortamda, yabancı bir ailenin yanında dille hâkim olmadan yaşayıp okula gitmek, her gün yeni insanlarla tanışmak, doğal olarak birçok belirsizliği de beraberinde getiriyor. İşte o belirsizlik ortamında paniğe kapılmadan gelişmelere göre şartlara uyum sağlayabilmek çok önemli. AFS yılında ister istemez gelişen bu yetenek, ileriki yıllarda iş ve özel hayatımda çok işime yaradı. Bu haslet sayesinde stres altında çok verimli çalışabildim. Ancak en önemli kazanımım aynı bursu kazanan karım **Özlem**’le tanışmam oldu tabii ki.

S.D. — Aniden büyük bir kayıp yaşıyorsunuz, babanız vefat ediyor. Bir anda sorumluluklarınız artıyor ve çalışma hayatınız başlıyor...

Ş.E. — Babamı çok erken kaybettim. Öldüğünde 55 yaşındaydı. Bu ani kayıp, benim aniden büyümeme yol açtı diyebilirim. Başka kardeşim yok; babamın kaybıyla çok sarsılan annemin, nişanlım **Özlem**’in, velhasıl evin tüm sorumluluğunu birdenbire yüklenmek zorunda kaldım.

Aynı zamanda kendime karşı da sorumluluklarım vardı, okulda başarılı olmak, babamın maaşının hemen bağlanamaması nedeniyle iş bulup çalışmak ve hayatımı idame ettirmek gibi... Galatasaray’dan bir dönem büyüğüm ama Boğaziçi’nden sınıf arkadaşım **Mağara Levent Erden**’in sayesinde Amerikan Konsolosluğu’nda işe girerek akşamları çalışıp gündüz okula giderek, kolay olmasa da sene kaybetmeden okulu bitirdim. Sizi öldürmeyen güçlendirir derler; babamın kaybıyla oluşan çetin şartlara rağmen başarılı olmak beni hayata karşı çok güçlendirdi diyebilirim.

S.D. — Boğaziçi ve ardından Norveç. Norveç’i dinlemek isteriz...

Ş.E. — Üniversiteyi 1981 yılında bitirdim. Özlem’in daha bir yılı vardı mezun olmak için. O yıllarda sanırım üniversiteler ordunun ihtiyacından fazla mezun verdiklerinden dolayı hemen askere gitmek mümkün olmuyordu ve askere alınmak için birkaç yıl beklemek gerekiyordu. Askere de gidemiyordum. Ya bir işe girecektim ya da yüksek lisans yapacaktım. Aklımda Dışişleri vardı ama asistanı olduğum **Arman Manukyan** Hocam “Benim hiçbir asistanım devlet memuru olmadı, sen de olmayacaksın” dedi ve o dönemin en büyük audit şirketlerinin genel müdürleriyle görüşürdü beni. İki mülakata girdim, biri İngiltere’de diğeri Fransa’da iş teklifi aldım. O sırada okulda bir ilân gözümüne çarptı; bir armatörlük şirketi Norveç’te Gemi İşletmeciliği okumak üzere burs vereceği yeni mezun arıyordu. Mülakata girdim ve kazandım. O yıl tamamen yabancı bir konuda eğitim

görmek, konuyu bilen diğer öğrencilerden geri kalmamak için çok çalışmayı ve konuyla ilgili okul dışı kitaplar okumayı gerektiriyordu. Ayrıca bursu veren şirketin ayarladığı dünyanın en büyük chartering ve brokerage şirketi Fearnleys and Eager’da okuldan sonra staj yapıyordum. Benden başka diğer öğrencilerin bildiği işin pratiğini öğrenmek için iyi bir fırsattı. Tüm bunlar doğal

Şükrü Ergün’ün Liseyi bitirdiği seneye ait vesikalık fotoğrafı

olarak yoğun bir tempoda çalışmamı gerektiriyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum bile. Bu arada Norveç devletinin yabancılar için açtığı ücretsiz dil kursu "Freeundervisningen" sınıfına da devam ediyordum.

Norveç'te geçirdiğim bir yıl, bambaşka bir tecrübeydi. Ülkenin iklimi ve kültürü o zamana kadar yaşadığım ülkelerden tamamen farklıydı. Kasımdan sonra hava çok kısa bir süre aydınlık kalıyor, günün önemli bir bölümü karanlıkta geçiyordu. İnsanlar ise metroda, trende veya otobüste önlerine bakıyorlar, kimse ile göz göze gelmemeye çalışıyorlardı. O zamanlar Oslo'da sayıları çok az olan gece kulübü veya barlarda birkaç bira içtikten sonra hafif hafif sosyalleşmeye başlayabiliyorlardı. Aynı şekilde yurttaki öğrencilerin sosyalleşmeleri için yapılmış binada da içki içmeden kimse kimseye selam bile vermiyordu. Aynı koridorda yaşadığımız üç Norveçli de farklı değildi. Ama ilk adımı biz atıp yemeğe davet edince yavaş yavaş buzlar erimeye başladılar, en azından ayaküstü de olsa karşılıklı hâl hatır sordüğümüz kısa sohbetler başladılar aramızda. Norveç'te geçirdiğim o yılın kazancı sadece gemi işletmeciliği tahsili görmüş olmam değil, ileride beraber çalışacağım Norveçlilerin kültürlerini, iş etiklerini ve hayata bakışlarını yaşayarak öğrenmem, velhasıl Norveçlileri tanımamı. O günlerde tahmin edemediğim bu husus, ileride çok işime yaradı.

S.D. — İş yaşamınızda çok büyük yeri olan Jotun hikayenizin başlaması tam bir girişimcilik dersi. Anlatır mısınız?

Ş.E. — Bu hikâye çok enteresandır, o kadar ki ünlü denizcilik dergisi Lloyd List'de bile röportaj olarak yayınlandı. Üniversiteden bir arkadaşım, ben ve kuzenim birlikte kurduğumuz gemi yedek parça işi gayet iyi giderken; kuzenimin kazandığımız tüm parayla kendine Londra'da ev alıp, borçları da bize bırakarak İngiltere'ye gitmesi sonucu çok zor durumda kalmış ve açıkçası iflas etmişti.

1986 yılının Şubat ayında Onur ile ofiste kara kara bu borçları nasıl ödeyeceğimizi düşünürken telefon çaldı. Temsilciliğini yaptığımız yedek parça şirketinin Genel Müdürü Fred Morris arıyordu. Bir arkadaşı Türkiye'de bazı işler yapmış ve parasını alamıyormuş,

Şükrü Ergün, geçtiğimiz yıl kendini Jotun'dan emekliye ayırmadan evvel birlikte çalıştığı yönetim ekibiyle.

kendisiyle tanışıp mümkünse yardımcı olmamızı rica ediyordu. Tam "*Kendisi muhtac-ı himmet bir dede, nerede kaldı gayrıya himmet ede*" durumundaydık. Yine de bize iyiliği dokunmuş bu yaşlı İngiliz dostumuzu kıramazdık. Bahsettiği arkadaşını akşam kaldığı otelde ziyaret ettik. Wolfgang Ziegler, dünyaca ünlü deniz boyaları üreten Norveç şirketi Jotun'un ihracat müdürüydü ve Türkiye'de boya sattığı yeni armatörlerden birinden tahsilat yapamıyor ve bir yardımımız olup olamayacağını soruyordu. Durumu Galatasaray'dan bir avukat ağabeyime danıştım, şirketin ve geminin adını, fatura ve imzalı irsaliyelerin kopyasını istedi. Kısa bir araştırma sonucu boya ikmalî yapılmış olan tankerin yüklü bir şekilde Süveyş Kanalı'ndan kuzeye geçmek için sıra beklediğini öğrenen Galatasaraylı abim şirketi aradı; Jotun'un avukatı olduğunu ve 90.000 dolar borcun hemen ödenmemesi durumunda gemiyi Süveyş'te tutmak için talimat aldığını bildirerek blöf yaptı. Yüklü bir tankerin kanalda tutuklanmasının çok büyük masraflara yol açacağını bilen şirket 90.000 doları anında ödedi. Mr. Ziegler şaşkın ve mutluydu. Teşekkür için o akşam bizi yemeğe davet etti ve yemekte Jotun'un Türkiye temsilciliğini önerdi. Danıştığım hukukçu ağabeyim, bir süre önce kaybettiğimiz, Deniz Hukuk'un profesörü, Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin eski dekanlarından, o tarihte doktorasını bitirmek üzere

olan **Yalçın Çakalır** idi. Uzun yıllar bu anımıza güldük birlikte. Huzur içinde yatsın canım ağabeyim...

İlk iş tecrübemizde sükût-u hayale uğradığımızı ve boya konusunda hiçbir bilimiz olmadığını söyledik, nezaketi için çok teşekkür ederek teklifi reddettik. Mr. Ziegler ertesi sabah gitti. Biz de ay sonu ofisi boşaltmak için toparlanmaya başladık. İki üç gün sonra kurye servisi kanalıyla bir zarf aldık Mr. Ziegler'den. Bizi Jotun'un Türkiye temsilcisi olarak gösteren imzalanmış ve isimlerimize imza yeri açılmış bir kontrattı gelen belge. Onur, "*Çok kibar bir hareket ama biz bu işi hiç bilmiyoruz ki mahcup oluruz*" dedi. Ben de ona hak verdim ve kontratı bir köşeye attık. İki gün sonra Mr. Ziegler aradı kendisine teşekkür ederek kararımızın kesin olduğunu söyledik. O da "*Son bir ricam daha olacak, bari onu yapın*" dedi. Jotun o zaman STFA grubuna bağlı Sedef Tersanesi'nde 7.000 DWT'luk Şahin ve Kartal isimli iki yeni inşa projesine teklif vermiş ve olumsuz cevap almış. Nedenini öğrenmek istiyordu. Telefonla yapılacak basit bir işti, Sedef Tersanesi'nin santralını aradım ve kendinden emin bir sesle Genel Müdür'le görüşmek istediğimi söyledim. Bir yere bağladılar. Sekreter hanım masasında olmadığı için doğrudan Genel Müdür açtı telefonu. Meramımı kısaca anlattım ve olumsuz cevabın nedenini sordum. Müdür bey son derece açık ve samimi bir şekilde

Jotun'u Libya'daki şantiyelerinden çok iyi tanıdığını ve başta tercihlerinin Jotun olduğunu ancak %2 civarında bir indirim taleplerine cevap alamayınca, vaz geçtiklerini söyledi. Ben de bunun muhakkak bir yanlış anlaşmadan kaynaklanmış olabileceğini eğer kabul ederlerse %5 indirim yaparak, kendimizi affettirmek istediğimi söyledim. Bir anlık sessizlikten sonra "Yazılı olarak teyit edin iş sizindir" dedi.

Telefonu kapatıp hemen Mr. Ziegler'i aradım böyle bir inisiyatif aldığımı, uygun değilse kendilerini bağlayan bir durum olmadığını söyledim, teşekkür etti ve konuşma bitti. Ofisi boşaltmamıza birkaç gün kala Akbank'ın Taksim civarındaki bir şubesinden telefon geldi. Feyzi Onur Koca ve Recep Şükrü Ergün adına bir havale olduğunu söyleyerek nüfus kâğıtlarımızla anılan şubeye gelmemizi söyleyen bir hanım, tutarı sorduğumda telefonda bilgi veremeyeceğini ve şahsen gelmemiz gerektiğini söyledi. Onur'a göre herkese borçlu olduğumuz ve dahası kimseden alacağımız olmadığı için biri bizimle dalga geçiyordu. Karım Özlem'in tanımlamasına göre iflâh olmaz bir iyimser olan ben ise "Nasıl olsa yapacak başka işimiz yok, gidelim bir şey çıkmazsa da Lâlê'de güzel bir işkembe içeriz" diyordum. Gittik. Evet, Jotun Sedef işini almış ve bize de 15 bin dolar komisyon göndermişti. Parayı tahsil edip panik içinde ofise koştuk. O kargaşada ikimiz de kontratı nereye tıktığımızı hatırlamıyorduk. Kontratı bulup hemen imzalayıp geri gönderdik. Jotun maceram böyle başladı.

S.D. — İş yaşamınız bugün yeniden başlayacak olsa neleri aynı, neleri farklı yapardınız? Bilhassa kariyerinin başındaki genç kardeşlerimiz için yanıtlar mısınız?

Ş.E. — Asla her şeyi doğru yaptığım iddiasında değilim. Ancak sonuç iyi olduğuna göre pek bir şeyi farklı yapmazdım sanırım. Ama hak etmeyen insanlara paye vermek konusunda daha dikkatli olurum belki.

S.D. — Kitap yazmak dışında emeklilik günleri nasıl geçiyor? İstanbul dışında pek çok durağınız var, torunlarınız var. Tempolu yılların ardından bu yeni modu nasıl tanımlıyor ve yaşıyorsunuz?

Ş.E. — Günlerim daha da yoğun geçiyor diyebilirim. Çok enerjik bir insan olan Özlem beni pek oturtmuyor. Özlem'den fırsat buldukça bol bol okuyor ve yazmaya çalışıyorum. Hayatımız dört durak arasında geçiyor. İstanbul, Birgi, Gümüşlük ve Dubai. İki oğlumuz da aileleriyle Dubai'de yaşıyorlar. Torunlardan çok uzun süre ayrı kalamadığımız için özellikle kış mevsiminde Dubai'ye gidiyoruz, yazın da onlar geliyor. Birgi benim doğayla bütünleşip dinginleştiğim yer. Galatasaray'dan en yakınlarım da Gümüşlük ve İstanbul'da etrafımda. Zaten bir insan emeklilikte daha ne ister ki?

S.D. — Yeniden Galatasaray'a dönelim. Galatasaray'ınızın kurumlarında pek çok görev aldınız, almaya da devam ediyorsunuz. Yaşamınızın bütününe baktığınızda Mektep, kurumlarımız, sarı kırmızı renklerimiz kısaca Galatasaray'ınızın sizin için değeri nedir, hayatınızdaki yerini nasıl açıklarsınız?

Ş.E. — Şu anda aktif olarak Galatasaraylılar Derneği Disiplin Kurulu Üyesiyim. Ayrıca Galatasaray Eğitim Vakfı ve Galatasaray Yardımlaşma Vakfı Mütevelli Heyeti Üyesiyim. Spor kulübümüzde de farklı yönetimlerde görev aldım. Üç dönem Sevgili Özhan Canaydın Ağabeyimin başkanlığında yönetim kurulu üyesiydim, sonra bir dönem Ünal Aysan Başkan'ın yönetim kurulundaydım. En son Burak Elmas döneminde Sicil Kurulu Başkanlığı yaptım. Galatasaray benim hayatta başardıklarım ardındaki nedendir. Galatasaraylı olmasaydım, bugün olduğum yerde olamazdım. Okulun bize kazandırdıklarına değer biçilemez. Her gün Mektepli olduğuma şükrediyorum.

S.D. — Son olarak pandemi sonrasında sesinizle ilgili bir mesele olduğunu biliyoruz. Sesinizi özleyen Mektepliler muhakkak vardır, bize süreçten bahseder misiniz?

Ş.E. — Maalesef iki Covid ve iki Biontech aşısından sonra dilimin artikülasyonunda bir sorun hissettim, daha sonra bazı harflerin telaffuz güçlüğüne evrilen bu rahatsızlığa, iki yıl tam teşhis koyulamadı. Amerika ve Türkiye'de iki nöroloji profesörü, rahatsızlığın "bulbar tip üst motor nöron" sorunu olduğuna karar verdiler. Aslında ilk teşhisi koyan sevgili sınıf arkadaşım Dr. Hayim Babur oldu. Şu anda Hayim'in yakın markajı altında tedavim Amerika ve Türkiye'de devam ediyor. İlerlemiyor çok şükür. Eskiden yüksek sesle, süratli ve çok konuşurdum. Şimdi daha sakın bir ses tonuyla, yavaş ve az konuşuyorum. Özlem, sakın ses tonumdan; arkadaşlarım da az konuşmamdan memnunar.

Şükrü Ergün çalışırken çok eğlendiği, arkadaşlarının "Şükrü'nün oyun odası" dedikleri ofisinde.

**Uluslararası geçerli IYT
yelkenli yatçılık eğitimlerinizi
tamamlayın, maviliklere
kaptan olarak yelken açın.**

13. Galatasaray Ödülü'nü Tanzer Bilgen kazandı

Derneğimiz tarafından her yıl verilen “Galatasaray Ödülü”, bu yıl 13. kez sahibini buldu. Lisemizin Tevfik Fikret Salonu’nda, 8 Şubat Cumartesi akşamı düzenlediğimiz ödül gecesinde, girişimci Tanzer Bilgen’in ödülü almaya hak kazandığı açıklandı.

Başkanlığını reklamcı ve iletişimci Sait Tuğ Mısırlıoğlu’nun üstlendiği Galatasaray Ödülü Seçici Kurulu’nda Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber’in yanı sıra Prof. Dr. Nurperi Gazioglu, İzzeddin Çalışlar, Prof. Dr. Ali Ergur, Doç. Dr. Nazlı Ülbay Aytuna ve Nurten Yalçın Erüs ile uzman seçici kurul üyeleri Prof. Dr. Erkan Saka, Dilek Bil, Zehra Öney ve Doç. Dr. Murat Levent Demircan yer aldı.

Geceye katılan çok sayıda davetli, Abdurrahman Şeref Salonu’nda karşılandıktan sonra tören için Tevfik Fikret Salonu’nda yerini aldı. Galatasaraylılar Derneği Yönetim Kurulu Üyeleri Buse Burdurlu ve İhsan Mannaslar’ın sunduğu gece, Seçici Kurul Başkanı Sait Mısırlıoğlu’nun açılış

konusmasıyla başladı. Konuşmaların ardından Seçici Kurul’un “Teknoloji” temasıyla değerlendirdiği adaylar arasında bulunan girişimci Tanzer Bilgen’in; “*Teknolojiyi kullanarak tarımın gelişmesi ve tarımda daha sürdürülebilir bir yapının tesis edilmesine yaptığı katkıları*” dolayısıyla Galatasaray Ödülü’ne layık görüldüğü açıklandı. Bilgen’e ödülünü Dernek Başkanımız Fidel Berber ve Lise Müdürümüz Prof. Dr. M. Reşat Dabak takdim etti. Ödülün Bilgen’e verilmesinin gerekçesinde ise şu ifadeler yer aldı:

“Teknolojiyi kullanarak tarımın gelişmesi için çaba harcayan, bu çerçevede göz ardı edilmiş olan yerel kalkınma için fırsat ve umut yaratan, kırsal besleyen, öncü ve sürdürülebilir yapı tesis etmiş, odaklandığı alanda başarısını ispat etmiş, daha da büyük başarılar için umut vaat eden, çalışmalarıyla ölçülebilir fayda sağlamış; tüm bu nitelikleriyle sosyal, kültürel, çevresel, ekonomik alanlarda Galatasaray vizyonu ve değerlerine uygunluğuyla öne çıkan kişi olarak Tanzer Bilgen’e takdim edilmesine karar verilmiştir.”

“Veri temelli ve doğa dostu tarım uygulamaları yaygınlaştırılmalı”

2024 yılında “Teknoloji” temasıyla düzenlenen Galatasaray Ödülü’ne layık görülen girişimci Tanzer Bilgen, tarımda teknolojiye dayalı dönüşümün mümkün olduğuna inanarak, 2012 yılında ortağıyla “Doktar Teknoloji”yi kurdu. 13 yılda alanında tanınan, küresel ölçekte etki gücü olan bir girişime dönüşen Doktar; Anadolu’da ve dünyanın farklı ülkelerinde tarımı dijitalleştirmek, sürdürülebilirliği sağlamak ve çiftçilerin gelirlerini artırmak için veri bilimi, yapay zeka, IoT ve sosyal bilimleri bir araya getiren modeller sunuyor. Tarımdaki veri eksikliği ve bilimsel yöntemlerden uzak yaklaşımın yarattığı verimsizliğin ancak dijital dönüşümle çözülebileceği fikrinden doğan Doktar’ın kurucusu Tanzer Bilgen, önlemler alınmazsa; Türkiye’nin uzun vadede tarımda küçülme, gelir kaybı, ithalata bağımlılık ve ekolojik yıkım riskiyle karşı karşıya kalacağı uyarısında bulunuyor. Tanzer Bilgen tarım teknolojileri, sürdürülebilirlik ve gıda güvenliği alanlarındaki çalışmalarının takdir edilmesinden dolayı büyük bir gurur ve mutluluk duyduğunu söylüyor ve ekliyor: *“Bu ödüle layık görülmek, benim için Galatasaray’ın açık fikirli, evrensel ve kapsayıcı yaklaşımının bir göstergesi. Galatasaray, yalnızca kendi mezunlarını değil, topluma katkı sağlayan herkesi kucaklayan bir yapı...”*

Tanzer Bilgen

SULTANİ DERGİ — Öncelikle sizi tebrik ediyoruz. Galatasaray Ödülü sizin için ne ifade ediyor, ilk duyduğunuzda ne hissettiniz?
TANZER BİLGEN — Galatasaray Ödülü’nün benim için anlamı çok büyük. Galatasaray camiası, sadece mezunlarından ibaret olmayan, değerleriyle geniş bir etki alanına sahip bir ekol. Ben Alman Lisesi mezunu olsam da Galatasaray’ın eğitim, kültür ve topluma katkı geleneğini her zaman yakından takip ettim ve bu ruhu taşıyan insanlarla yolum sıkça kesişti. Bu ödüle layık görülmek, benim için Galatasaray’ın açık fikirli, evrensel ve kapsayıcı yaklaşımının bir göstergesi. Galatasaray, yalnızca kendi mezunlarını değil, topluma katkı sağlayan herkesi kucaklayan bir yapı. Ben de bu ödüle; tarım teknolojileri, sürdürülebilirlik ve gıda güvenliği

SOLDA: Hurma bahçesi sulama optimizasyonu projesi için debimetre kurulumu, El Gat Suudi Arabistan, Mayıs 2024.
SAĞDA: Muş Alparslan Tarım İşletmesi için rejeneratif tarım dönüşümü çalışması, Ocak 2025

SOLDA: Doktor topraktan hasata kadar her aşamada çiftçiyle yan yana yürüyor. Fotoğraf İznik'te nektarin hasatından, Temmuz 2022. SAĞDA: Doktor, sensör istasyonları aracılığıyla tarladaki toprak ve hava koşullarını anlık olarak takip ediyor. Fotoğraf İzmir Ödemiş'te bir saha testinden, Ağustos 2019.

alanlarında yaptığımız çalışmaların takdir edilmesinden dolayı büyük bir gurur ve mutluluk duydum. Ödülü aldığımı ilk duyduğumda hem şaşırdım hem de büyük bir onur hissettim. Bu ödül, yaptığımız işlerin doğru yönde ilerlediğinin ve daha büyük etkiler yaratmaya devam etmemiz gerektiğinin bir kanıtı oldu. Aynı zamanda bu ödülün getirdiği sorumluluğun da farkındayım. Tarımda dönüşümü hızlandırmak, gıda güvenliğini sağlamak ve sürdürülebilir bir gelecek inşa etmek için çalışmaya devam edeceğiz.

S.D. — Ödülü, tarımsal teknolojiler alanındaki çalışmalarınızla aldınız. Sizin bu alana getirdiğiniz yenilikleri kısaca öğrenebilir miyiz?

T.B. — Tarım, insanlık tarihi boyunca en temel sektörlerden biri oldu. Ancak bugün yaşadığımız küresel gıda güvenliği sorunları, iklim değişikliği ve verimlilik baskısı, tarımı teknolojiyle dönüştürmeyi zorunlu hale getiriyor. Ben ve ekibim, tarımsal üretimde verimliliği artırırken; sürdürülebilirliği korumak amacıyla dijital tarım çözümleri geliştiriyoruz. Önemli katkılarımızdan biri, uydü görüntüleri ve yapay zeka kullanarak tarımsal alanları haritalandıran "CropMap" adlı sistemimiz. Bu sistem, tarlalardaki ekili ürünleri tespit ederek, tarımsal arz tahminlerini daha doğru yapmayı sağlıyor ve üreticilere daha iyi karar alma imkânı tanıyor. Ayrıca toprak analizi ve hassas tarım teknolojileriyle çiftçilerin girdi kullanımını optimize etmelerine yardımcı oluyoruz. Örneğin tarım sektörüne yönelik mobil toprak analiz cihazları ile çiftçilerin hızlı ve uygun maliyetli bir şekilde toprak verilerini öğrenmelerini sağlıyoruz. Böylece gübreleme ve sulama süreçleri daha verimli hale geliyor. Son olarak, büyük ölçekli tarımsal dönüşüm projeleri tasarlayarak; özellikle gelişmekte olan ülkelerde gıda üretiminde dijitalleşme ve sürdürülebilirlik dönüşümünü hızlandırıyoruz. Bunu, akıllı sulama sistemleri, IoT tabanlı tarım sensörleri ve saha bazlı veri analitiği çözümleri ile destekliyoruz.

Tüm bu çalışmalar, tarımı geleceğe taşımayı, çiftçilerin daha bilinçli

kararlar alarak çevresel sürdürülebilirliğin artırılmasını hedefliyor. Tarımda teknolojiye dayalı dönüşümün öncüsü olmak benim için büyük bir sorumluluk ve bu ödül, doğru yolda olduğumuzu gösteren önemli bir motivasyon kaynağı.

S.D. — Türkiye'nin köklü okullarından Alman Lisesi'nden mezunsunuz. Sonrasında eğitim ve kariyer anlamında yaşamınız nasıl şekillendi?

T.B. — Alman Lisesi'nin ardından, Purdue Üniversitesi'nde Endüstri Mühendisliği okudum. Endüstri mühendisliği, sistemlerin daha verimli çalışmasını sağlamaya yönelik bir alan olduğu için problem çözme ve süreç optimizasyonunda sağlam bir temel edindim. Kariyerime yönetim danışmanlığı alanında başladım. Prime Capital Group, Peppers and Rogers Group, Accenture ve Boston Consulting Group gibi dünyanın önde gelen danışmanlık firmalarında çalıştım. Bu süreçte farklı sektörlerde büyük ölçekli strateji projelerinde yer aldım, şirketlerin iş modellerini dönüştürmelerine ve verimliliklerini artırmalarına yardımcı oldum. Özellikle kurumsal strateji, veri odaklı strateji, dijital dönüşüm ve operasyonel mükemmeliyet konularında uzmanlaştım.

Tanzer Bilgen Doktor'ı Alman Lisesi'nden sınıf arkadaşı Selim Uçer ile 2012'de kurdu. Uçer, karşılıklı güven ve işbirliği temelinde büyüttükleri Doktor'ı Londra'da, Dünya Tarım Teknolojileri İnovasyon Zirvesi'nde anlatırken.

S.D. — 2012 yılında iş hayatınızda bir dönüm noktası oluyor ve ortağınız Selim Uçer ile birlikte Doktor'ı kuruyorsunuz. Doktor fikri bir günde ortaya çıkmamıştır diye tahmin ediyoruz...

T.B. — Doktor fikri elbette bir günde ortaya çıkmadı. Selim'le liseden beri hep ortak bir işimizin olması hayalini kurardık. Accenture'daki kariyerimin son yılında, İzmir'de yürüttüğüm bir proje ile tarımdaki veri eksikliği ile kararların deneyimlere göre ve bilimsel yöntemlerden uzak şekilde verilmesinin büyük bir verimsizlik oluşturduğunu fark ettim. Sektörün verimsizliğini, o zamanlar yaklaşmakta olan (bugün de yaşadığımız) iklim krizi ve hızla artmakta olan nüfus gibi makro trendlerle birleştirdiğim zaman ileride karşılaşılabilecek problemlerin ancak dijital dönüşümle çözülebileceği sonucuna vardım. Sonrasında konuyu Selim'le birlikte değerlendirip; 2012'de tarım sektöründe dijital dönüşüm üzerine çalışan hiçbir şirket olmaması ve çözülmesi gereken problemin büyüklüğünün, bizi entellektüel olarak tatmin etmesi gibi kriterleri de göz önünde bulundurarak, Doktor Teknoloji'yi kurmaya karar verdik.

S.D. — Doktor'a kadar tarım ve tarımsal teknolojiler yaşamınızda ne kadar vardı? Bir şeyler ekip diker miydiniz? Mesela üzerinde tarım yaptığınız bir araziniz var mıydı?

T.B. — Doktor öncesinde tarımla hiçbir alakam yoktu. Sadece kırsalda olmayı seven bir insandım, o kadar.

S.D. — Doktor'ın misyonu üzerinde durmak istiyoruz. İklim krizi, gıda ve su sıkıntısı, küresel açlık, gelir dağılımı adaletsizliği gibi büyük meseleler karşısında, Doktor'ın sunduğu çözümler neden önemli, neyi değiştiriyorsunuz, nasıl?

T.B. — Dünya bugün iklim krizi, gıda ve su sıkıntısı, küresel açlık ve gelir dağılımı adaletsizliği gibi devasa sorunlarla karşı karşıya. Tarım, bu krizlerin tam merkezinde yer alıyor. Küresel nüfus arttıkça ve iklim değişikliğinin etkileri derinleştikçe tarımın daha verimli, sürdürülebilir ve dirençli hale getirilmesi gereği kaçınılmaz hale geliyor. İşte Doktor

olarak, tam da bu noktada devreye giriyoruz; bizim işimiz tarımı teknolojiyle yeniden şekillendirerek gıda güvenliğini sağlamak, su ve toprak kaynaklarını korumak ve çiftçilerin gelirlerini artırmak. Çünkü geleneksel tarım yöntemleri, artık dünya nüfusunu beslemek için yeterli değil. Tarımsal üretimde hala büyük bir verimsizlik var. Dünyada üretilen gıdanın %30-40'ı israf ediliyor, küresel tatlı su kaynaklarının %70'i tarımda tüketiliyor, çiftçilerin çoğu veriyeye dayalı karar alma mekanizmalarına sahip değil. Doktor Teknoloji'de sunduğumuz hizmetlerle, bu sorunları tarım teknolojileriyle çözerek; tarımsal üretimi daha bilinçli, sürdürülebilir ve kârlı hale getiriyoruz.

Bunu nasıl yaptığımıza gelince; öncelikle "Veriye Dayalı Tarım Kararları" başlığımızdan söz etmeliyim. Uydu görüntüleri ve yapay zeka destekli analizlerle tarım alanlarını haritalıyoruz (CropMap), hassas tarım çözümleriyle -toprak analizi, uzaktan izleme sensörleri-

çiftçilere bilimsel veri sunuyoruz. Böylelikle çiftçiler; havanın, toprağın ve bitkinin gerçek zamanlı durumuna göre en iyi kararları alıyor.

Bir diğer çözüm alanı "Girdi Kullanımını Optimizasyonu"... Bu çerçevede doğru gübreleme, ilaçlama ve sulama planları yaparak, gereksiz kimyasal kullanımını önliyoruz. Böylece hem maliyetler düşüyor hem de çevre daha az zarar görüyor.

Son olarak da "Sürdürülebilir Gıda Üretimi ve Karbon Ayak İzinin Azaltılması" hedefi doğrultusunda çalışıyoruz. Bu sayede rejeneratif tarımı teşvik ederek, toprak sağlığını iyileştiriyoruz; akıllı sulama sistemleriyle su tüketimini azaltıyoruz; daha az girdiyle daha fazla üretim yapmayı sağlayarak, karbon ayak izini düşürüyoruz.

Sonuç olarak Doktor, tarımın dijitalleşmesini ve sürdürülebilirliğini hızlandırarak, gıda güvenliği ve çevresel dengeyi sağlamayı hedefliyor. Çalışmalarımız, çiftçilerin gelirlerini artırırken; doğal kaynakların korunmasını sağlıyor. Bu dönüşüm,

sadece tarım sektörü için değil, insanlığın geleceği için de kritik öneme sahip.

S.D. — Bugün Doktor, hangi büyüklüğe ve kapsama ulaştı? Faaliyet ve etki alanınızdan bahseder misiniz?

T.B. — Bugün Doktor, tarım teknolojileri alanında bölgesel lider konumunda olan, multidisipliner bir ekiple çalışan ve küresel ölçekte etkisini artıran bir organizasyon haline geldi. Tarımı dijitalleştirmek, sürdürülebilirliği sağlamak ve çiftçilerin gelirlerini artırmak için veri bilimi, yapay zeka, IoT ve sosyal bilimlere bir araya getiriyoruz. Şu anda 92 kişilik multidisipliner bir ekibe sahibiz. Ekibimizde ziraat mühendislerinin yanı sıra veri bilimciler, yazılımcılar, elektrik ve elektronik mühendisleri, sosyologlar ve antropologlar bulunuyor. Tarımı sadece teknik bir mesele olarak değil, aynı zamanda ekonomik ve sosyal boyutlarıyla ele alan bir yaklaşımla çalışıyoruz. İzmir'de Ege Üniversitesi, İstanbul'da İTÜ ve Hollanda'da

Filiz v.1.0 saha test çalışmaları, yer Konya, tarih Mayıs 2019.

Doktor ekibi bu kez Muş'ta, Alparslan Tarım İşletmesi için rejeneratif tarım dönüşümü çalışması yaparken.

Wageningen University & Research (WUR) kampüslerinde ofislerimiz bulunuyor. İstanbul Kağıthane'de IoT laboratuvarımızda, tarımsal sensörler ve akıllı cihazların geliştirilmesini ve üretimini yapıyoruz. Türkiye'nin yanı sıra Yunanistan, Romanya, Suudi Arabistan ve Mısır'da düzenli olarak faaliyet gösteriyoruz. Polonya, İtalya ve Güney Afrika'da ise yeni yeni gelişen bir varlığımız bulunuyor. Geniş operasyon ağı sayesinde, farklı iklim koşullarında, farklı üretim modellerinde ve farklı çiftçi profillerinde çözümlerimizi adapte edebiliyoruz. Amacımız, tarımsal üretimi daha verimli, sürdürülebilir ve iklim krizine dayanıklı hale getirmek. Doktor'un sunduğu teknolojilerle çiftçiler daha bilinçli kararlar alıyor, girdi maliyetlerini optimize ediyor ve verimliliklerini artırıyor. Bu sayede tarımda dijital dönüşüm sadece bir hedef değil, gerçeğe dönüşen bir değişim haline geliyor.

S.D. — Anadolu'da pek çok çiftçiyle çalışıyorsunuz. Sizle çalışan çiftçilerin profili hakkında neler söyleyeceksiniz? Coğrafi dağılımları, ölçekleri, eğitim durumları nedir?

T.B. — Doktor Teknoloji'de, iki farklı hizmet modelimiz bulunuyor ve bu modellerden farklı çiftçi profilleri faydalıyor. "Çiftliğin Operasyonel Verimliliğini Artırmaya Yönelik Model"imizde; hizmetten doğrudan faydalanan ve bedelini ödeyen çiftçilerle çalışıyoruz. Şu anda bu modeli Türkiye, Yunanistan, Romanya, Suudi Arabistan ve Mısır'da uyguluyoruz.

Bu hizmet modelinden faydalanan çiftçilerin, belirgin bazı ortak özellikleri var. Kendi gelişimlerine yatırım yapmaya açık, öğrenmeye ve yeniliğe susamış, eleştiren ve eleştiriye açık insanlar. Bunun yanı sıra analitik düşünebiliyor, veri temelli karar alma mekanizmalarına hızlı adapte olabiliyorlar. Bu çiftçiler, aslında tarımın geleceğini şekillendiren liderler... Kültürel olarak birbirlerinden farklı olsalar da zihinsel berraklıkları ve değişime açıklıkları onları ortak bir paydada buluşturuyor.

İkinci segmenti "Büyük Ölçekte Çiftçi Kapasitesini Geliştirme Modeli" olarak adlandırabiliriz. Bu modelde

Tanzer Bilgen, tarım teknolojileri alanındaki gelişmeleri çok yakından takip ediyor. Orhangazi'de düzenlenen Dünya Çiftlik Zirvesi'nde, Doktor ekibiyle. Aralık 2024.

çiftçiler, hizmetin doğrudan müşterisi değil. Bir özel ya da kamusal kurum, bu hizmetin sponsorluğunu üstleniyor. Amacımız, 3 ila 5 yıl içinde geniş kitlelerin veri temelli ve doğa dostu iş yapış modellerini benimsemesini sağlamak. Bu modelde çalıştığımız çiftçiler, daha geniş bir coğrafyaya yayılıyor. Türkiye'nin dört bir yanında, büyük ölçekli işletmelerden küçük aile çiftliklerine kadar farklı üretim profillerini kapsıyor. Eğitim ve teknoloji kullanımı açısından daha çeşitli bir grup oluşturuyorlar. Kimi çiftçiler tarımsal teknolojilere aşina iken, kimileri için bu tamamen yeni bir deneyim olabiliyor. İlk modeldeki çiftçilere kıyasla öğrenmeye biraz daha kapalı olabiliyorlar. Çünkü kendi iradeleriyle Doktor'ı seçmiş değiller; bir destek programı aracılığıyla bu çözümlerle tanışıyorlar.

Bu iki model sayesinde hem teknolojiye açık, kendi işletmelerini

geliştirmek isteyen çiftçileri destekliyor hem de geniş kitleleri daha bilinçli ve sürdürülebilir tarım uygulamalarına yönlendirecek dönüşüm programları yürütüyoruz. Çiftçilerin tarımsal üretimde daha bilinçli, verimli ve sürdürülebilir bir yaklaşımı benimsemelerini sağlamak için çalışıyoruz.

S.D. — Ülkemizde tarımdaki tabloyu siz nasıl görüyorsunuz? Öncelikli sorunlar neler?

T.B. — Türkiye tarımında son iki yıldır yaşanan en büyük problem, yüksek enflasyona rağmen döviz kurlarının baskılanarak, TL'nin aşırı değerli hale gelmesidir. Bunun sonucu olarak çiftçilerin girdi ve işçilik maliyetleri, enflasyon oranıyla paralel artarken; tahıl, pamuk, yağlı tohumlar gibi uluslararası pazarlarda fiyatlanan emtiaların Türkiye içindeki fiyatları, enflasyon kadar artmadığı için

çiftçilerin kârlılığı ciddi şekilde eridi. Bunun yanı sıra iklim krizine karşı alınan önlemlerde de ağır kalındığını gözlemliyorum. Sulama verimliliğinin artırılması ve toprak sağlığının korunması gerekirken, hala bazı çiftçi grupları yeni barajlar yapılması ve komşu bölgelerdeki suyun kendi ovalarına yönlendirilmesi gibi kısa vadeli çözümlere odaklanıyor. Öte yandan Bursa, İzmir-Torbalı, Çukurova gibi Türkiye'nin en verimli tarım bölgelerinde şehirleşmenin artmasıyla her yıl daha fazla tarım alanı kaybediyoruz. Bu durum, Türkiye'nin tarımsal üretim kapasitesini orta ve uzun vadede ciddi şekilde tehdit ediyor.

S.D. — Peki tarımın sürdürülebilirliğini sağlamak için hızla atılması gereken adımlar nelerdir? Atılmamasının maliyeti ne olur?

T.B. — Öncelikle döviz kuru politikasının tarım sektörü üzerindeki etkisi daha dikkatli ele alınmalı ve tarımsal girdilerin fiyat istikrarı sağlanmalı. Sulama sistemlerinde, verimliliği artıracak yatırımlara öncelik verilmeli. Vahşi sulama yerine modern ve hassas sulama teknikleri teşvik edilmeli. Şehirleşme politikalarında tarım alanlarının korunmasına yönelik düzenlemeler yapılmalı. Çiftçinin yenilikçi ve sürdürülebilir tarım tekniklerine erişimi artırılmalı. Veri temelli ve doğa dostu tarım uygulamaları yaygınlaştırılmalı. Devletin tarıma verdiği desteklerin en az %30'u sürdürülebilir tarım yöntemlerini benimsetmek için seferber edilmeli. Bu önlemler alınmazsa; Türkiye uzun vadede tarımda küçülme, gelir kaybı, ithalata bağımlılık ve ekolojik yıkım riskiyle karşı karşıya kalacaktır. Ancak doğru stratejilerle, Türkiye'nin sahip olduğu büyük tarımsal potansiyeli modern, sürdürülebilir ve verimli bir modele dönüştürmek mümkündür.

Eğer bu sorunlara karşı doğru adımlar atılmazsa, Türkiye'nin tarım ekonomisi orta vadede yerinde sayma, uzun vadede ise küçülme riskiyle karşı karşıya kalabilir. Gıda fiyatlarında dalgalanmalar ve artışlar yaşanabilir; bu da hem tüketiciler hem de

Doktar'ın en önemli çözüm alanlarından biri sulama sistemleri. Mısır'da El Sadat Şehri'nde, patates tarlasında. Kasım 2024

üreticiler için büyük bir ekonomik baskı yaratır. Kırsal bölgelerde çiftçilik yapan kesimlerin gelirleri düşeceği için tarımdan kopmalar hızlanır; bu da sosyolojik olarak kırdan kente göçü artırır. Ülkenin tarımsal ithalata bağımlılığı artar, bu da gıda egemenliği açısından büyük bir risk teşkil eder. Ekolojik olarak, toprak sağlığı bozulmaya devam eder ve su kaynaklarımız giderek daha verimsiz kullanılır. Ancak doğru stratejilerle, Türkiye'nin sahip olduğu büyük tarımsal potansiyeli modern, sürdürülebilir ve verimli bir modele dönüştürmek mümkündür.

S.D. — Bu girişim bireysel olarak size neler kattı, katıyor?

T.B. — Düşünce yapımda ve hayatı algılayış biçimimde bir dönüşüm olduğunu söyleyebilirim. Doktor'ı kurduğumdan beri fark ettiğim en önemli şeylerden biri, uzmanlaşmanın verdiği tatmin duygusu oldu. Yönetim danışmanlığı yaptığım yıllarda, yeni bir sektörü en fazla iki hafta içinde öğrenmem gerekiyordu. O zamanlar, farklı sektörlerde hızla adapte olabilmek büyük bir yetenek gibi görünüyordu. Ama gerçek uzmanlaşma, kurduğunuz her cümlemin damıtılmış bilgi olması; her kelimenizin gerçek bir deneyime dayanması anlamına geliyor.

Bu durum bana Kemal Tahir'in romanlarını hatırlatıyor. O, tek bir cümlede bir devrin ruhunu anlatabilirdi. İşte ben de tarımla ilgili konuşurken, sadece verileri, üretim süreçlerini veya teknolojileri değil; tarımın ruhunu, çiftçinin zihniyetini ve sektörün dinamiklerini anlatabildiğimi hissediyorum. Ama en önemlisi, tarım bana hayatın ritmini daha iyi fark etme fırsatı sundu. Şehirde yaşarken çoğu insan için güneşin doğuşu ve batışı sadece saatleri gösteren bir olaydır. Ama kırsalda, gün batımını izlemek bambaşka bir şey. O an gerçekten yaşamak, onun güzelliğine hayran kalabilmek, şehirde yaşayan birçok insan için bir lüks. Tarım bana bunu sundu. Bu yolculuk bana derinleşmenin, insanları anlamının ve hayatı daha yalın ama daha anlamlı yaşamayı öğrenmenin değerini öğretti. İşin teknik kısmı kadar, bu dönüşümün getirdiği içsel tatmin duygusu da benim için paha biçilemez.

S.D. — Son olarak endişeli, kaygılı; topluma da gezegenin geleceğine de kaygıyla bakan ama bir şeyler de yapmak isteyenlere ne tavsiye edersiniz? Bilhassa sizi okuyacak genç mezunlarımıza, kardeşlerimize...

T.B. — Kaygılı olmak, endişelenmek normal. Hatta belki de olması gereken bir şey. Çünkü dünya gerçekten büyük bir dönüşümden geçiyor ve biz bu değişimin tam ortasındayız. İklim krizi, ekonomik belirsizlikler, teknolojinin hızla ilerlemesi ama bunun eşit şekilde dağıtılmaması gibi çok büyük meselelerle karşı karşıyayız. Ama burada önemli olan şu; endişe tek başına bir anlam taşımaz eğer ona bir eylem eşlik etmiyorsa... Dünyanın sorunları büyük olabilir ama bireysel olarak ne yaptığınız, neyi değiştirebileceğiniz aslında sandığınızdan çok daha önemli. Kendi alanınızda, kendi etki çemberiniz içinde harekete geçtiğinizde, bu çember büyür ve daha fazla insanı içine alır...

“Bugünkü ben olmamda Galatasaray’ın çok büyük katkısı var”

Ü

ç dönem Polat Bengiserp, iki dönem Fidel

Berber yönetiminde Galatasaraylılar Derneği Denetim Kurulu’nda üyelik ve başkanlık yapan Eray Yanbol (126), son iki yıldır Cemiyetimizde yönetim kurulu üyesi olarak görev alıyor. Aynı zamanda uluslararası bir denetim şirketinin ortaklarından olan Eray Yanbol, denetçiyi doğası gereği araştıran, sorgulayan, olaylara hep şüphe ile yaklaşarak elde ettiği kanıtlar sonrası karar veren kişi olarak tanınıyor. Yönetim kurulu toplantılarında en zor konularda soğukkanlılıkla doğru soruları soran, yapıcı yaklaşımıyla ortamı daima rahatlatan Eray Yanbol’un kariyerinde geldiği başarılı nokta; planlı, disiplinli ve adanmış bir çalışma sisteminin eseri. Eray Yanbol’u daha yakından tanımak istedik ve sorduk...

9. Sınıf yatakhane. 1991 Üsttekiler: Emek Ön, Tunç Köksal, Ömer Çirkin
Alttekiler: Eray Yazgan, Çınar Gür ve Eray Yanbol

SULTANI DERGİ — Galatasaray Lisesi yıllarını nasıl anımsıyorsunuz? Nasıl bir öğrenciydiniz, ilgi alanlarınız nelerdi?

ERAY YANBOL — 1986-1994 yılları arasında Galatasaray Lisesi’nde yatılı olarak okudum. Henüz 11 yaşındayken ailemden ayrıldığım için Ortaköy’deki ilk yılım biraz zor geçti. İkinci yıl adaptasyonum arttı ve güzel dostluklarla okuluma daha da ısındım. Üçüncü sene Beyoğlu ile tanıştım ve böylece belki de hayatın en keyifli yılları başladı. Öğrenciliğim çok parlak değildi ama sosyal hayatımız bir lise talebesine göre gayet hareketliydi. Aynı

zamanda o dönem lisenin yeni kurulan kayak takımındaydım. Birkaç yarışta da lisemizi temsil etme fırsatım oldu.

S.D. — Yıldız Teknik Üniversitesi’nden sonra bir yıl İngiltere’de dil eğitimi aldınız. İngiltere’deki bu bir yıl, sonraki yıllarda kariyerinize ne kattı?

E.Y. — 1999 yılında iyi derece İngilizce öğrenmenin kariyerim için önemli olabileceğini düşündüm ve bir yılığına İngiltere’ye gittim. Bu süre benim için gayet yeterli oldu. Hem İngilizce hem de Fransızca biliyor olmak İngiltere dönüşü iş bulmamı

kolaylaştırdı. Mesleğim gereği yabancı menşeli birçok firmanın denetiminde bulundum ve yabancılar ile sayısız toplantılara katıldım. Yabancı dil bilmek beni şirketim için daha değerli bir çalışan kıldı diyebilirim. Denetim sektöründe en üst mertebe şirket ortağı olabilmektir ve özellikle çok uluslu denetim şirketlerinde İngilizce bilmeyenin bu seviyeye ulaşması pek mümkün değildir. Hem azimli çalışmam hem de yabancı dil eğitimim sayesinde arzuladığım kariyere ulaşabildim.

S.D. — Denetim sektörü sizin için bilinçli bir tercih miydi yoksa tesadüfler sonucu mu bu mesleğe adım attınız?

E.Y. — Benim zamanımda üniversite öğrencileri şimdiki kadar bilinçli değildi. Mesela günümüzde üniversitelerde denetim kulüpleri mevcut. Maalesef benim öğrencilik yıllarımda bu tür oluşumlar yoktu. Aslında iş görüşmesine gidene kadar böyle bir sektörün olduğunu bile bilmiyordum. Görüşmeye giderken tabelada müşavirlik yazısı gözüme takılmıştı. Mülakatta bana ne iş yaptıkları soruldu ve ben galiba gümrük işleri yapıyorsunuz dedim, epeyce güldüklerini anımsıyorum. Anlayacağınız denetim sektörü ile tanışmam, tesadüf sonucuydu. Bir

aile dostumuzun tavsiyesi ile gittiğim görüşme, bana istediğim bir kariyeri çizmiş oldu.

S.D. — Uluslararası denetçi kimdir? Yeni mezun bir kardeşimiz böyle bir kariyer hedeflerse onu nasıl bir yolculuk bekler, anlatır mısınız? Zorlukları, getirileri nelerdir?

E.Y. — Denetçi doğası gereği araştıran, sorgulayan, olaylara hep şüphe ile yaklaşarak elde ettiği kanıtlar sonrası karar veren kişidir. Alınan birçok eğitimin yanı sıra analitik düşünce yeteneği

bu meslekte olmazsa olmazlardan biridir. Kardeşlerim denetim mesleğini hedeflerler ise onları uzun bir yolculuk beklemekte. Denetçi olabilmek için öncelikle kendilerine bu sektörde bir iş bulmaları ve Mali Müşavirler Odası'nın düzenlediği staj başlatma sınavında başarılı olmaları gerekmektedir. Sınavı geçtikleri takdirde onları 3 yıllık bir staj süresi beklemekte. Staj tamamlandığında ise birbirinden çetin 7 sınavda başarılı olmaları gerekiyor. Ancak bunları geçtikten sonra mali müşavir olabiliyorlar. Tabii mali müşavirlik denetçi olmak için yeterli değil. Bunun yanında Kamu Gözetim Kurumu'nun düzenlediği denetçilik sınavından da başarıyla çıkmaları gerekiyor. Denetçi olmaya karar verenlerin önünde, çok yoğun çalışarak geçecek 5 yıl bulunuyor. Ama diyebilirim ki bu 5 yıl en az 10 yıllık bir tecrübe edinmenizi sağlıyor. Birçok farklı sektörün denetimlerine katılarak, çok fazla bilgi ediniyor ve daha geniş bir bakış açısı yakalayabiliyorsunuz. İnanın denetim sektöründe 4-5 yıllık bir tecrübe ile firmalar sizi istihdam edebilmek için yarışa gireceklerdir.

S.D. — Denetçilik doğası gereği farklı sektörlerden çok sayıda farklı şirketin mutfağına girmeye izin veren bir iş kolu. Geçmişte önemli küresel ekonomik krizlere

Mezuniyet töreni Tevfik Fikret Salonu. 1994 Feyzi Bayram, Eray Yanbol ve Osman Tamburacı

sebebi olan denetçi ihmallerini de anımsıyoruz (Enron). Meslekteki güncel etik kodlar hakkında neler söyleyeceksiniz?

E.Y. — Ben 25 yıllık meslek hayatımda banka-sigorta dahil hemen hemen her sektörde firmaların denetiminde bulundum. Çok sayıda şirketin mutfağından öte yatak odasına bile girdim. Burada gizlilik ve sır saklama gibi kavramlar çok önemli. Geçmişte denetim boşluğu nedeniyle büyük skandallar yaşandı ve sonrasında dünyada çok sıkı önlemler alınmaya başlandı. Türkiye’de de denetim sektörünün kurallarını belirleyen bir üst otorite olarak 2013 yılında Kamu Gözetimi Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu oluşturuldu. Bu kurum standartları belirlemenin yanı sıra denetçilerin ve denetim şirketlerinin yetkilendirmelerini de yapmaktadır. Aynı zamanda denetim şirketlerini de belli aralıklar ile denetleyerek hatalı denetim şirketlerine kapatma, denetçilere ise meslekten men cezasına varacak yaptırımlar uygulamaktadır. Günümüzde denetim daha kaliteli olarak yapılıyor olsa da hala sektörde çürük elmalar bulunmakta. Bu sebeple genç

Galatasaraylılar Balosu. 10 Eylül 2022
Eray ve Aysun Yanbol

Şamata provaları 1993. Oğuzhan Kılıç, Özhan Varinli, Tolga Diyarbakirli, Tunç Köksal, Eray Yanbol ve Barış Ünver

kardeşlerim bu mesleğe adım atmak istiyorlarsa onlara tavsiyem, ülkemizde mevcut 450 civarı yetkili denetim şirketinden ilk 10 sırada olanları tercih etmeleridir.

S.D. — Galatasaraylılar Derneği’nde son dönem yönetim kurulu üyesisiniz. Geçmiş dönemlerde de Denetim Kurulu’nda görev yaptınız. Bu önemli sorumluluklarla ilgili neler söyleyeceksiniz?

E.Y. — İlk olarak Polat Bengiserp Başkanımızın ilk döneminde denetim kurulunda görev almaya başlayarak, Polat Ağabey başkanlığında üç dönem görevimi sürdürdüm. Sonrasında da iki dönem Fidel Berber Başkanımızın ekibinde denetim kurulu başkanlığını yürüttüm. Toplamda 10 yıllık dernek denetiminden sonra, son dönem Fidel Abi’nin uygun görmesi ile yönetim kurulunda görev aldım. Dermekte görev aldığım 12 yıllık sürede bir gün olsun üzülmedim, kalbim kırılmadı, pişmanlık yaşamadım. Beraber görev aldığım ağabey, abla ve kardeşlerim ile hep uyumlu bir şekilde tüm gücümüzle çalıştık. Galatasaray çok büyük ve muhteşem bir camia. Camiamıza her ne görevle olsun hizmet edebilmek,

bana her zaman çok büyük bir gurur verdi. Her Galatasaraylının bu gururu bir gün yaşamasını isterim.

S.D. — Bugünkü kişiliğiniz ve kariyerinizde, Mektepli olmanın izleri nelerdir?

E.Y. — Bu soruya tek cümle ile cevap vermek istiyorum. Ben bugün kim isem, bugünkü bende Galatasaray’ın çok büyük rolü, katkısı vardır.

S.D. — Eşiniz de Mektepli. Aynı kültürden beslenmiş olmanızın evdeki uyuma katkısı nedir?

E.Y. — Eşim benim ikinci baharım. Aynı dönemden olmamıza rağmen mezuniyetimizin 25. yılı etkinliklerinde buluştuk. Galatasaray bizi hayat anlamında öyle bir yoğurmuş ki hayata bakış açılarımız birbiri ile çok güzel örtüştü. Olaylar karşısında neredeyse hep aynı düşüncede oluyoruz. Gerek ortak zevklerimiz, gerek ortak kardeşlerimiz ve dostlarımız, en önemlisi de aynı kültürden beslenmiş olmamız, bizi her geçen gün artan sevgi ile daha çok birbirimize bağlıyor.

Üç Devre El Ele Her İhtiyacınızda Devrede

İş yaşamına Mektepli Reşat Güntürk'ün (109) teşviğiyle turizm sektöründe başlayan Selçuk Tiftik (113) bir yandan rehberlik yapıp bir yandan da tıp okumuş. Kariyerine klinisyen doktor olarak devam etmemiş ama Çapa'dan aldığı diploması, ona bir diğer Mektepli ağabeyimiz, rahmetli Kemal Suman'ın (94) davetiyle sağlık ve turizm hizmetlerine dayalı asistans sektöründe önemli bir başarı hikayesi yazma fırsatı vermiş.

Selçuk Tiftik'in liderliğinde, 124'ten İlker Öztürk ve 125'ten Faruk Ertuğ'un üst düzey yöneticiliğinde istikrarlı büyümesini sürdüren Remed Asistance'ın yanı sıra Avita ve Speak Hub markaları da sektörünün öncü girişimleri arasında yer alıyor. 113, 124 ve 125'ten üç Remedli hem asistans işini hem de aynı işte Mektepli olmaktan doğan gücü anlattı.

Berrin Kutay, Kemal Suman, İlhan Uçak; 1970'li yıllar.

“İş yaşamında moral bozmak yok, yılmak yok”

Ahmet Başar (122), Dr. Selçuk Tiftik (113), Faruk Ertuğ (125), İlker Öztürk (124)

SULTANİ DERGİ — Turizmle Mektep yıllarında tanıştınız, sonra tıp okudunuz, girişimcilik hikâyenizin merkezinde ise hem sağlık hem turizm sektörlerine dokunan asistans sektörü var. Hikayenizi dinlemek isteriz...

DR. SELÇUK TİFTİK — Turizm işine 1979'da, 10. sınıfta iken başladım. Tura Turizm'de bizden 4-5 devre büyük Reşat Güntürk'ün, Ahmet Selçuker, Mehmet Ali Calap ağabeyler çalışıyordu. Ben de Reşat Ağabey aracılığıyla girdim. O zamanlar Türkiye'ye gelen turist sayısı yılda 900 bin-1 milyon civarıydı. Transfer ve kısmen ofis boy'luk (ayak işleri yapmanın güzel söylenişi)

denebilecek işler de yaptım. Üniversitede iki yaz aynı şirketin Marmaris ofisinde çalıştım, sonraki senelerde uzun süre yine Tura'dan outgoing turlarını yaptım. Bu dönemde dünyanın birçok ülkesine gitme imkânım oldu. Gorbacov öncesi Sovyetler Birliği'nde otobüslü turlara çıktım mesela... Gürkay-Marmara Fransızca incoming dönemim de oldu. Bu arada İstanbul Tıp Fakültesi'ni bitirdim ve Deniz Kuvvetleri'nde gemi doktoru olarak 16 aylık askerlik görevimi tamamladım. Ne yapacağımı düşünüyordum. Klinisyen olarak doktorluk yapmak istemiyordum, bu nedenle TUS'a da hiç girmedim. Artık

SOLDA: 1979-1980'ler Ayvalık yolunda muhtemelen Susurluk mola yeri. SAĞDA: Muhtemelen Marakeş'te turda, Fas; 90'lar.

1992 yılına gelmiştik, Körfez Savaşı etkisiyle turizmde büyük bir kriz vardı. 1992 Ocak sonu, bir cuma günü Duru Turizm'de tesadüf eseri -rahmetli demeye hala dilim varmıyor- sevgili Kemal Suman, nam-ı diğer Arap Kemal Ağabeyimle karşılaştık. Hoşbeşten sonra bana yekten "Cemiyete ilan astık, Fransızca bilen doktor aranıyor, niye aramıyorsun, Salı günü 10:00'da benim ofiste ol, maaşı iyi" şeklinde Galatasaray usulü bir iş teklifinde bulundu. Meğer temsilciliğini yaptığı bir Fransız asistans şirketi İstanbul'a kendi şubasını açıyormuş. Kemal Ağabey genel müdür, bir de medikal direktörlük yapacak doktor şart koşmuşlar. Kemal Ağabey "Tabii ki hazır" demiş ama aslında kimse yok. Adamlar da üç gün sonra denetlemeye gelecekler. Bana "Sen gel adamlara bonjour de, sonra da işim var git" dedi. Emir demiri keser, ne dediyse yaptım. Asistansa başlayış, o başlayış.

S.D. — Profesyonel başladığınız asistans işinde çok geçmeden kendi şirketinizi kurdunuz ve uluslararası pazarlara da açıldınız. Sizi bu sektöre davet eden Kemal Suman Ağabey ile pek çok hatıranız olduğunu tahmin ediyoruz...

S.T. — Olmaz mı? İşe başladık, neyi nasıl yapacağımızı tam bilmiyoruz. Şirketimiz Ami Assistance Kopenhag'da

bir toplantı yapılacağını bildirdi. Ben, Kemal Ağabey ve eşi sevgili Selva Suman'la yola çıktık. Toplantılar başladı, 27 ülkeden 70-80 kişi, Kopenhag'ın en muhteşem oteli Hotel d'Angleterre'de, müthiş bir toplantı salonunda U şeklinde bir masanın çevresinde oturduk. Birleşmiş Milletler gibi bir ortam. Daha önce rehberlik ve doktorluk yapmışım, böyle bir ortam yaşamamışım. Konuşmalar, sunumlar, o zamanlar Türkiye'de hiç olmayan dünyada da yeni yeni ortaya çıkan asistans ürünleri hakkında bilgilendirmeler yapılıyor, herkes notlar alıyor. Ben ne not alacağım bilemiyorum. Baktım Kemal Ağabey de harıl harıl bir şeyler yazıyor. İçimden "Tabii ya, adam boşuna mı buralarda, biliyor bu işleri" dedim. Kopya çekeyim, neleri not alıyorsa ben de onları yazayım diye düşündüm. Bir baktım Kemal Ağabey bizim şirket ismimiz ile uyumlu çok yaratıcı isim tamlamaları çalışması yapıyor! Göz göze geldik. Sandalyelerden düşüyorduk, toplantıyı zor bitirdim. Nur içinde yatsın.

Ami projesi tutmamış, Fransızlar bütün dünyadaki şubelerini 8-9 ay içinde kapadılar. Biz de yolları kısmen ayırmak zorunda kaldık ama virüsü almıştık bir kere. 1993 yılında ilk şirketimi kurdum, bir klinik devraldım,

asistans olarak Kemal Ağabeylere ve diğer bazı asistans şirketlerine dışarıdan hizmet vermeye başladım. 1994-95 yılları tam turizm toparlar gibi oldu, maalesef yine bombalama olayları yaşandı. Hatta yaralanan bazı turistlerin Fransa'ya naklini medikal eskort olarak bizzat yaptım. Yine de sektör yılmadan çalıştı. Henüz sağlık turizmi mefhumu yoktu o dönemde; yurtdışındaki diyaliz hastalarını Türkiye'ye getiriyorduk, hem tatil hem tedavi imkanı veriyorduk. Kuşadası'nda ortaklık yaparak bir diyaliz merkezi açtık.

O günlerde daha sonra tüm şirketlerimizin logolarını, kurumsal kimlik çalışmalarını, katalog ve broşürlerini yapacak olan Sevgili Ahmet Başar (122) kardeşimle tanıştık. Şimdi mevcut olmayan Ephesus Dialysis Clinic'in güzel logosunu, ilanlarını, reklamlarını Ahmet çalıştı. Fransa, Belçika, Hollanda, Almanya hatta Japonya'dan bile diyaliz hastası grupları getirdik. Bu arada asistansta Fransa dışında İskandinavya, Rusya gibi farklı pazarlarda da arayışlarım oldu. İstanbul'a ek olarak 2001 yılında Antalya'da Rusça ve İngilizce alarm merkezimizi açtık, tüm dünyadan 60'tan fazla üyesi olan International Assistance Group üyesi olduk. Bu arada İlker Öztürk (124) kardeşim de çoktan bizim ekibe katılmıştı. Rusya'dan sonra

Ukrayna sigorta şirketleriyle anlaşmalarımız oldu, daha sonra bunu Kazakistan, Özbekistan, Azerbaycan gibi ülkeler izledi. İhtiyaç üzerine 2003 yılında Mısır'da Egypt Assistance'i açtık. Asistans işleri bu yönde ilerlemeye başlayıp önde gelen uluslararası asistans şirketlerinin de temsilciliklerini alınca, firmamızın diyaliz turizmi işi ikinci planda kaldı sonra da tamamen bitti.

2006 yılında Avita'yı, ardından Speak Hub'ı hayata geçirdik. 2015-2016'lara geldiğimizde teknik asistans olarak adlandırdığımız yol-konut yardım ve ikame araç ayağımızın eksik kaldığını gördük. Bu arada sevgili can kardeşim, sınıf arkadaşım, Türkiye'de asistans dünyasının gurusu Güven Aykaç'ı, o emeklilik planları yaparken ikna edebildim ve önce danışman sonra CEO olarak grubumuzda bulundu. Böylece teknik asistans hizmetlerimizi de başarılı bir şekilde başlattık ve iyi bir pazar payıyla devam ettiriyoruz.

S.D. — Avita ile bugün 'işveren markası' yaklaşımında önemli yeri olan bir hizmet programı oluşturdunuz. Avita ve ardından Speak Hub fikirleri nasıl doğdu?

S.T. — 2005 yılında Londra'da, International Assistance Group toplantısında Employee Assistance Programı konusunda bir sunum izledim. Çok ilgimi çekti. Dönüşte konuyu arkadaşlara açtım ve

hazırlıklara başlayıp 2006 Eylül ayında Avita'nın lansmanını yaptık. İsim babası yine Ahmet Başar'dır. Herkes çok beğeniyordu ama hem Türkiye için çok yeni bir fikirdi hem de kurum olarak Türkiye'de tanınmıyor, bilinmiyorduk. İlk dönemlerde sevgili Mine Bayar (118) kardeşim de çok emek verdi, daha sonra Faruk Ertuğ (125) kardeşim işin başına geçti ve ilk 6-7 senelik tutunma ve tanınma çabalarımızdan ve ekibimizin fedakâr çabalarından sonra Avita artık kendi alanında bir standart oldu. Avita, çalışanlara ve aile bireylerine günlük bireysel sorunlarında destek olmak amacıyla kurgulanmış; psikolojik ve tıbbi danışmanlık, hukuki ve mali bilgi hizmetlerinden pet danışmanlığına kadar uzanan geniş bir hizmet yelpazesinde çalışıyor. Kurumların insan kaynakları birimlerinin satın alıp çalışanlarına sundukları bir hizmet paketi olarak tanımlayabiliriz.

Speak Hub iş kolumuz ise müşteri talepleri üzerine doğdu ve geliştirebiliriz. Kurum içi uygunsuzluklarda çalışanların veya tedarikçilerin güven içinde bildirimde bulunabildikleri dijital bir sistem. Önemli bir uluslararası marka olma yolunda başarıyla ilerliyor.

S.D. — Asya'dan Afrika'ya, Amerika'dan Körfez ülkelerine onlarca ülkeye gittiniz. Dünyanın değişik yerlerine dağılmış

Galatasaraylılarla ilginç karşılaşmalar oldu mu bu süreçte?

S.T. — Rehberlik yaparken ayrı şirketlerden de olsak paralel yurtdışı turlarını yaptığımız çok Galatasaraylı olurdu ve ciddi olarak yardımlaşırdık. O zamanlar internet, cep telefonu yok, birbirimize önemli bilgileri birkaç gün arayla girdiğimiz otel resepsiyonlarına bıraktığımız pusulalarla iletirdik. 2000'li yıllardan sonra çok sık Moskova seyahatlerim oldu. Orada da gerek turizmde gerek bankacılık, inşaat gibi birçok farklı sektörde çalışan ağabeylerimiz ve kardeşlerimiz vardı. Gittiğimde mutlaka bir organizasyon yapar ve toplanır, yemek yer, maç varsa maç seyrederdik. Sadece Rusya değil tabii; bir seferinde Burkina Faso'da Ouagadougou büyükelçimiz sevgili Korkut Tufan'la karşılaştım. Orada olduğunu bilmiyordum. Çok gurur duymuştum. En son Ekim ayında Dubai'de Galatasaraylı kardeşlerimizin organize ettiği bir yemeğe katıldım. Yurtdışında böyle karşılaşmalar, toplanmalar insanı çok farklı etkiliyor ve duygulandırıyor, anında tüm apoletler çıkıyor; ağabey, abla, kardeş iletişimi başlıyor. Bir de tabii ki en uzak ülkelerde bile sokaklarda denk geldiğimiz Galatasaray formalı çocukları görmek, Türkiye'nin dünyada tanınan en önemli birkaç markasından biri olan Galatasaray gerçeğini yaşamak da farklı bir mutluluk.

SOLDA: Güven Aykaç (113) ve Dr. Selçuk Tiftik (113). SAĞDA: Dr. Selçuk Tiftik yolda karşılaştığı küçük satıcı ile. Ouagadougou-Burkina Faso, 2017.

S.D. — Şirketlerinizde geçmişten bugüne Galatasaray mezunu çok sayıda profesyonel çalıştı ve çalışıyor. Sizce onları diğerlerinden ayıran ortak yanları, özellikleri neler?

S.T. — Doğrudur. Sezonluk çalışan öğrenci kardeşlerim kadar en üst düzeylerde çalışan Mektepli yöneticilerimiz de var. Ancak profesyonel hayatla özel ilişkileri karıştırmamak lazım. Galatasaray mezunları zaten belli objektif kalitelere sahip insanlar. Buna bir de kültürel yakınlığı ekleyince iletişim daha kolay oluyor. Ama bu kadar. Şirket içinde ne ben ne de diğer Galatasaraylı arkadaşlarım, yönetimde bunu bir avantaj olarak kullanmaz. Aksine bazen nazımız daha çok geçtiği için Galatasaraylılara daha çok yüklendiğimiz bile olur.

Şirket içinde uyum çok önemli. Sosyal ortamda Galatasaray denince hemen futbol aklı geldiği için bu konuda da hassasız. Mesela Galatasaray dahil herhangi bir takımın formasıyla şirkete gelmeyi uygun bulmuyoruz.

S.D. — Kendi markasını kurmak isteyen Mekteplilere, 30 yıllık bir markanın lideri olarak neler tavsiye edersiniz?

S.T. — Bu konuda benden daha çok söz söyleme yetkinliğine sahip insanlar var. Ancak marka oluşturmakla iş kurmak farklı farklı şeyler. Marka olmadan da iş kurabilirsiniz ama iş kurmadan marka olamazsınız diyebilirim. Ön hazırlık dönemi çok önemli. Yerel mi yoksa global mi düşünüyoruz karar vermeli. Hayaller iyidir ama ayaklar da yere basmalı. Fizibilite ve finansal planlama iyi yapılmalı. Burada vizyon, misyon, hedef ve stratejiyi marka olma odaklı olarak iyi kurgulamak, kaliteden kesinlikle ödün vermemek ve sonrasında yılmadan, hedeften sapmadan çok ama bazen çok çok çok çalışmak şart. Belki belli bir süre finansal anlamda zarar etmeyi göze almak dahi gerekebilir. Moral bozmak yok, yılmamak lazım.

Tüm bunları yapsanız bile Türkiye’de yaşadığımızı, ülke ekonomisinin iniş çıkışlarının olabileceğini, bu dalgalanmaların bazen avantaj bazen dezavantaj olabileceğini aklımızda tutmamız gerekir.

1

2

3

1- Tefvik Fikret Salonu, 10 Kasım 1980. 2- Göreme, bir Fransız grubuyla turda, 1988.
3- Remed Assistance ekibi sponsor olunan PO Maxima Türkiye Rallisinde, Bolu, 2023.

“Sektörde Fransızca bilgisi hala değerli”

SULTANİ DERGİ — Asistans sektörünün Türkiye’deki öncüsü Kemal Suman, sizin de sektöre adım atmanızda doğrudan etkili bir isim... Bir duayenle yola çıkmak size ne kattı?

İLKER ÖZTÜRK — Kemal Ağabey ile tanışmamız, seksenli yılların sonunda bir aile büyüğümüz sayesinde gerçekleşti. Galatasaraylı olduğum kendisine söylendiğinde heyecanlanıp hemen tanışmak istemiş, buna çocuk aklımla pek anlam verememiştim. Sekizinci sınıfta, Fransızcamı geliştirmekten başka bir amacı olmayan bir öğrenci olarak Nişantaşı’ndaki ofisinde kendimi çalışırken bulduğumda, aslında bu ortamın gelecekteki mesleğimi bana kazandıracağını bilemezdim. Kemal Ağabey’in teşvikleri ve ailemi ikna etmeye kadar sürdürdüğü ısrarıyla adım attığım bu dünya, kariyer yolumu farkında olmadan erken yaşlarda çizmemi sağladı.

Camiada herkesin "Arap Kemal" olarak bildiği Kemal Ağabey sınıf, devre ya da kulüp gibi ayrımları aşan ve tüm

Galatasaraylıların sevgisini kazanmış biriydi. Ofisi, her yaştan ve her devreden mekteplilerin yanı sıra camianın bir parçası olan herkes için adeta bir buluşma noktası, bir mabet gibiydi.

Kemal Ağabey benim için bir baba, ağabey, arkadaş ve öğretmendi. Bana bir meslek kazandırmış olmasının ötesinde öğrenci veliliğinden nikâh şahitliğine kadar her ihtiyacımdayanımda oldu. 1999 yılında, yanında çalıştığım 12 yılın ardından, kariyerimde yeni bir sayfa açmak istediğimi kendisine söylediğimde, beni bizzat o dönemin en büyük Fransız asistans şirketine götürüp referans olarak mülakata soktu. Sadece bu bile ne kadar yüce gönüllü ve egosuz bir insan olduğunu bir kez daha görmemi sağlamıştı. Rehberlik ve acentecilik tecrübesi ile asistans konseptini çok iyi anlamış ve bu alanı o dönem için oldukça yenilikçi ticari ürünlere dönüştüren ilk iş insanlarından biri olmuştu Kemal Ağabey. İş hayatındaki başarılarının yanı sıra rafine zevkleri ve

hobileriyle de çevresine ilham veren, karizmatik ve ikna edici bir kişilikti. Bugün, profesyonel hayatımda 35 yılı geride bırakmış biri olarak, hâlâ Kemal Ağabey’in öğretilerinden ilham almaya ve onun rehberliğine başvurmaya devam ediyorum.

S.D. — Remed, Allianz sonra tekrar Remed ve şimdilerde Remed Health şirketinde yöneticisiniz. Sağlık turizmi genç kardeşlerimiz için ne gibi fırsatlar barındırıyor?

i.Ö. — Galatasaray Lisesi’nden yeni mezun kardeşlerimiz için sağlık turizmi sektörü, hem Türkiye’nin bu alandaki güçlü konumu hem de Mektebimizin bize kazandırdığı yabancı dil becerileri ve kültürel donanımlar sayesinde önemli fırsatlar sunuyor. Zaman zaman inişleri çıkışları olsa da Türkiye sağlık turizmi alanında dünya çapında lider destinasyonlardan biri konumunda. Sektördeki büyüme ve fırsatların çeşitliliği her yıl artan bir iş gücü ihtiyacı yaratıyor. Ancak bu hızlı büyüme maalesef beraberinde hizmet kalitesindeki keskin düşüşleri ve etik sorunları da getiriyor. Galatasaraylılar olarak sağlık turizmi sektörünün; etik kodlara bağlı, inovasyon ve teknoloji odaklı ve ticaret ahlakına sahip insan kaynağı ihtiyacına cevap vermemizin önünde bir engel bulunmuyor.

Sağlık turizmi sadece tıbbi bilgi gerektiren bir alan değil. Galatasaray mezunu girişimci genç kardeşlerimiz müşteri ilişkileri, operasyon yönetimi, dijital pazarlama, marka yönetimi, ürün geliştirme gibi pek çok farklı alanda rol alabilir; yabancı hasta deneyimini daha da iyileştirmeye yönelik yaratıcı çözümler sunabilirler. Bunun yanında mobil uygulamalar ve yapay zekâ sayesinde teknoloji odaklı dijital sağlık çözümleri üreterek sektörde fark yaratabilirler.

Semih Analı (123), Rahmetli Otal Ağabey ve İlker Öztürk; 1992.

SOLDA: 124 devresi; İlker Öztürk, Kerem Gün, Atakan Yontu, Mement Beyhan, Ali Murat Öztekin, Ersoy Canbulak, 1991 civarı.

SAĞDA: Rahmetli İlker Kara, İlker Öztürk ve Ara Koçunyan (124); 1992 Yaz Pılavı.

S.D. — İş hayatında Galatasaraylılık dayanışması diye bir kavrama inanır mısınız? Siz bunu nasıl deneyimlediniz?

i.Ö. — İş hayatında Galatasaraylıların dayanışması yadsınamaz bir gerçeğimiz. Yukarıda bahsettiğim Kemal Suman Ağabey ile olan geçmişimiz buna en güzel örnek. Sonrasında Selçuk Tiftik Ağabeyim de kariyer yolculuğumun 15 yılında yanında çalışma imkânı bulduğum ve kendisinden çok şey öğrendiğim bir büyüğümdür. Kariyerimin ilk yıllarında birlikte çalıştığım İskender Çayla Ağabeyim, hiyerarşik bir yapı içerisinde hiç bulunmasak da hayat görüşünden ve fikirlerinden her zaman feyz aldığım Ahmet Başar Ağabeyim, kısa bir süre aynı çatı altında bulunduğum Erkut Yabeyli Ağabeyim, birlikte iş yapma şansını elde ettiğim ve bende katkıları olan büyüklerimdir. Ben de Kemal Suman Ağabey'den başlayarak bu değerli büyüklerimden gördüğüm yakınlığı benden küçüklere göstermeyi bir sorumluluk, bir vazife olarak görüyorum.

S.D. — Acil durum destek hizmetleri veren asistans sektörünün tarihçesini bize kısaca anlatır mısınız? Fransa'da doğan bu iş kolunda Fransızca önemini hala koruyor mu?

i.Ö. — Asistans sektörü belirttiğiniz gibi dünyada ilk olarak 20. yüzyılın

ortalarında Fransa'da ortaya çıkmıştır. Modern anlamda bilinen ilk medikal asistans hizmetlerinin, 1954 yılında Fransız hekim Dr. Pierre Desnos ve birkaç doktor arkadaşı tarafından, uzak bölgelerdeki hastalara sağlık hizmetleri sunmak amacıyla bir grup kurarak sağlandığı kabul edilir. Bu girişim, acil durumlarda tıbbi yardım sağlayarak özellikle seyahat eden ve yurt dışında yaşayan Fransızların sağlık ihtiyaçlarını karşılamayı hedeflemiştir. İlk tam teşekküllü ve organize medikal asistans şirketi ise 1963'te kurulmuştur. Mutuelle Générale de l'Education Nationale (MGEN) isimli bir Fransız kuruluşu, yurt dışında bulunan Fransız vatandaşlarına tıbbi yardım sunmayı hedeflemiş ve bu girişim uluslararası medikal asistans sektörünün başlangıcı olarak kabul edilmiştir. Araçlara yönelik ilk yol yardım asistans hizmeti de 1900'lerin başlarında Fransa'da başlamıştır. Aslında bir seçkinler kulübü olan ve sonrasında otomobil yarışları düzenleyen "Automobile Club de France" araç sahiplerine yol yardımı sağlayan ilk organizasyondur. Başlangıçta, sadece otomobil yol yardımı sağlanırken, bu hizmetler çeşitlenerek seyahat sigortası, acil durum yönetimi ve çağrı merkezleri gibi alanlara da yayıldı. 1970'lerden itibaren ise asistans hizmetleri, uluslararası seyahatler ve artan

mobilité ile birlikte dünya genelinde kabul gördü ve global bir sektör haline geldi. Tarihçesinde de görüleceği gibi asistans hizmeti, Fransa'dan doğup dünyaya yayılan bir iş koludur. 1990'ların ortalarına kadar en büyük oyuncular Fransız şirketlerdi ve Fransızca da adeta sektörün resmi diliydi. 2000'lerden itibaren, dev sigorta şirketlerinin satın alımları ve el değiştirmeler sonucu bu durum değişti ama sektörde hala Fransızların ve Fransızcanın etkisi devam etmekte.

Neslihan Kaya (125), "Arap" Kemal Suman (94) ve Ebru Karacan (126); Retur Assistance, 1995.

“Beş kıtada, yüzden fazla ülkenin insanına destek veriyoruz”

SULTANİ DERĞİ — Galatasaray Üniversitesi’nin ilk mezunlarındansınız. Lise ve üniversite yıllarınız sizi bugünkü iş yaşamınıza nasıl hazırladı?

FARUK ERTUĞ — Lise hepimizi olduğu gibi beni de hayata ve iş yaşamına hazırlayan değerli bir yuva oldu. Sekiz yıl daimi yatılı okuduktan sonra üç yıl süren etüt ağabeyliği süresince üstlendiğim sorumluluk ve liderlik, bugün dahi iş yaşamımda bana katkı sunuyor diyebilirim. Üniversitenin ilk öğrencileriydik, bilinmeyen bir maceraya atılmıştık. Cesaretle aldığım bu karardan bugün baktığımda memnunum, çok az öğrencili ve butik bir üniversiteydik. Endüstri ve bilgisayar mühendisliği ortak sınıflarına 24 kişi başladık, sonraki sene 14’e düştük. Endüstri mühendisliği üçüncü sınıfa başladığımızda ise yalnızca yedi kişiydik. İlk iki yıl haftada 14 saat matematik, 7 saat fizik dersimiz vardı, kuvvetli bir temel mühendislik eğitimi aldık. Sonrasında da 7 kişi, alanında çok değerli hocalardan özel ders alır gibi son iki yılı tamamladık. 1997 yılında lisans derecem aldım. Sonrasında henüz yüksek lisans eğitimim devam ederken Cegedim’den teklif alıp Paris’e gittim ve ikinci dönem yüksek lisansımı dondurdum. Döndüğümde Cegedim Türkiye ofisinin kurulumunda rol üstlenerek hem iş hem yüksek lisans çalışmalarını devam ettirdim. Haziran 2000’de yüksek lisans diplomamı aldım ve hemen temmuz ayı başında tekrar Paris’e Cegedim merkez ofise çağırıldım.

S.D. — Expat olarak da görev yaptınız. Tecrübeleriniz nelerdi, size profesyonel olarak neler kattı? Gençlere hedef olarak tavsiye ediyor musunuz yurtdışı deneyimini?

F.E. — 2000–2004 yılları arasında bir Fransız şirketi olan Cegedim’in merkez ofisinde uluslararası proje yöneticisi olarak çalıştım. Bu dönemde çok farklı kültürlerle tanışarak, farklı coğrafyalarda iş yapma tecrübesi edindim. Özellikle kariyerimin başında böyle zengin bir tecrübeye kavuşmak sonrası için çok faydalı oldu. Fırsatı olan tüm genç kardeşlerime böyle bir deneyimi ne kadar erken yaşarlarsa, o kadar faydasını göreceklərini söyleyebilirim. O dönemde Meksika, Tunus, Çek Cumhuriyeti gibi üç farklı kültür ve coğrafyadan firma

satın alma ve birleşme süreçlerini yönettim. Onun haricinde hali hazırda faal olan İspanya, Portekiz, İtalya, Türkiye, Yunanistan gibi ülkelerin projelerinde aktif rol alarak merkez ofis ile şubelerin koordinasyonunu sağlayarak; bu farklı iş yapış tarzı ve kültürü olan yapıları harmonize etme konusunda çok önemli tecrübeler edindim. Bu tecrübeler ise şu anda yöneticisi olduğum Remed’in üye olduğu uluslararası örgütlerde önemli görevler almama çok yardımcı oldu. 2011-2013 arası EAEF (Employee Assistance European Forum) yönetim kurulu üyesi oldum ve muhasip üyeliği görevine seçildim. 2016’da ilk kez IAG (International Assistance Group) denetim kurulu üyeliğine seçildim. 5 Kasım 2024’te gerçekleşen olağan genel kurulda 5. kez seçilerek 2016’da başladığım görevime 2024–2026 arasında da devam etme şansını yakaladım.

S.D. — Dijital dünya, yapay zekâ, inovasyon gibi kavramların sektörünüzdeki yansımaları neler? Sizce asistans sektörü yeni kuşakları, gençleri kendine çekebilecek yeterlilikte mi?

F.E. — Dijitalleşme, inovasyon ve yapay zeka günümüzün en önemli terimleri olarak herkes gibi bizim de gündemimizde fakat asistans sektörü olarak diğerlerinden biraz daha farklı bir noktadayız. İşimizin tanımı gereği 7 gün 24 saat destek ihtiyacı olan kullanıcılarımıza, anında ulaşabilecekleri kanallar sunmak zorundayız. Bunu yaparken insanı

ÜSTTE SOLDA: Faruk Ertuğ ve Ramo; GSL ön bahçe, eski fuaye, 1994. ÜSTTE SAĞDA: Faruk Ertuğ, GSL Ön bahçe, 1992. ALTTA SOLDA: Galatasaray Üniversitesi Yüksek Lisans Diploma Töreni. ALTTA SAĞDA: Merbuti Atik, Faruk Ertuğ, Mert Bilgiç, Fatih Uysal (125), GSL ön kapı, 1993.

devreden çıkarmamız söz konusu olamaz. Yolda kalmış bir araç sahibine, evde tesisatı patlamış bir sigortalıya, acil tedavi ihtiyacı olan birine yüzde 100 makineleşmiş bir hizmet sunmanın farklı komplikasyonları olacaktır. Tabii belli alanlarda bizler de hem süreçlerimizi iyileştirmek hem de verimliliği artırmak adına teknolojiye yararlanıyoruz. Yapay zeka destekli ilk metal yaka çalışanımız Remy sayesinde çok hızlı bir şekilde arayan kişinin bilgilerini dijital olarak alıp (lokasyon, poliçe numarası, pasaport no, araç plakası vb...) çağrı merkezinde dakikalar sürebilecek bir işlemi, saniyeler içerisinde gerçekleştirebiliyoruz. Hibrit çalışan Remy, dosya yöneticisinin dosyayı

daha hızlı ve kolay yönetmesi için önemli destek sağlıyor. Destek tale eden kullanıcımız, dilediği zaman canlı destek seçeneğine geçebiliyor. Böylece hem Z kuşağı ve sonrası kuşaklar gibi her işini dijital olarak yapmak isteyenlere hem de X kuşağı gibi karşısında canlı bir ses duymak isteyenlerin ihtiyaçlarına cevap verebiliyoruz.

Remy örneğinde de görüldüğü gibi insani dokunuşun bu kadar önemli olduğu ve olmaya devam edeceği bir sektörün gençler için önemli vaatleri olduğunu düşünüyorum. Öncelikle zor durumdaki birine destek olmanın sağladığı manevi tatmin çok değerli. Ayrıca stres yönetimi, hızlı ve doğru karar alma becerileri, koordinasyon

ve empati duygularının gelişmesine çok önemli katkılar sağlıyor. Gençler ve sıkılmak çok yan yana anılıyor, bizim sektörümüzde her vakada rutinin dışına çıkma şansınız var. Her gün yönetecekleri onlarca vakanın her biriyle farklı bir tecrübe yaşayacaklarını garanti edebilirim. Asistans sektörü yapısı itibarıyla uluslararası bir çalışma da gerektirdiğinden iş hayatının başlangıcında kendilerine çok katkı sağlayacak farklı kültürler ve çalışma tarzlarıyla da tanışmalarına vesile olacaktır.

S.D. — Zor bir vaka örneği verir misiniz?

F.E. — Yüzlerce vakadan; Ukrayna'da

SOLDA: GSL 125 devresi yatılıları. SOLDAN SAĞA - Ayaktakiler: Timur Çolakçavdar, Alpaslan Yüceer, Mert Bilgiç, Serkan Mertayak, 1992. Oturanlar: Bülent Işıkdemir, Faruk Ertuğ, Fatih Uysal, Oktay Turan. SAĞDA: Faruk Ertuğ (125) ve Dr. Selçuk Tiftik (113).

yeni doğmuş ikiz bebeğin kuvüzlü ambulans uçakla İstanbul'a getirilmesi ve tedavi edilip ülkelerine dönmesi ilk aklıma gelen... Vakanın en önemli zorluğu yeni doğan bebeklerin pasaportu yoktu ve ülkeye girişleri için resmi makamlarla hızlı bir koordinasyon sağlanması gerekiyordu. Yakın zamanda Ağrı Dağı'nda kaza geçiren tırmanıcıların kurtarılıp tedavi edilmesi, geçtiğimiz aylarda Nepal'de 6.000 metrede sıkıntı yaşayan dağcılarının helikopterle tahliye edilmesi, Yemen savaşı başladığında yaralı bir gazetecinin, savaş bölgesinden Suudi Arabistan'a, oradan İstanbul'a ve tedavi sonrası ülkesine dönüşünün sağlanması da hemen devamında aklıma gelenler... Bunların yanı sıra bizzat yönettiğim pandemi döneminde Pakistan Karaçi'den dört Türk mühendisin tahliyesini biraz daha detaylı anlatmak isterim. Pandemide bir cuma akşamı sigorta firmalarımızdan bir yönetici aradı ve çok önemli bir müşterilerinin dört mühendisinin Karaçi'de olduğunu, birinin semptomlar gösterdiğini ve mümkünse ülkeye dönüşlerinin sağlanması için destek vermemizi istedi. Hemen Pakistan'daki yerel tedarikçimizle irtibata geçerek durumu netleştirdim, ülkede geçerli kuralları öğrenerek öncelikle semptom

gösteren mühendisin muayene ve tedavisi için gerekli organizasyonu sağladık. Mühendis ekibinin lideriyle de irtibat halindeydik, otelden çıkmak ve özellikle yerel bir hastaneye giderek bulaş riskini almak istemiyorlardı. Türkiye'den bir göğüs hastalıkları uzmanı ile görüntülü doktor görüşmesi ayarlayarak, öncelikle hastanın ve ekibin sakinleşmesini sağladık. Cumartesi günü yerel tedarikçimizin katkısıyla mobil tomografi cihazı ayarlayarak otelde akciğer tomografisi çekirdik. Tomografi sonuçları temiz çıkınca hemen dönüş organizasyonu yapıldı ve pazartesi günü ekip Türkiye'ye döndü. Üç gün boyunca onlarca saat telefon ve whatsapp görüşmesi ve yorucu bir süreçten sonra pazartesi sabahı ekip liderinden "Çok teşekkür ederiz, ülkeye döndük" mesajı almak bütün yorgunluğu bitirmişti. Hangi kademede olursanız olun, bir kez asistans virüsü size bulaştıysa, bazı dosyalarda hala dosya yöneticisi gibi bizzat vaka yönetmenin hazzını bırakamıyorsunuz.

S.D. — Global bir firma olmanın ve farklı alanlarda uzmanlaşmış bir ekibi yönetmenin zorlukları neler?

F.E. — İş hayatına çok kültürlü bir ortamda atıldım, bu sayede bugün

farklı ve çoklu ekiplerle çalışmakta zorlanmıyorum diyebilirim. Avita Çalışan Destek Programı ve Speak Hub (Etik Hat) hizmetlerinde Fortune Global 500 listesindeki firmaların yaklaşık %40'ına hizmet sunuyoruz. Seyahat Sağlık Asistansı Hizmetlerimizle 5 kıtada yer alan müşterilerimizin dünyanın farklı yerlerindeki ihtiyaçlarına (geçen yıl 102 farklı ülke) destek sağlıyoruz. Yol yardım ve ikame araç alanında Türkiye pazarının yaklaşık %20'sine hizmet veriyoruz, başka bir deyişle yolda gördüğünüz yaklaşık 5 arabadan biri bizim hizmet şemsiyemiz altında yer alıyor. Konut asistansında pazar payımız %40'a ulaşmış durumda. Bu kadar farklı alanda hizmet sununca çok farklı yapılar da ekipler oluşturmak, onları birbirini destekler şekilde koordine etmek çok büyük önem teşkil ediyor. Her biri alanında onlarca yıllık tecrübeye sahip yönetici arkadaşlarımız ve onların liderlik ettiği ekipler sayesinde ilk bakışta zor ve karmaşık görünen bu ağır sorumluluk kolaylaşmış oluyor. Bu vesile ile tüm ekip arkadaşlarıma buradan da teşekkürlerimi iletmış olayım.

“Kan bağı olmadan birine tereddütsüz abla, ağabey, kardeş diyebilmek tarifsiz bir mutluluk”

Galatasaraylılar Derneği yönetiminde genel sekreterlik görevini yürüten Murat Gün (127), Türkiye’de ve dünyada pek çok gencin hayallerini süsleyen bir şirkette, Apple’da üst düzey yönetici. Tüm kariyeri çok uluslu şirketlerde geçen Murat Gün, Cemiyetin Mentorluk Komitesi’ne uzun yıllar büyük katkılar sunduktan sonra, son iki yıldır yönetim kurulu üyesi olarak Derneğimizde görev alıyor. Murat Gün, “*Bitmeyecek borcum var*” dediği camiamıza hizmet vermenin mutluluğuyla tempolu bir yaşamda her şeye yetişmenin mümkün olduğunun canlı örneği. Zira bir ülkeden diğerine yoğun seyahat ve toplantı trafiği, evde henüz yetişme çağında üç çocuk derken, kalan tüm vaktinde her an ve her koşulda Galatasarayımıza hizmet peşinde. Onun hikâyesini, dilinden düşürmediği ve kendisine çok yakışan “*ablacım, ağabeycim, kardeşim*” sözlerinin tüm sıcaklığıyla sayfalarımıza taşıyoruz.

Ali Sami Yen, Can, Murat, Ozan, Damla ve Gülşenem Gün

Tevfik Fikret Salonu 127 devresi 25. yıl kutlaması

SULTANİ DERGİ — Her şeyin başladığı yere Mektep'e, Mektep'teki ilk güne gidelim. Öncesi ve o ilk gün, biraz anlatır mısınız Galatasaray Lisesi maceranızı? Hazırlık sınıfı, sonrası?

MURAT GÜN — Ben ilkokulu Bolu'da okudum. Ancak 5. sınıfta çok ciddi bir hastalık geçirdim ve aslında sınava pek hazırlanmadım, hatta uzunca bir süre okula gidemedim. İkinci dönemin başında nihayet rahatsızlığı atlatmışım ama ailemin endişe seviyesi epey artmıştı. Tüm bunlara rağmen sınava girdim ve o dönem tek bir şehirden seçim yapmak gerektiği için biraz da risk alarak sadece İstanbul okullarını yazdım. Şükürler olsun ki her şeyden çok istediğim Galatasaray'a girmeye hak kazandım. Ancak ailem sağlık durumumla ilgili içleri rahat etmediğinden her şeyi bırakıp benimle İstanbul'a geldi.

Büyük şehre göç etmiş olduk ama ben yine de parasız yatılı olarak okula kayıt oldum ve ailemin kaygılı bakışlarıyla onlardan ayrı, ilk haftama başladım. Ortaköy'ün deniz kıyısındaki

binalarını çok sevmiştim ama yatakhane biraz muammaydı benim için. Nitekim gece 10:30'da ışıklar söndükten sonra, farklı köşelerden gelen hıçkırık sesleriyle bu yalnızlık hissini sadece benim yaşamadığımı anladım. Neyse ki o sessiz gözyaşları, yerini çok kısa zamanda kıkırdamalara ve ardından neşeli kahkahalara bıraktı.

Ben Bolu'da okurken, şehir genelinde hep birinci öğrenciydim ama Galatasaray'da hazırlık sınıfında hızla fark ettim ki burası bambaşka bir seviyeydi. Herkes aşırı zeki, kıvrak

GSL ön bahçe. Üsttekiler: Bora Can Tömeke, Birant Aksoy, Cumhur Enis Ekinci, Nihat Topçu, Serkan Yılmaz, Serkan Pehlivan
Altakiler: Tulga Ozan, Murat Gün, Tamer Yumak, Tolga Doğan

ve hatta "fırlama" idi. Ben de adapte oldum elbette ama hazırlık sınıfı benim yüksek ateşimle ilgili anılarla doludur. Ablalar gelip ateşimi düşürmeye çalışırlardı. Alnıma ıslak bezler koyan, beni yatıştırmaya çalışan abalarımın emeğini hiç unutamam. Özetle, ilk başlarda biraz zorlandım ama sonrasında harika bir dönem başladı. Her halimi gören canım Mektebimin her anını gülümseyerek anarım.

S.D. — Lisede nasıl bir öğrenciydiniz? İlgilendiğiniz özel bir alan var mıydı?

M.G. — İlk yıllarda notlarım iyiydi. Ufak tefek haylazlıklarım olurdu ama genel olarak sakin bir çocuktum. Buna rağmen bizim devrenin ilk uyarılarından birini ben almıştım, etütte ayakta geziyorum diye. Ardından Beyoğlu'na çıktık ve 122 devresi bizi öyle güzel karşıladı ki yıllardır her buluşmamızda onu hatırlar ve bize hissettirdikleri müthiş duyguları yâd ederiz. Ağabeylik, ablalık, dayanışma, kardeşlik, beraber hareket etme kavramları bana çok iyi geldi.

Kendimi hep huzurlu hissettim birlikte davranırken. Sosyal olarak çok olumlu etkilendim “devre” kavramından. Son yıllarda derslerden çok haylazlığa ve “lise dışı” faaliyetlere odaklandığımı da itiraf etmem gerekir.

Özel alan olarak lisede en çok folklor ile ilgilendim. Hem dans ettik hem seyahatlere gittik, hem de o genç yaşımızda uluslararası festival

organize ettik. Çok iyi hatırlıyorum; Fransa’dan Tayland’a, Makedonya’dan Kore’ye birçok ülkeden okulları Lisemizde ağırlamıştık. Okuldan çıkıp Levent’te o dönemde tek tük yükselmeye başlayan plazalara giderek değerli ağabeylerimizden para topladığımızı, müthiş bir güven ve teveccühle yaşımız tutmadığı için “hamiline” yazılan çekleri bankada bozdurup otobüs kiraladığımızı, çelik konstrüksiyon sahneyi bizzat

kendi ellerimizle monte ettiğimizi, ödül töreni için Tünel’de plaket yaptırdığımızı, geceleri okulun servisiyle çıkıp duvarlara afiş astığımızı düşününce; aslında hayata ne kadar iyi hazırlandığımızı o zaman fark etmemişim. Sonrasında hem özgüven hem de iş bitiricilik noktasında her zaman büyük faydasını gördüğümü düşünüyorum bu çalışmaların.

S.D. — Galatasaray Üniversitesi’nde işletme okudunuz, dereceyle mezun oldunuz. Sonrasında Fransa’da MBA. Oysa kariyeriniz hep Anglo-Sakson kökenli şirketlerde devam etti. Mektep ve Fransız kültürünün kazandırdıkları nelerdi?

M.G. — Evet, aslında ciddi tezat var eğitimim ve iş hayatım arasında. Açıkçası Amerikan ve Fransız kültürleri çok farklı ve ben aslında ilk etapta çok zorlandım. Amerikan kültürü daha pratik, hatta pragmatik. Sonuç odaklı bir anlayışı var. Fransız kültüründe ise bence süreç daha önemli. Sonuca ulaşmak kadar, sonuca nasıl ulaştığınız da önemli. Ben Fransız eğitim sisteminin bana Anglo-Sakson dünyada avantaj kattığına inanıyorum. Olaylara, durumlara daha analitik, daha eleştirel bakarak farklı bir bakış açısı getirmemi sağladığını düşünüyorum. Ama bir yandan da Amerikan şirketlerinde karar almayı ve hızlı hareket etmeyi öğrenerek; sonsuza kadar tartışmadan ilerlemeyi öğrendim. Dolayısıyla bana göre her ikisinin de ayrı artıları var ve bunların bir senteziyle ilerlemek çok verimli oldu benim için.

S.D. — Deloitte, Nike ve son olarak Apple... Çok uluslu şirketlerde kariyerin avantaj ve dezavantajlarını sizden dinlemek isteriz. Örneğin yurtdışı tecrübesi yaşamak isteyen genç kardeşlerimiz için bu yönde fırsat kapıları ne kadar açık?

M.G. — Çok uluslu şirketler genel olarak çok hâkim kültürü olan, iş yapış şekillerinin tanımlı olduğu kurumlardır. Global bir markanın dünyanın her yerinde aynı hissiyatı

GSL Yatakhane: Murat Gün, Arda Meriç, Murat Toplu, Yunus Emre Aksu, Cumhuriyet Enis Ekinci, Ünal Yılmaz, Mesut Düşteğör

Apple Genel Merkezi

Cumhuriyet Balosu. Gülsenem ve Murat Gün

verebilmesi, güven uyandırabilmesi de süreçlerin çok net olmasını ve genellikle kuralların merkezden belirlenmesini gerektirir. Elbette yerele geldiğinizde, öncelikle yasalar olmak üzere kültür, bu merkezîyetçiliği ciddi anlamda zorlar. Dolayısıyla bu dev şirketler sizi işe aldığında, öncelikle şirketin DNA'sını aşılacak ister ama bir yandan da lokal pazarda katacağınız yetkinlikleri çok önemser.

Öte yandan bu kadar büyük yapılarda giriş seviyesinde işe başladığınızda; devasa bir makinenin bir somunu, vidası gibi hissedebilirsiniz kendinizi. Sorumluluğunuz ve yetkiniz kısıtlıdır. Süreci işletirsiniz, toplantıda nasıl konuşulur, sunum nasıl yapılır öğrenirsiniz. Bir yandan da ufak adımlarla kariyeriniz ilerler, yetkileriniz artar. Bunun aksine küçük sularda büyük balık olmayı tercih ederseniz, çok daha esnek olursunuz ve bazen her şeye koşturmanız gerekebilir. Dolayısıyla daha farklı alanlarda tecrübe edirsiniz, daha fazla karar alır ve uygularsınız ama etki alanınız küçük kalır. Büyük yapılarda kararlar daha fazla konsensus gerektirir. Tek başınıza ilerleyemezsiniz. Bunların hepsi birer tercihtir bence ve kişinin kendisini tanıyarak bu tercihi yapması gerekir. Dolayısıyla mentorluk yaparken de hep söylediğim gibi kariyerinin başındaki kardeşlerime öncelikle ne istediklerini iyi belirlemelerini öneririm. Güçlü yapılarda uzun vadeli adım adım ilerleyen bir kariyer mi, yoksa esnek bir yapıda riskli ama daha hızlı bir gelişim mi?

Yurt dışı konusunda da çok klişe olacak ama dünya gerçekten çok küçüldü. Ben iki kere yurt dışında yaşadım ve kendimi çok geliştirdiğimi düşünüyorum. Bundan hareketle bence her Galatasaraylı, yaşamının bir döneminde başka bir ülkede yaşamayı denemeli. Bizim mezunlarımızın köklerine çok bağlı olduğunu düşünüyorum ve bu tabii ki çok değerli ancak bence bu tecrübeyi mutlaka yaşamak gerekiyor.

Cumhuriyet Balosu. Eray Yanbol, Berk Kutengin, Arın Alagün, Nurten Yalçın Erus, Nurperi Gazioglu, Fidel Berber, Hasan Cenk Buyurgan, Murat Gün

S.D. — Teknoloji inanılmaz bir hızla ilerliyor, akıllı telefonlar ise bu dönüşümün lokomotifidir. Bir ebeveyn ve bir baba olarak çocuklarınızın akıllı telefon kullanımını nasıl planlıyorsunuz?

M.G. — Bizim 3 çocuğumuz var. 7 yaşındaki ikizlerimizin telefonu elbette yok. 13 yaşındaki oğlumuzun var ama sadece konuşmak için kullanıyor. Hiçbir sosyal medya hesabı yok. Gelişiminde bunun olumlu etkisini gözleyebiliyorum. Daha doğrusu, sosyal medyanın olumsuz etkilerini yaşamıyor diyebilirim. Ama elbette hepsinin iPad'i var ve oyun oynamayı çok seviyorlar. Bununla ilgili olarak da ekran süresini kısıtlayarak önlem alıyoruz. Birbirleri ile zaman geçirmelerini, kendi oyunlarını tasarlamalarını, bazen de biraz sıkılmalarını istiyoruz eşimle.

S.D. — Sizin hikâyenizde yoğun bir iş temposunun yanında her zaman STK'lara da yer var. Galatasaraylılar Derneği'nde Genel Sekreterlik görevini başarıyla yürütüyorsunuz. Cemiyette görev almanın sizin için anlamı, değeri nedir?

M.G. — Ben Galatasaray'a ömür boyu borçlu olduğumu düşünüyorum. Ne yaparsam yapayım, bitmeyecek bir borç. Her şeyi okula borçluyum. O yüzden Dernek'te görev almak ve elimden gelen tüm çabayı göstermek; benim için yorgunluktan ziyade bana, yaşamıma ekstra enerji veren bir meşgale. Birlikte çalıştığım abla, ağabey ve kardeşlerim o kadar iyi ve yetkin insanlar ki iş hayatının yorgunluğunu onlarla birlikte proje üretirken veya sohbet ederken atabiliyorum. Kısacası elbette çok yoğun bir iş hayatım var ama bir

STK olarak Galatasaraylılar Derneği, benim için muazzam bir mutluluk ve beslenme kaynağı. Ben bunu bitmeyecek bir borcun ifası, bir görev olarak görüyorum.

Öte yandan müthiş bir keyif.

Düşünsenize Pilav organizasyonu, Balo sorumluluğu; Yönetim Kurulu olarak sizde... Mentorluk Komitesi aracılığıyla devreleri buluşturmak veya geziler ve söyleşiler düzenlemek ya da diğer kurumlarla ilişkileri yürütmek ve geliştirmek... Bunun gibi çok fazla sorumluluk ve keyifli anlar var bu görevin kapsamında. Ancak kuşkusuz en güzel anlar, Lisemize gidip mesela açılış törenine katılmak ve genç kardeşlerimizin coşkusuna tanıklık etmek; mezun olup 13. Sınıf'a katılmalarına ve Cemiyet'e üye olmalarına aracılık etmek; ihtiyacı olan bir mezunumuza veya öğrencimize destek olabilmek ve elbette kan bağı olmadan başka bir kişiye tereddütsüz abla, ağabey veya

kardeşim diyebilmek; tarifsiz bir mutluluk... Benim için bu görevin en büyük ödülü, Lisemizi yeniden keşfetmek oldu. Her gün bambaşka bir alanda müthiş başarıları olan bir mezunumuzla veya öğrenci kardeşimle tanışıp; kendisine dolu dolu abla, ağabey veya kardeşim diyebildiğim için çok çok mutluyum. Ne mutlu Galatasaraylıyım diyene!..

S.D. — Camiamızın farklı kurumlarıyla da ilgilisiniz. Mesela Galatasaray Üniversitesi Mezunlar Derneği'nin de kurucularından olduğunuzu biliyoruz. O süreci anlatabilir misiniz? Bugünün toplumunda bu tür alumni kuruluşları kurmak, yaşatmak sizce neden önemli?

M.G. — Galatasaraylılar Derneği yönetiminde aldığım görevin yanı sıra Galatasaray Eğitim Vakfı ve Galatasaraylılar Yardımlaşma Vakfı'nda da Mütevelli Heyeti

Sultani Turnuva, Grand Cour
Recep Gülenç, Ünal Yılmaz, Bora Perçin, Canbolat Eroğlu,
Vedat Ay, Serkan Pehlivan, Alper Sağız, Savaş Biçer, Murat
Toplu, Murat Gün, Selçuk Kurtoglu

üyesisim. Her iki kurum da çok değerli ve camiamız için önemli hizmetleri var. Onlara da elimden gelen desteği veriyorum ve daha da fazla zaman ayırmam gerektiğini düşünüyorum.

Ben Galatasaray Üniversitesi'ne girdiğimde, henüz çok genç bir kurumdu. Çoğu Liseli olan kurucu hocalarımızın yanında, bizler de kendimizi "kurucu öğrenciler" olarak gördük. İşletme Kulübü, Folklor Kulübü, Öğrenci Konseyi, Kariyer ve Yıllık Komiteleri ve birçok öğrenci inisiyatifi hep bizim dönemimizde kuruldu ve ben hepsinde aktif görevler aldım. Mezun olur olmaz da bu kulüplerde birlikte çalıştığımız arkadaşlarımla Galatasaray Üniversitesi Mezunlar Derneği'ni kurduk ve ben de derneğin ilk başkanı olma gururunu yaşadım.

Halen Divan Kurulu Başkanı olarak devam ediyorum ve büyük bir mutlulukla görüyorum ki Galatasaray Üniversitesi Mezunlar Derneği, sağlam adımlarla büyüyor ve üniversitemize önemli katkılar sağlıyor. Burs konusunda, mezunları bir araya getirme çabalarında ve diğer Galatasaray kurumları ile ilişkiler konusunda çok büyük mesafe kat edildiğini memnuniyetle gözlüyorum.

GSL yemekhane. Soldan sağa: Ahmet Hasan, Murat Toplu, Özgür Numan, Levent Apaydın, Fatih İşbecer, Tolga Atış, Simge Argüden, Berfu Özkal Ekinci, Cumhuriyet Enis Ekinci, Murat Karaman, Murat Gün, Serkan Yılmaz

Yükseleni Prestij. Yeni Škoda Superb

Š K O D A

www.skoda.com.tr

Škoda Superb için ortalama yakıt tüketimi 5,3 - 7,8 litre/100 km,
CO₂ salımı 120 -179 g/km değerleri aralığındadır.

XüceAUTO

“Mektedir hepimizi şekillendirdi, bizleri birer genç dünya insanı olarak keyifle uğurladı”

Galatasaray, Tofaş ve müzik. Bener Akbaş Ağabey’i (1959 mezunu) anlatmak için olmazsa olmaz bu üç kilit kelimenin yanına şimdi bir de web sitesi adresi eklendi. www.benerakbas.website açılış sayfasında, mektep görselinin üzerinde yazarlar aslında Akbaş’ın dört ayda yayına aldığı bu çalışmanın hedefini net bir şekilde ortaya koyuyor:

“Bu web sitesi, tarihi değeri olan bilgiler ve örnek niteliğindeki yaşanmış olayları içermektedir... İlgi duyanların ve araştırma yapanların çalışmalarına ışık tutması ve yardımcı olması amaçlanmıştır...”

Bener Akbaş’ın kendi özgeçmişinden başlayarak henüz lise öğrencisiyken adım attığı müzik dünyasına, GSL Vistad’ın, tam 21 yıl yürüttüğü Galatasaray Eğitim Vakfı Genel Sekreterliği görevine kadar içinden Galatasaray geçen anıları topladığı siteye muhakkak göz atmanızı diliyor ve sizi kendisiyle yaptığımız söyleşiyi baş başa bırakıyoruz.

Eylül 1950. Hazırlık sınıfı.

SULTANI DERGİ — Neden anı kitabı değil de bir anı web sitesi oluşturmayı tercih ettiniz?

BENER AKBAŞ — Ben Türk toplumunda isim yapmış medyatik bir kişi değilim. Sadece Galatasaray camiası içinde belli bir kesim beni tanır. Bir anı kitabı yazmış olsam satılması dahi mümkün değil. Ayrıca kitap basmak son derece masraflı, pahalı bir yatırım. Bu işin maliyetini dahi karşılamak mümkün olmayabilir. Zira sadece İstanbul’da satılabilecek. Beni kaç kişi tanıyor ki o kitap satılsın, basım masrafları amorti edilsin! Sonra kitabın basımı, dağıtımı, satışının takibi hepsi sorunlu işler. Üstelik bu konuda benim bir iddiam, bir tutkum, bir gelir elde etmek gibi bir beklentim

de yok. Bir diğer önemli konu da kitap basılır, basıldığı gibi kalır, statik bir yapıdır. Değiştiremezsin, ekleyemezsin.

Halbuki aynı iş bir web sitesi oluşturarak gerçekleştirildiğinde, olay çok daha başka bir şekil alıyor. Web yayını aktiftir; canlı, etkili, dünyanın her yerinden her an çok kolayca ve zahmetsizce erişilebilir, ilgilenenler için masrafsız bir yapıdır. Kitabevine gitmek, para ödemek, taşımak gibi sorunlar yok. Web sitesi her an değiştirilebilen, eklemek yapılabilen aktif yapıdadır. Bir web sitesi oluşturmak da bedava olan bir şey değil. Ama domain ücreti olarak yılda 1.500-2.000 TL’lik bir maliyetin sözü bile edilmez. Ancak

4 Nisan 1959. Barış Manço'nun ilk sahneye çıkışı. Kontrbasta Bener Akbaş, Barış Manço, Ender Enön, Oğuz Artemiz, Bateride Ergun Otmar.

bir şartla! Normal olarak, bir web sitesi oluşturmak için bir uzman kişiye müracaat etmek gerekir ve en basit bir web sitesi bile 40 bin-50 bin TL gibi bir bütçeyle yapılmaktadır. Profesyonel konular, pazarlama kuruluşları, büyük işletmeler, fabrikalar gibi büyük ölçekli işlerin web tasarımları çok daha yüksek maliyetler gerektirir. Bir de web sitesinin kullanımı ve yönetimi dahi özellik arz eden bir yapıdır. Ben web sitesi yapımı ve yönetimi konusunda iki oturumda toplam 7 saat eğitim desteği aldım. Böylece www.benerakbas.website yüzde 90 oranında benim elimden çıktı. Bilmeyen için web sitesi yönetimi mümkün değil! Zira çok özelliği olan bir konu.

S.D. — Siteniz sadece dört ay gibi kısa bir zamanda yayına girdi, öyle değil mi?

B.A. — Evet, doğrudur. Ben bu işe 2024 yılı Ağustos ayı başında karar verdim. Bir gelişme, beni tetikledi. Galatasaray Eğitim Vakfı'nın, Galatasaray Üniversitesi'nin kuruluşu, Lisemizin Vakfın kuruluşundan önceki hali, Vakıf kurulduktan sonra neler yapıldı gibi konularda

camiamızın yeterli derecede bilgiye sahip olmadığını fark ettim. Seneler geçtikçe, eski Galatasaraylılar bu dünyadan göçtükçe, gerçek bilgilerin tamamen yok olabileceğini gördüm. Günün birinde gerçek bilgilere ulaşmak istendiğinde; yazı, çizim, açıklama gibi hiçbir izin bırakılmamış olduğu hayretle ve şaşkınlıkla görülecek düşüncesi beni harekete geçirdi. İşte bu açıdan ve daha da önemlisi arkamdan kötü yorum almamak için böyle bir çalışmayı tasarlayıp ilgilenen kimselere, araştırmacılara sunmaya karar verdim. Sonra, hiç kimse demesin ki bu işin içinde olan bir ağabeyimiz vardı, Bener Akbaş; kuruluşundan

Ekim 1959. Diploma töreni

itibaren 21 yıl boyunca Galatasaray Eğitim Vakfı'nın genel sekreteri idi. O dönemlerde okulda epeyce büyük işler oldu, yapıldı ama ne yapıldı, nasıl yapıldı, hangi sebepten dolayı yapıldı; hiçbir bilgi, açıklama yok, kimse bir şey bırakmadı! Zaman geçiyor, seneler uçup gidiyor.

Bu işlerin içinde olup ayrıntıları yaşayan, bilen şu an için sadece üç kişi kaldığını acaba kaç Galatasaraylı biliyor? Hemen söyleyeyim: Biri **İnan Kırış**, diğeri **Erdoğan Karakoyunlu**, bir diğeri de Bener Akbaş. Bu işlerin içinde yer almış, emeği geçmiş olan diğer Galatasaraylılar maalesef çoktan aramızdan ayrıldılar. İşte bu düşüncelerle bir anı web sitesi oluşturmaya 2024 Ağustos ayı başında karar verdim. Yazıları dört aylık bir süre içinde yazdım. Resimler, videolar, belgeler, müzikler tabii ki daha önce arşivimde bulunuyordu. Onları sadece monte ettim veya linkler verdim.

S.D. — Dört ayda tamamlandı dediniz ama web sitesi canlı yapıdadır ifadenize de istinaden soralım; yazdınız bitti mi? Yoksa yazmaya devam edecek misiniz?

B.A. — Evet web sitesi canlı bir yapıdır. Her an eklenti yapılabilir, şekli değiştirilebilir. Tabii ki zamanı geldiğinde, açılış yüzü eskidiğinde, giriş sayfasını yeniden düzenleme ihtimali olabilir ama içerik değişmeyecektir. İlaveler belki olabilir. Çok etkileyici, düşündürücü, şaşırtıcı, gerçekten iz bırakıcı bir önem ve değer taşıması için çabaladım. Sıradan hikâyelerin yer aldığı bir anı web sitem olmasını kesinlikle düşünmem. Örneğin bizim 28 yıllık bir köy hayatımız vardır, benim 28 yıl süren Tofaş Türk Otomobil Fabrikası İdari İşler Müdürlüğü görevim vardır, 5 yıl süren gezi teknesi ve kaptanlık serüvenim vardır. Dikkat edilecek olursa web sitemde bunlara yer verilmemiştir. Çünkü bunlar tamamen özel, başkalarını çok da ilgilendirmeyen olağan yaşamlardır. Kimseyi şaşırtmaz, düşündürmez, etkilemez, genele bir iz düşümü olmaz, örnek oluşturmaz.

S.D. — Mektebimize, camiamıza ne kadar büyük duygularla bağlı olduğunuzu çok iyi biliyoruz. Sizi bulmuşken Galatasaray ve Galatasaraylılık tanımlarınızı alabilir miyiz?

B.A. — Galatasaray eşi benzeri olmayan, çok geniş kapsamlı, yaygın, etkin, etkili, saygın, saygılı; bilgeliklerle, derin bağlar ve bağımlılıklarla, sınırsız ve karşılıklı sorumluluklarla yüklü olağan üstü bir yapıdır. Dünyanın hiçbir yerinde böylesine

Lise son sınıf. Arka Bahçe

candan, samimi, koşulsuz dayanışma ruhu ile yüklü güçlü bir yapı bulunmamaktadır. İçine giren büyülür, kavrulur, şartlanır, düzeltilir, düzelir, kendi tabii yapısına göre çok özel bir kişiliğe bürünür; hazırlıklı, beyni çalışan, bilge bir insan olarak ortaya çıkar. Tüm bu açıklamaya çalıştığım nitelik ve özellikleri özümseyen, kaldırabilen, taşıyabilen bir kimse gerçek Galatasaraylıdır. Bu olağanüstü yapının mensubu olmak, sorumluluğunu taşımak, ortamında yaşamak, bulunmak, aidiyet hissedebilmek; Galatasaraylılığın en gerçek tarifidir.

S.D. — Peki o halde Galatasaray'da okumuş olmak sizin kişiliğinize ne kattı ne kazandırdı? Başka bir okulda okusaydınız aynı kişi olur muydunuz?

B.A. — Galatasaray hepimizi şekillendirdi, hayata hazırladı, yol gösterdi, kişiliğimizi kazandırdı, yeteneklerimizi belirledi, bizleri birer genç dünya insanı olarak keyifle uğurladı. Şahsen liseme saygım çok derin ve büyüktür. Liseme karşı borçlu ve sorumlu olduğumu daima düşündüm ve hissettim. Çünkü orada kendimi keşfettim, kendimi toparladım. Kendime, arkadaşlarıma ve topluma olan saygımı ve sorumluluğumu pekiştirdim. Birlikte yaşama şartlarının getirdiği dayanışma, sorumluluk, sevgi ve saygı bağları ancak böylesine yüce bir ortamda gelişebilir ve olgunlaşabilir. Hepimiz bundan fazlası ile nasibimizi aldık. Galatasaray Lisesi dışında bir okulda okumuş olsa idim bu özellikleri kazanmak, edinmek, özümsemek kesinlikle mümkün olamazdı. Çünkü diğer ortamlarda tamamen bireysellik ve çıkarıcılık kuralları geçerli oluyordu. Ama aidiyetimizle gurur duyduğumuz bizim ortamımızda daima karşılıklı sevgi, saygı, ilgi, yardımlaşma, dayanışma kuralları uygulanır. Zaten topluluğumuzun her zaman gelişme trendinde bulunması, her konuda başarılarla dolu olması, Türk toplumuna örnek oluşturan özelliklerimizin olması, gücünü ve kaynağını yukarıda anlattığım pozitif unsurlardan almaktadır. Bana ne mutlu ki Galatasaray Eğitim Vakfı Genel Sekreteri olarak 21 yıl boyunca okuluma hizmet verdim. 1980 öncesinde çökme aşamasına gelmiş ocağımızın eski hayatiniyetini, sağlığını, başarılarını, şöhretini kazanması için maddi kaynakları, modern usul ve teknikleri çok iyi kullanarak; elimden gelen her türlü desteği heyecanla, gururla, seve seve verdim.

Aralık 1958. Tefvik Fikret salonu Bener Akbaş ve Aydın Köksal

2 Mayıs 1993. Sapanca, Mahmudiye köyü. Aydın Köksal ve Bener Akbaş

Meriç Renkver'den İki Yeni Öykü Kitabı

Bir yazar için en mutlu an yeni bir kitabının yayınlanması ise bundan daha büyük mutluluk iki kitabının birden yayınlanması olmalı. Meriç Renkver (112) geride bıraktığımız 2024 yılının son ayında çifte mutluluk yaşadı. Zira çocuklar için yazdığı “Her Şey Barış İçin” adlı kitabının yanı sıra “Sanrı Aşkına” adı altında topladığı öykü kitabı da okuruyla buluştu.

Meriç Renkver'i (112) bundan tam üç yıl önce, Şubat 2022 sayımızda sayfalarımızda ağırlamış; ilk kitabı “İlkgüz Ağrısı”ndan başlayarak, yazarlık serüvenini ve edebiyatla ilişkisinin hikayesini kendi kaleminden sizlerle buluşturmuştuk. “Lise döneminde Türkçe ve yabancı dil derslerine olan ilginin, çizgi romanların, yaz tatillerindeki günlük denemelerimin; edebiyatla ilişkimde bir başlangıç oluşturduğunu söyleyebilirim” diye özetlediği başlama noktasından bugüne uzanan yolda, edebiyat kadar sinema da yer almış olsa da Renkver'in son dönemde yazın tarafına ağırlık verdiğini ortaya koyan iki güzel kanıt var elimizde. Renkver, 2024 yılı Aralık ayında kütüphanelerimize bir değil iki kitap birden armağan edince, bize de kitapları beğenimize sunmak düştü. Hem de büyük bir keyifle...

HER ŞEY BARIŞ İÇİN

Çocuk Öyküleri / Puis Yayınları
Çocuklara Barışın Değerini
Hatırlatan 12 Öykü

“Kelimelerle dünya turu yapan Zehra... Barış için hayaller kuran Ceyhan ile Ayhan... Beyaz güvercinle dost olan Fatih ile Semra... Babasıyla barış üzerine şiirler okuyan Ayla... Uzaylıların dost olacağını düşünen Ali... Sınıfın huzuruna katkıda bulunan Adalet... Gönüllülerin hayata döndürdüğü Beyza... Dünya Barış Günü'nde yola düşen Nihat... Mavi menekşelerle moral bulan Ferhat... Barışa bir katkı sağlamaya çalışan Serhat... Barışspor'u şampiyon görmek isteyen Ercan... 'Yurtta barış, dünyada barış' için çalışan dede.

“Her Şey Barış İçin” kitabının amacı, her gün savaşın konuşulduğu bir dünyada çocuklara barışın değerini hatırlatmak. Huzur, dostluk, dayanışma, adalet gibi barışla bağlantılı bazı kavram ve olgular da öykülerde yer alıyor. Diğer çocuk kitabım “Çetin Ceviz”de olduğu gibi yetişkinlere yönelik alt metinler de barındıran öyküler, hayatın içinden durumlar ve karakterler üzerinden barışın kazanımlarına işaret eden mesajlar içeriyor. Yurtta Barış, Dünyada Barış ilkesine de değinilen kitabı “Mustafa”ya ithaf ettiğimi belirtmek isterim.”

SANRI AŞKINA

Öyküler / Telos Yayıncılık
Sanrısız Gerçekler, Gerçekçi Sanrılar

“Derin bir travma sonucunda yok olan insanlık... Mitoslar içinde görünmez hale gelen soyguncular... Hayatının akışı matruşkaya benzeyen kadın... Maruz kaldıklarına orali olmayan küçük kız... Hayatın sanatı taklit edebildiğini düşünen genç... Her şeyin başkasına ait olduğuna inanan adam... Şiirin nasıl yazılacağını unutan şair... İntihar etmeye programlı vatansever robotlar... Günümüzü

hatırlatan üç bin yıllık nutuklar... Savaşın dehşeti karşısında kusan yazar.

“Sanrı Aşkına” son yıllarda yazdığım on öyküden oluşan bir kitap. Sanatın özünde yaratıcılığın yer aldığı gerçeğinden hareketle, özgün biçim ve

içerikler oluşturma hedefimi, bu kitapta da korumaya çalıştım. Bir başka deyişle, bu kitapta da farklı okuma katmanları ve metaforik unsurlar içeren anlatılar yer alıyor. Hayatın katı ve acımasız gerçeklerine bazen sanrısız bir bakışla yaklaşan öykülerin içerikle uyumlu, kimi zaman deneysele varan özgün formları kadar, temalardaki çeşitlilik ve düşünsel çağrışımların da öykü severlere ilginç bir okuma deneyimi vaat ettiğini söyleyebilirim.”

Meriç Renkver Kimdir?

İlk öykü kitabı “İlkgüz Ağrısı”, 2012 yılında Orhan Kemal Öykü Yarışması ikincilik ödülü alan Meriç Renkver, Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nde okudu. İletişim sektöründe yazarlık, yöneticilik, danışmanlık, eğitmenlik yaptı. Yazarlığının yanı sıra sinemaya da ilgi duyan Renkver, çektiği kısa filmlerle çeşitli festivallere katıldı; film atölyeleri düzenledi; eleştiriler kaleme aldı. İkinci kitabı “Ne Var Bunda?” ile gerçeklikler üzerine dile getirilmiş düşüncelerin yanı sıra kurmaca unsurların da yer aldığı farklı metin türlerini bir araya getiren Meriç Renkver'in üçüncü kitabı “Çetin Ceviz”de tıpkı yeni çıkan kitabı “Her Şey Barış İçin”de olduğu gibi çocuklar için öyküler yer aldı. Renkver, 2024'ün son günlerinde “Sanrı Aşkına” adlı bir diğer kitabını da okuruna sundu.

“Mektebimin verdiği özgüven ve kardeşlik duygusu her zaman benimle”

Türkiye’de de dünyada da aile şirketlerinde nesiller arası geçiş, oldukça zorlu süreçler gerektiriyor. İhsan Mannaslar (138), 67 yıllık aile şirketinde ikinci kuşak yönetici olarak, bu süreçte yaşadığı istisnai sulh ortamından son derece memnun. Babasının tecrübelerinden öğrenmeye devam ederek, şirketini ileriye taşımaya odaklanan Mannaslar, bir koltukta birden fazla karpuz taşımaya da alışmış. Üç dönemdir Cemiyetimizde yönetim kurulu üyesi olarak görev yapan Mannaslar’ı, üye ilişkilerinden teknolojik altyapı meselelerine, seminer moderatörlüğünden cemiyettenal.com ürün tedarikine kadar her alanda çözüm üretirken bulabilirsiniz. Ama hem hizmet hem keyif diyorsak, onu en mutlu eden yer şüphesiz Grand Cour olur! İhsan Mannaslar, yıllardır süregelen Sultani Turnuva geleneğinde bayrağı devralan isimlerden biri. Spor Komitesi’nde aktif görev alarak organizasyonun düzenli ve keyifli şekilde devam etmesine katkıda bulunuyor. Yönetim kurulumuzun hızlı karar veren, hızlı aksiyon alan; fikri hür irfanı hür üyesi İhsan Mannaslar’ı, yakından tanımak istedik...

138 devresi Sultani Turnuva Şampiyonu. 14 Haziran 2015

SULTANİ DERGİ — Galatasaray Lisesi’ne giriş hikayenizi anlatır mısınız?

İHSAN MANNASLAR — Normalde 5. sınıfta Galatasaray Lisesi’ne giriş için düzenlenen sınava girecektik, ancak o yıl sınav sistemi değişti ve sınav iptal edildi. O dönemde 4. ve 5. sınıfta sınava hazırlandığım süreç boyunca deneme sınavlarında aldığım sonuçlar, hep dereceyle neticeleniyordu. Dolayısıyla kendime olan güvenim yüksekti. Sistem değişikliğinden sonra da bu çalışma disiplinimi bırakmadım ve başarı alışkanlığımı 8. sınıfa kadar taşıdım. Sınav günü geldiğinde kendimden o kadar emindim ki sınavdan çıktığımda Galatasaray Lisesi’ne girdiğimi çevremdekilere söylüyordum. O zamanlar bu özgüveni yaşamak büyük bir mutluluktu. Çünkü sadece kişisel bir başarı değil, aynı zamanda ailemin gurur duyduğu bir sonuçtu.

S.D. — Aileden ya da yakın çevrenizden Mektepli bir rol modeliniz var mıydı?

İ.M. — Ailemde ya da sülalemde benden önce Galatasaray Lisesi’ni bitiren kimse yoktu. Ailemin verdiği vizyon ve öngörü, bu başarıda en büyük destekçimdi. Galatasaray Lisesi’nin dışarıdan gıpta ile bakılan kardeşlik ortamı sadece benim değil, ailemin de hayranlık duyduğu bir değerdi. 2001 yılında bu büyük camiaya adım attığımda, bunun hayatım boyunca taşıyacağım bir aidiyet olacağını biliyordum. Ne mutlu ki bu köklü okulun bir parçası, Mektepli oldum.

S.D. — Galatasaray’a ortaokul sonrası giren ilk devreye mensupsunuz. İki yıl hazırlık sınıfı okudunuz, neler hatırlıyorsunuz, Fransızcayla aranız nasıldı, zorlandınız mı?

İ.M. — İlkokul ve ortaokul yıllarımda oldukça başarılı bir öğrenciydim. Ancak Galatasaray Lisesi’ne adım attığımda bu başarıya, Mektebimizin kendine özgü sosyal ve eğlenceli atmosferi de eklendi. Doğrusu, bu yeni ortama çabucak adapte oldum ve eğlenceye, arkadaş sohbetlerine, gırgıra fazlasıyla kaptırdım kendimi. Başarının yanı sıra bu ortamın keyfini çıkarmak da benim için çok değerliydi. Evet iki yıl hazırlık

2001-2002 sezonu Liseler Ligi Şampiyonu GSL Futbol Takımı

okudum. Hazırlık birinci sınıfta Fransızca'nın ne kadar zor bir dil olduğunu tam olarak kavrayamadım. Ancak işler ikinci yıl ciddileşti. Fransızca'nın bir ders olmanın ötesinde hayatımızın bir parçası haline gelmesi, biraz sancılı bir süreci beraberinde getirdi. Fransız Orta Çağ tarihi, Fransızca edebiyat hatta Fransızca fizik gibi dersler oldukça zorluydu. Bunlar, hepimizin geçtiği klasik Mektepli zorluklardı belki de... Dilin önemini idrak etmemle birlikte, toparlanmaya başladım. Devremdeki yakın arkadaşlarım da benzer zorluklarla boğuştuğu için bu dönem, yalnızca bireysel bir mücadele değil; aynı zamanda güçlü bir dayanışma ruhunun doğmasına vesile oldu. Sonraki yıllar, çalışmayı biraz son dakikaya bırakmış olsam da azimli bir şekilde ilerleyerek lise hayatımı tamamladım. 5 yılın sonunda büyük bir mutluluk ve gururla Galatasaray Lisesi'nden mezun oldum. Bu yıllar,

yalnızca bir eğitim süreci değil, aynı zamanda hayatı, dostluğu ve dayanışmayı öğrendiğim unutulmaz zamanlardı.

S.D. — Hangi alanlarda kuvvetliydimiz; futbola olan ilginiz mesela Mektep yıllarında mı başladı?

İ.M. — Lisenin ilk günleriydi, eylül ayında okullar yeni başlamıştı. Hazırlık 1. sınıfı Şato'da okumuştuk. Daha okulların açıldığı ilk hafta, Şato'nun penceresinden Grand Cour'daki futbol antrenmanını gördüğüm an kararımı verdim ve hiç vakit kaybetmeden futbol takımına katıldım. Göksel Ağabey ile de o zaman tanışmıştık. O gün GSL Futbol benim için de resmen başlamış oldu. İlerleyen yıllarda kendimi eğlenceye kaptırıp, antrenmanlardan biraz uzaklaşmış olsam da Grand Cour, birçoğumuz gibi benim için de futbolun bir sevdaya dönüştüğü yeri. Sağlığım elverdiği

sürece bu tutkum hiçbir zaman tükenmedi ve tükenmeyecek. Cemiyet yönetimindeki sorumluluklarımdan biri Sultani Turnuva'nın organizasyonu. Bahar aylarından başlayarak Pilav Günü'ne uzanan süreçte; her yıl, her hafta sonu, her devreden futbol tutkunu Mektepliler olarak, Grand Cour'da adeta geçmişi yaşıyoruz. Sultani Turnuva, bugün özellikle benim devrem için vazgeçilmez bir gelenek. Yaşımız ne olursa olsun yeni mezun kardeşlerimizden, en büyük devre Old Star takımında oynayan abilerimize kadar herkeste aynı hırs ve tutkuyu görmek çok güzel. Bu turnuva, sadece bir spor etkinliği değil, nesilleri bir araya getiren, dayanışmayı güçlendiren bir sembol. Ayrıca Göksel Ağabey'in kaptanlığını ve hocalığını yaptığı Büyük Avlu takımımızda, son 10 yıldır düzenli olarak her hafta "Efendi Lig" maçlarımız oluyor, ben bu maçlara da çıkıyorum.

S.D. — 1958 yılında kurulmuş olan aile şirketinizin ikinci kuşak yöneticisisiniz. Babadan oğula devir ve sonrasını siz nasıl yaşadınız, yaşıyorsunuz? Malum hem Türkiye'de hem dünyada aile şirketlerinde yetki devri oldukça kırılan bir konu.

İ.M. — Söylediğiniz gibi Türkiye'de ve dünyada aile şirketlerinde yetki devri kırılan bir konu. Günümüzde ikinci kuşak yönetiminde yaşanan pek çok olumsuz örnek var. Ancak biz çok şükür, bu konuda iyi örneklerden biriyiz. 1958 yılında kurulan aile şirketimizde ikinci kuşak yönetici olmak hem büyük bir sorumluluk hem de bir o kadar gurur verici. Bana gelince; ben tüm hayatımı bu işe konsantre olarak planladım. Sabancı Üniversitesi'nde Malzeme Bilimi ve Mühendisliği bölümünü seçmem de bu hedefle şekillendi. Sonrasında Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yüksek lisans yaparak, işin yönetim boyutunda kendimi daha da geliştirdim. Kariyerime ilk olarak Ar-Ge alanında başladım. Bu başlangıç, işin temelinin ve teknik detaylarını öğrenmem açısından çok kıymetliydi. Zamanla üretim, satış ve genel yönetim alanlarında sorumluluklarımı

artırarak, aile şirketimizin geleceğini inşa etmeye odaklandım. Babam da halen aktif olarak çalışıyor; finansal yönetimi üstleniyor. Bu konuda deneyimi ve rehberliği benim için çok değerli. Bizim iş bölümü ve uyumumuz, şirketin büyüme ve gelişme sürecinde en güçlü yanlarımızdan biri. Babamla birlikte, geçmişin deneyimlerini geleceğin yenilikleriyle harmanlayarak, şirketimizi daha da ileriye taşımaya çalışıyoruz. Bugün baktığımda, bu yetki devri yalnızca bir iş süreci değil, aynı zamanda aile bağlarımızı güçlendiren, her gün yeni bir şey öğrendiğim bir deneyimdi benim için. Babamla birlikte omuz omuza çalışarak, bu mirası sürdürülebilir bir başarıya dönüştürmek için çabalıyoruz.

S.D. — Türkiye’de sanayici olmak, üstelik de boya gibi rekabetçi bir sektörde 70 yıla yakın zamandır var olmak kolay olmamalı. Bize biraz GEN Boya’nın faaliyetlerinden söz eder misiniz?

İ.M. — Türkiye gibi dinamik bir ekonomide evet, özellikle boya gibi son derece rekabetçi bir sektörde 70 yıla yakındır faaliyet göstermek, gerçekten büyük bir çaba gerektiriyor. 1958 yılında kurulan GEN Boya, başlangıçta inşaat boya alanında

faaliyet gösteren bir firma olarak yola çıktı. Ancak zamanla ürün yelpazesini genişleterek sanayi boya, ahşap boya, zemin boya ve deniz boya gibi birçok alanda aktif bir oyuncu haline geldi. Bugün bayilik sistemi üzerine kurulu yapımız sayesinde, Türkiye’nin her köşesinde ve ihracat noktalarımızda 2 binin üzerinde satış noktasında faaliyet gösteriyoruz. Boya sektörüne özellikle 2000-2015 yılları arasında birçok yeni oyuncu katıldı. Ancak yaşanan ekonomik krizler sektörde ciddi bir ayıklanma sürecine de yol açtı. Bu zorlu dönemleri başarıyla atlatarak, bugün tecrübesi ve bilgi birikimi yüksek firmaların ayakta kaldığı bir ortamda faaliyetlerimizi sürdürüyoruz. GEN Boya olarak, agresif olmayan ancak sürdürülebilir bir büyüme stratejisi izleyerek, sektörümüzün sağlam oyuncular arasında yerimizi aldık diyebilirim.

S.D. — Bir iş insanı olarak faaliyet gösterdiğiniz sektördeki meslek örgütlerine mesafeniz nasıl?

İ.M. — Bugün, sektörde bilgi paylaşımını ve gelişimi desteklemek amacıyla Boya Sanayicileri Derneği (BOSAD) bünyesinde aktif bir rol üstleniyorum. BOSAD’daki çalışmalar, hem sektörel bilgi birikimine katkı sunmamızı sağlıyor hem de

işimizi daha da ileriye taşımak için yeni perspektifler kazandırıyor. Şirketimizin sektörün gelişimine değer katan bir yapıda olması dolayısıyla da hedeflerimiz doğrultusunda bu tür örgütlerde yer almayı önemsiyorum.

S.D. — Mektepten aldığınız ve iş yaşamınızda başarınızı desteklediğini düşündüğünüz başlıca değerler ve kazanımlar neler?

İ.M. — Galatasaray Lisesi’nin kapısından ilk adımı attığımda hissettiğim özgüven ve kardeşlik duygusu, hayatım boyunca benimle kaldı. Türkiye’nin en iyi lisesine girmek ve oradan mezun olmak, insana yalnızca bir diploma değil, aynı zamanda büyük bir sorumluluk ve vizyon kazandırıyor. Bu eğitime önem veren yapı hem kişisel hem de profesyonel gelişimin temel taşlarını oluşturdu diyebilirim. Mektep’te kazandığım en önemli değerlerden biri profesyonellik anlayışıydı. İşleri titizlikle ele almak, detaylara dikkat etmek ve süreçleri en iyi şekilde yönetmekte lise yıllarında edindiğim disiplin, iş yaşamımda fark yarattı. Bunun yanı sıra yenilikçi bir vizyon geliştirmek ve uzun vadeli değer yaratmayı hedeflemek, Galatasaray Lisesi’nin bana kazandırdığı bakış açılarından biridir.

138 devresi mezuniyeti. 11 Haziran 2006

Mektebimiz, bireysel başarıyı kolektif dayanışma ve kardeşlik ruhuyla harmanlayan bir anlayışı benimsememizi sağladı. Bu, iş yaşamında ekip çalışmasına verdiğim önemi artırdı. Bugün iş dünyasında karşılaştığım zorluklara çözüm üretirken, lise yıllarında kazandığım bu değerlerin bana rehberlik ettiğini düşünüyorum. Özetle, Galatasaray Lisesi bana sadece bilgi değil; özgüven, dayanışma, detaya değer verme ve uzun vadeli bir vizyon kazandırdı. Bu değerler, iş yaşamıma yansıyor ve bundan büyük bir gurur duyuyorum.

İhsan, Beren ve Kübra Mannaslar 2019

S.D. — Dernekte üç dönemdir YK üyesi olarak pek çok sorumluluk yüklendiniz. Sizde en çok iz bırakan, iyi ki emek verdim dediğiniz başlıca projelerden söz eder misiniz?

İ.M. — Fidel Abi önderliğinde üç dönemdir yönetim kurulunda aktif bir şekilde çalışıyorum. Ömür boyu Galatasaray'a hizmet etmek, her lisenin taşıdığı bir sorumluluktur ve ben de bu misyonu elimden geldiğince yerine getirmeye çalışıyorum. Son altı yılda yaptığımız çalışmalar, bireysel başarıların ötesinde ekip olarak ortaya koyduğumuz bir dayanışmanın ürünü. Bu nedenle, dernek faaliyetlerini değerlendirirken, kişisel katkılarım kadar yönetim kurulundaki tüm ablalarımın, abilerimin ve kardeşlerimin emeğini vurgulamak isterim.

Üç dönem boyunca haftanın birkaç gününü Cemiyet'te geçirerek, Galatasaray camiası için bir şeyler yapma arzusuyla çalıştım. Dijitalleşmenin getirdiği dönüşümü, dernek faaliyetlerine uyarlama konusundaki çabamızı çok önemsiyorum; pandemi döneminde yaşadıklarımız ise bambaşkaydı. Hepimizin evlere kapandığı o süreçte, sosyal medya iletişimine ağırlık vererek dünyanın farklı ülkelerindeki Galatasaray Liseliler ile bağlantı kurmayı başardık. Canlı röportajlar düzenledik, çeşitli etkinliklerle hem camiamızın birliğini koruduk hem de o dönemin zorluklarını birlikte aştık. Bunun yanı sıra geleneksel balolar ve Pilav Günü gibi etkinliklerde çitayı her yıl biraz daha yükselterek, güzel

organizasyonlara imza attık. Lisedeki kardeşlerimizle olan iletişimimizi güçlendirmek, Sultani Turnuvaları'na yeni branşlar eklemek gibi çalışmalar, derneğin dinamizmini artıran projeler arasında yer aldı diyebilirim.

Saymakla bitmeyecek pek çok etkinlikte yer almış olmanın onuru ve gururunu yaşıyorum. Yönetimlerin bir parçası olmak, Galatasaray camiasının birliğini ve dayanışmasını güçlendiren bu projelere katkıda bulunmak, benim için unutulmaz birer deneyim oldu. Bu süreçte her Mektepli'nin yapması gerektiği gibi, ben de elimden geldiğince bu büyük aileye katkıda bulunmaya çalıştım.

S.D. — Sabancı Üniversitesi Mezunlar Derneği'nde de aktifsiniz. Alumni faaliyetleri sizce neden önemli? Toplumsal fayda penceresinden değerlendir misiniz?

İ.M. — İyi okullardan mezun olmuş insanlar arasındaki dayanışma, bilgi ve deneyim paylaşımı, bireysel gelişim kadar toplumsal kalkınma için de hayati bir önem taşıyor. Alumni faaliyetleri, mezunlar arasında yalnızca bir bağ kurmakla kalmıyor; aynı zamanda bireylerin sahip oldukları bilgi ve tecrübeyi geniş bir ağ içinde paylaşımlarına olanak tanıyor. Dayanışma kültürünü yaşatmak ve yeni nesillere aktarmak, bu tür organizasyonların uzun vadeli etkisini artırıyor. Sabancı Üniversitesi Mezunlar Derneği'nde yer almak da bana toplum için bir değer yaratma fırsatı sundu diyebilirim.

Mezunlarımız arasında güçlenen bu bağların hem bireysel başarıları desteklediğine hem de topluma fayda sağlayan projelere ilham verdiğine inanıyorum.

S.D. — Kızınız 7 yaşında, neredeyse baba olur olmaz Cemiyet'te görev aldınız ve kesintisiz devam ediyor. Genç bir baba olarak bu vakti ayırmakta zorlandığınız anlar muhakkak olmuştur. Nasıl yönettiniz?

İ.M. — Bu sorumluluğu kesintisiz olarak sürdürmek, elbette hem zaman yönetimi hem de aile dengesi açısından zorlayıcı anlar yaşattı. Ancak evden aldığım destek kurtarıcı oldu. Ailem, benim Cemiyet'te bulunmaktan aldığım zevki, mutluluğu ve ışığı gördükleri için her zaman yanımda oldu. Onların inancı ve desteği olmasaydı, bu yoğun tempoyu sürdürmek çok daha zor olurdu. Öte yandan kızımın geçirdiğim vakitler, benim için her şeyden daha kıymetli. Bu nedenle, iş ve dernek hayatım ne kadar yoğun olursa olsun, ona ayırdığım zamanın kalitesini artırmaya çalışıyorum. Yapı olarak her ne yapıyorsam o anda tam anlamıyla orada bulunmaya, üstlendiğim sorumluluğu layıkıyla yerine getirmeye çalışırım. Cemiyet görevi de her zaman präsent olmayı gerektirir. Zaman zaman yorucu olduğu bir gerçek. Cemiyette bulunmak, benim için yalnızca bir sorumluluk değil, yaşamımın tümüne mutluluk ve motivasyon getiren çok güzel bir fırsat.

“Asıl başarı sağlam temelli dostluklar üzerine bir yaşam inşa edebilmektir”

Sultani'nin planlanan zamanda, üyelerinin hak ettiği zengin ve nitelikli içerikle sizlere ulaşmasında, yuvamız Galatasaray Lisemizin ve orada yetişmiş insanların değerine inanan güçlü markaların desteği, son derece önemli. Nynas AB şirketi, uzun zamandır Sultani'nin istikrarlı destekçileri arasında. Şirketin Türkiye ve Orta Asya Genel Müdürü, bundan çeyrek asır önce Amerika'da başlayan profesyonel yaşantısına pek çok başarıyı sığdırmış bir Mektepli. 123 devresinden Güney Devrim İldiri'nin enerji sektörü, sürdürülebilirlik ve çok uluslu şirketlerde kariyerle ilgili anlattıkları, özellikle yolun başında olan genç kardeşlerimize ilham verecek nitelikte. Galatasaray Üniversitesi ve Koç Üniversitesi'nde ders de veren İldiri'nin başarı tarifine hangi Mekteplinin itirazı olabilir ki? Sağlam temelli dostluklarımızı anımsayarak, sizi Güney Devrim İldiri ile yaptığımız söyleşiyle baş başa bırakıyoruz.

SULTANI DERGİ — Mektep'te okurken, bu kadar uluslararası bir kariyer hayal etmiş miydiniz? Bugün geldiğiniz noktada kendi liderlik kimliğinizi nasıl tanımlarsınız?

GÜNEY DEVRİM İLDİRİ — Lise yıllarım hem akademik hem de sosyal anlamda bana çok şey

kattı. Mektepteki yıllarım, farklı kültürlerden insanlarla bir arada olmanın, çok yönlü düşünmenin ve sorgulamanın önemini erkenden kavramamı sağladı. Açıkçası o zamanlar bugün sahip olduğum gibi uluslararası bir kariyeri birebir hayal ettiğimi söyleyemem ama büyük hedeflerim vardı.

1985, 6-F Sınıfı

Dünya çapında işler yapmak, farklı ülkelerde bulunmak ve küresel ölçekte değer yaratmak her zaman ilgimi çekiyordu. Bugün geldiğim noktada; iş dünyasında dönüşümcü liderlik anlayışına inanıyorum ve bu hedefle hareket ediyorum. Sürdürülebilirlik, düşük karbon çözümleri ve enerji dönüşümü gibi alanlarda anlamlı ilerlemeler kaydetmek için çalışıyorum. Hem genç profesyonellere hem de şirket yönetim kurullarına, enerji dönüşüm sürecini etkili bir şekilde yönetebilmeleri için rehberlik etmeyi ve onları geleceğin dinamiklerine hazırlamayı hedefliyorum.

S.D. — Kariyeriniz nasıl gelişti? Amerika önemli bir kırılım noktası oldu, öyle değil mi?

G.D.İ — Profesyonel kariyerime ABD'de başladım ve son 25 yılda, tamamı petrol ve enerji sektörlerinde olmak üzere ABD, Avrupa, Orta Doğu ve Türkî Cumhuriyetler gibi geniş bir coğrafyada, üst düzey yöneticilik ve yönetim danışmanlığı yaptım. Başa dönecek olursak; liseden mezun olduktan sonra İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Makina Mühendisliği okudum. Akademik yolculuğuma Boğaziçi Üniversitesi ve Texas Üniversitesi Austin'de yüksek lisans yaparak devam ettim. Bu süreçte yapay zekâ ve robot

teknolojileri üzerine çalışmalar yaptım. O dönemde yapay zekâ uygulamaları yeni yeni geliyordu ve bu alandaki deneyimlerim mühendislik bilgimle birleşince, bana çok daha geniş bir perspektif kazandırdı. Bu çerçevede ExxonMobil ve Socar gibi küresel enerji şirketleri için çalıştım. Şu anda ise uluslararası bir petrol şirketi olan Nynas AB'de Türkiye ve Orta Asya Genel Müdürü ve Yönetim Kurulu Üyesi olarak görev yapıyorum. Bütün bunların yanı sıra çeşitli üniversitelerde, ticari derneklerde ve sivil toplum kuruluşlarında yönetim ve danışma kurulu üyeliklerim var.

S.D. — Galatasaray Üniversitesi'nde de ders veriyorsunuz. Akademide yer almak size ve öğrencilerinize ne katıyor?

G.D.İ — Son 8 yıldır Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nde "Enerji Politikaları ve

1999, Vaşington, ABD

Planlama" dersini veriyorum ve 2023 itibarıyla Koç Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ndeki "Enerji Dönüşümünü Yönetme" dersini de müfredatıma ekledim. Lise yıllarımda hayalini kurduğum değer yaratma hedefinin, bu çalışmalarla çok daha anlamlı ve somut hale geldiğini söyleyebilirim. Üstelik akademik dünyada, gençlerle iç içe olmak hem ruhumu besliyor hem de bilgi birikimimi sürekli güncel tutmamı sağlıyor.

S.D. — Kariyerinizde bugün geldiğiniz lider profilinde Mektebimizin size kattıkları neler? İyi ki Liseliyim dedirten neler var yaşamınıza yön veren?

G.D.İ — Mektebin bana kattığı en önemli şeylerden biri, geniş bir perspektife sahip olmamı sağlaması oldu. Okulda farklı kültürlerden gelen insanlarla bir arada olmak, düşüncelerimi ve bakış açımı zenginleştirdi. Bu, kariyerimdeki ilk adımlarımı atarken bana büyük bir avantaj sağladı. Lisede kazandığım dayanıklılık, esneklik ve kardeşlik anlayışı da kariyerimdeki yönümü belirledi. İnsanları motive etme ve bir hedefe ulaşma konusundaki becerilerimi Mektep'te geliştirdim. Daha çocukken özgür düşünceye değer vermeyi ve insan odaklı yaklaşımı içselleştirdim. Bunlar, kariyerimdeki başarılarımın temel taşları oldu. "İyi ki Galatasaray Liseliyim" derken ilk aklıma gelenlerden biri, okulun bana kazandırdığı güçlü sosyal bağlar. Galatasaray Lisesi, bana insanlarla etkin iletişim kurmayı, farklı bakış görüşlere saygı göstermeyi ve dayanışmayı öğretti. Bunun yalnızca iş dünyasında değil, özel yaşamımda da çok büyük faydasını gördüm. Bugün geriye dönüp baktığımda, lise yıllarımda edindiğim dünya görüşü ve özgüvenin uluslararası bir kariyer inşa etmemde büyük rol oynadığını görüyorum. Biz Galatasaraylılar hayata 5-0 önde başlıyoruz. Çünkü herkes üniversiteden sonra gerçek dünya ile yüzleşirken, bizler Mektep'teki ilk günümüzden başlayarak, ablalarımızın ve abilerimizin rehberliğiyle, hayat denilen uzun ve zorlu yolculuğa adım adım hazırlanıyoruz.

Solda; 1984 yılı, okulun ilk günü evde. Galatasaray Lisesi armasıyla ilk foto... Sağda; 1991 yılı, İstiklal Caddesi'nde okulun önünde. Soldan sağa Berk Kutengin, Mehmet Dirik, Fırat Akdere, Alper Amuca, Okan Pehlivanlioğlu, Devrim İldiri, Utku Aksoy

S.D. — Enerji sektörüne yönelik sorularımıza geçmeden Nynas'ı da anlatmanızı rica edeceğim. Dergi sayfalarımızda ilanlarını görüyoruz ama biraz daha yakından tanıyalım. Müşterileriniz kimler, ne satıyorsunuz, Nynas'ı sektöründe diğerlerinden ayıran nedir?

G.D.İ — Nynas olarak, büyüyen küresel pazar için özel baz yağları ve bitüm üretiyor, araştırıyor ve tedarik ediyoruz. Müşterilerimiz trafo, lastik, kauçuk, madeni yağ ve kimya sektörlerinde faaliyet gösteriyor. Diğer petrol firmalarından farklı olarak, biz petrolü yakıt olarak yapmak yerine, uzun yıllar kullanımda kalacak ürünlerin hammaddesi olarak kullanmayı tercih ediyoruz. En güçlü olduğumuz alanlardan biri trafo sektörü; bugün dünyada kullanılan

elektriğin %35'i Nynas yağlarının üzerinden geçiyor. Sürdürülebilir bir topluma geçişi yönlendirme hedefine uygun olarak, düşük karbon ürünler ve çevre dostu uygulamalarla, sektördeki çevresel etkimizi en aza indirmeyi amaçlıyoruz.

S.D. — Enerji sektörü, tüm zamanların en tartışmalı sektörlerinin başında geliyor. İktidarla, güçle, siyasetle, savaşla ve barışla en çok eşleştirilen devasa bir faaliyet alanı. Buna katılır mısınız? Bize biraz tarihsel perspektiften bu sektörü anlatır mısınız?

G.D.İ — Ben enerjinin tarih boyunca medeniyetlerin gelişiminde oynadığı kilit rolden söz etmeyi tercih ederim. Çünkü enerjinin kullanımı aslında insanlığın gelişimini desteklemiş ve yönlendirmiştir. İlk çağlarda insanlar ateşi keşfederek yemek pişirme, ısınma ve korunma ihtiyaçlarını giderdi. Tarım toplumuna geçişle birlikte hayvan gücünden yararlanıldı ve su değirmenleri gibi mekanik enerji kaynakları kullanılmaya başlandı. Sanayi Devrimi ile kömür, petrol ve elektrik gibi yeni enerji türleri devreye girerek üretim hızını artırdı ve şehirleşmeyi teşvik etti. Günümüzde yenilenebilir enerji kaynakları, fosil yakıtların çevresel etkilerini azaltmak amacıyla giderek daha

fazla önem kazanıyor. Güneş, rüzgâr ve hidroelektrik gibi temiz enerji kaynakları, sürdürülebilir bir geleceğin temelini oluşturuyor. Sovyet astronom Nikolai Kardashev tarafından geliştirilen “Kardashev Ölçeği”, bir medeniyetin gelişmişlik seviyesini, kullanabildiği enerji miktarına göre sınıflandırır. Kardashev, üç ana seviye belirlemiştir: Gezegenel Medeniyet, Yıldız Medeniyeti, Galaktik Medeniyet. Dünya henüz Tip I medeniyet seviyesine ulaşmış değil. Çünkü rüzgâr, güneş, jeotermal ve diğer doğal kaynaklardan maksimum düzeyde yararlanamıyoruz. Ancak, gelişim bu hızla devam ederse, önümüzdeki birkaç yüzyıl içinde bu seviyeye ulaşabiliriz.

S.D. — Özellikle gezegenimizin geleceği ve sürdürülebilirlik odağında enerji çokça tartışılan, dönüşümü en çok konuşulan iş alanlarından biri. Temiz enerji, yeşil enerji ve sürdürülebilir kalkınma desam ve küresel refah desek, bize en gerçekçi denge formülünü nasıl verirsiniz?

G.D.İ — Gerçek şu ki küresel enerji talebini karşılamak için fosil yakıtlar, yenilenebilir enerji ve nükleer enerji dahil tüm kaynaklara ihtiyacımız var. Dünya nüfusunun artması, ekonomik büyüme ve gelişen refah seviyesi,

1988, Fen Bilimleri Proje Gezisi, Maret Fabrikası: Çınar Kurra, Devrim İldiri, Ebru Oğuz, Utku Aksoy

2024, Antalya. Ebru, Devrim ve İpek Yağmur İldiri

enerji ihtiyacını sürekli artırıyor. Bu durumu göz ardı edemeyiz. Benim için sürdürülebilirlik, "Gelecek nesillerin kendi ihtiyaçlarını karşılama yetisini riske atmadan, günümüzün ihtiyaçlarını karşılamak" demektir. BM Dünya Çevre ve Kalkınma Komisyonu da çok benzer bir tanımlama yapıyor. Diğer bir deyişle önemli olan enerji güvenliği ve sürdürülebilirliğin dengeli bir şekilde sağlanmasını başarabilmek.

Önümüzdeki 30 yılda, en iyimser iklim senaryolarını dikkate aldığımızda bile, fosil yakıtların rolünün dönüşerek devam edeceğini, paralel olarak düşük karbon teknolojilerine yapılan yatırımlarının daha da artacağını öngörüyoruz. Ama şu da bir gerçek; enerji dönüşümü bir gecede olmuyor, on yıllar hatta yüzyıllar sürüyor. Dünya tarihine baktığımızda, iklimin zaman zaman aşırı soğuk ve aşırı sıcak dönemlerden geçtiğini görüyoruz. Günümüzde ise insanlık, iklim dengesi açısından en istikrarlı ve yaşanabilir, çok ama çok şanslı dönemlerden birini yaşıyor. Ancak yükselen karbon salınımı bu dengeyi tehdit etmekte. O nedenle gelecekte yaşanabilir bir dünya bırakmak için karbonsuzlaşma adımları, büyük önem taşıyor. Yenilenebilir enerjiye geçiş, enerji verimliliği ve sürdürülebilir politikalar, bu dengeyi korumanın en etkili yolları arasında.

İşte bu nedenlerden ötürü, enerji sektörünün geleceğine katkıda bulunmayı ve bu alanda ilham vermeyi kendime misyon edindim. Küresel analizler, sürdürülebilirlik, düşük karbon çözümleri ve enerji dönüşümü konularında da anlamlı ilerlemeyi desteklemek için çeşitli çalışmalar yürütüyorum. Amacım; gençler, profesyoneller ve şirket yönetim kurulları için teoriden pratiğe uzanan enerji dönüşüm sürecini etkili bir şekilde yönetebilecekleri bir vizyon oluşturmak. Aynı zamanda değişen enerji paradigmasının sunduğu yeni fırsatları ve riskleri doğru zamanda tespit ederek harekete geçmelerine destek olmayı hedefliyorum.

S.D. — Bilhassa kariyerinin başındaki genç kardeşlerimize profesyonel iş hayatında başarılı olmak için önerileriniz, tavsiyeleriniz nelerdir?

G.D.İ — Genç kardeşlerime en önemli tavsiyem, öğrenmeye ve gelişmeye daima açık olmalarıdır. İş dünyası sürekli değişiyor; bu yüzden yenilikleri takip etmek, yeni beceriler kazanmak ve adaptasyon yetkinliğini geliştirmek kritik önem taşıyor. Karşılarına çıkacak her engelin kendilerini daha güçlü yapacak bir öğrenme fırsatı olduğunu unutmaları. Ayrıca sabırlı ve açık fikirli olsunlar. İşin her

yönüne hâkim olmak ve yeni beceriler kazanmak, kişiyi çok daha değerli bir profesyonel yapar. Güçlü bir iş ahlakı geliştirsınlar; dürüstlük, sorumluluk ve zaman yönetimi her zaman ön planda olmalı. Ek olarak, empati ve karşılıklı güvene dayalı güçlü ilişkiler kurmaları çok önemli. Bugünün dünyasında kariyer yolculuğu artık daha esnek yapıda; insanlar aynı ömür içinde birden fazla meslek icra edebiliyor. Bu durum hızlanarak devam edecek, insanların gelecekte 4-5 farklı meslek icra edeceklerini öngören ciddi çalışmalar mevcut. Teknoloji ile hızla değişen dünyada ayakta kalabilmek için adaptasyon yetkinliğine sahip olmak şart. Ayrıca, yapay zekanın gelişmesiyle insana özgü beceriler daha da önem kazanıyor. Duyusal zekâ, yaratıcı düşünme ve insan ilişkileri, geleceğin en kritik yetkinlikleri olacak. Stres yönetimi de önemli bir konu.

S.D. — Son olarak siz daha dengede bir hayat için neler yapıyorsunuz?

G.D.İ — Ortaokul yıllarımda Galatasaray Spor Kulübü'nde başladığım yüzme ve her zaman tutkum olan motosiklet, benim için büyük birer kaçış noktası. Yüzme adeta bir terapi gibi gelirken, motosiklet ise içsel bir yolculuk... Her seferinde farklı bir varış noktasına ulaşmak gibi. Bütün bunların arasında hayatın tadını çıkarmayı kaçırmamak lazım. Çünkü asıl başarı, sağlam temelli dostluklar ve güçlü aile bağları üzerine mutlu bir hayat inşa edebilmektir bana göre! Ben de yaşam tarzımı bu düşünce paralelinde oluşturuyorum.

1984, 6-F sınıfı

Emre Tukur'un Ardından

Kasım ayında aldığımız haberle, caz piyanisti **Emre Tukur'un** (116) aramızdan ayrıldığını büyük bir üzüntüyle öğrendik. Emre Tukur, Mektepte başlayan ve yaşamına yön veren müzik yolculuğunun her aşamasında birlikte çalıştığı herkese ilham vermiş bir isimdi. Aynı tutkuyla bağlı olduğu turizm rehberliğinin de hakkını verirken; sanatını çok yönlü entelektüel donanımıyla zirveye taşıyan Emre Tukur'un ardından Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi ve aynı zamanda müzik sosyolojisi üzerinden önemli çalışmaları bulunan **Ali Ergur** (107), www.sanattanyansimalar.com sitesinde bir yazı yayınladı. Sevgili **Firuz Soyuer'in** (113) fotoğraflarının da yer aldığı yazıyı Sultani'ye taşıdık...

Onu Galatasaray Lisesi Müzik Kolu etkinlikleri sırasında tanımıştım. Benden bir devre büyük, yaşından epeyce olgun bir kişi olarak dikkatimi çekmişti. Bununla birlikte güler yüzlü ve gülmeyi bilen bir kişi olarak hatırlıyorum. Boş gülme ve zekâ yoksunu konuşmayla mâlûl insanların ortak özelliği, varlıklarını üretkenlikle temellendirememek olarak tanımlanabilir. Emre Tukur, bu yaygın tipin tam tersine, yaşama coşkusunu çalışma ve üretme azminden alan bir kişiliğe sahipti. Onu tam bir müzik tutkunu olarak hatırlıyorum. Ancak bu son derece bilinçli bir tutkuydu; basit hevesin çok daha ötesine erişen bir bilgi birikimine dayanıyordu. Daha 17-18 yaşlarındayken ciddi temel müzik bilgisi, caz armonisi, caz kuramı bilgileriyle hayret verici derecede donanmıştı. Yanı sıra hayli ileri düzeyde bir icra becerisine sahip olduğunu, bizzat ve defalarca onu dinleme fırsatı bularak fark etmiştim. Temiz ve dengeli bir tuşesi, pedala boğulup bulanıklaşmayan bir ezgi akışını önceleyen, bununla birlikte sürekli özgün açılımlarla doğaçlamalarını renklendirmeyi beceren bir üslûbu, Emre Tukur'u nitelikli bir caz piyanisti konumuna taşıyan özellikler olarak zikredilebilir. Ayrıca caz armonisine kapsamlı bir hâkimiyeti olduğundan, hem kendine özgü bir karakteri olan hem birlikte çaldığı müzisyenlerle saat dakikliğinde bir uyumu hep önemseyen piyanist konumunu korumayı bilirdi. Bununla birlikte

hiçbir zaman kendini sürekli öne çıkarma sevdalısı olmadı. Bunca donanım ve becerisine rağmen Emre Tukur, tevazudan uzaklaşmayan bir müzik insanı olmayı ilke edinmişti.

Türkiye tarihindeki en kapsamlı CIA operasyonu ile önce 24 Ocak'ta ekonomik, sonra 12 Eylül 1980'de siyasi müdahale desteğiyle, hem sol düşüncenin bütün yönelimleri biçiliyor hem dinci sağcılığın yolu açılıyordu. Diğer yandan piyasacı kamu politikaları, aşamalı bir şekilde toplumsal değer ve eğilimleri dönüştürmeye başlıyordu. Sıkıyönetim ve otoriter rejim baskısı ile tüketim tahrik eden politikalar bir arada var olabiliyordu. Bu bunaltıcı ve garip ortamda gençlik yıllarını yaşayan, az-çok siyasî bilinç edinmeye çalışan, belli bir kültür birikimi oluşturmanın erdemine inanan zihniyete sahip kuşakların mensupları olarak, boğucu cenderemiz içinde küçük hava delikleri açmaya çaba sarf ediyorduk. Bu tür kültür etkinlikleri arasından birini, çamur içinde pırlanta gibi hatırlıyorum. Galatasaray Lisesi'nin zemin katında, sol kapıdan girilince hemen sağ çaprazda kalan küçük bir sınıf vardı. Zaman içinde çeşitli işlevler yüklenmiş bu mekân, 1980'lerin ortalarında "Müzik Kolu Odası" olarak tahsis edilmişti. Standart bir sınıfın yaklaşık üçte biri kadar bir hacme sahip bu odada; çeyrek kuyruk olduğunu hatırladığım bir piyano, bateri, amplifikatörler ve

Yeşim Pekiner ve Emre Tukur

hoparlörler bulunuyordu. Bir saatlik öğle teneffüsünün yemek sonrası bölümünde Emre Tukur piyanoda müthiş doğaçlamalar yaparken, bir bas gitarist ve bir baterist ona eşlik ederdi. O arkadaşların adları da yüzleri de maalesef belleğimden silinmiş. Ancak Emre Tukur, o yaklaşık yarım saat süren jam-session sırasında istemeden de olsa yıldızlaştığı için nadir güzel an ve anılar mahzenimde unutulmaz bir yer edinmiş durumdadır. O küçük mekâna dinleyiciler sığmadığı için koridora taşan geniş bir kalabalık onları zevkle dinlemeye gelirdi. Bu mütevazı caz konserlerinin anısı, bugün kırk yıl sonra, karanlık yıllar içinde (bugünün daha karanlık yılları içinde umut olarak) kurtarılmış kültür adaları olarak bana hâlâ yaşama sevinci vermeye devam ediyor.

Mehmet Emre Tukur 1965 yılında doğmuş, 1976-1984 yılları arasında Galatasaray Lisesi'nde öğrenim görmüştü. Mezuniyet sonrasında Boğaziçi Üniversitesi'nde Sosyoloji öğrenimi görmüş, ardından Paris'e giderek Institut Supérieur de Communication et de Publicité (İletişim ve Reklam Yüksek Enstitüsü, ISCOM) isimli okulda yüksek lisans yapmıştı. Aynı zamanda profesyonel turist rehberliği eğitimi sonunda brövesini de edinen Emre Tukur, kariyerine turizm alanında devam etmeyi tercih etti. Profesyonel anlamda müzik alanından ilerlemese de müzik onun için sevilen bir uğraş olmanın çok ötesine geçmiştir. Küçük yaşlardan itibaren, eğitiminde yolu Türkiye'nin en değerli müzik insanlarından en değerli. Zeren Ulusoy, Verda Ün, Ekrem Zeki Ün, Muammer Sun ve Kerem Görsev gibi çok değerli isimlerle çalışıp, hem kuramsal hem icrai anlamda gelişimini tamamlamıştı. Diğer bir deyişle, Emre Tukur, caz ve özellikle pop alanında sıklıkla görüldüğü gibi alaylı bir müzisyen değildi; ciddi ve sağlam teknik bilgiye sahipti. Piyanist olarak yeteneğini sistemli bir çalışma disipliniyle birleştirmiş, tercihini cazdan yana kullanmış, o alanda da çok başarılı olmuş bir müzisyendi. Turizmle birlikte müzik onun hayatında hep

var oldu; hem de ağırlıklı bir şekilde. Konserler vermeye, çeşitli gruplarla müzik yapmaya devam etti.

Türkiye'nin seksenli yıllardaki en belirgin televizyon eğlencelerinden biri Eurovision Şarkı Yarışması olmuştur. O yıllarda her Eurovision yarışması bir milli maç havasına bürünmüş, çoğu zaman hüsrarla sonuçlanmıştır. Bu alışıldık geri kalmışlık hissini ilk kıran deneyim, 1986 yılında Norveç'in Bergen kentinde düzenlenen yarışmayı dokuzuncu sırada tamamlayan Klips ve Onlar grubunun (iki ayrı grubun bileşik hâli) başarısı olmuştur. Klips (ya da Clips), Derya Bozkurt, Gür Akad ve Emre Tukur'dan kurulu bir band, Onlar ise Sevingül Bahadır ve Candan Erçetin'den oluşan bir vokal grubuydu. Eurovision Şarkı Yarışması'nda görece üst sıralara yerleşmenin yanı sıra, Klips ve Onlar yaygın bir destek görmüş, çok sayıda ülkeden puan almış, Türkiye'de sevilmiş bir ekip olarak hatırlanır. Şarkı ise İlhan İrem'in sözlerini yazdığı, Melih Kibar'ın bestesini yaptığı (Bergen'de orkestrayı da Kibar yönetmiştir) "Halley" adlı eserd. Yeryüzünü 76 yılda bir ziyaret eden, Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın, 5 Mayıs 1910 tarihinde dünyaya çarpacağı rivayetini alaya aldığı "Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdıvaç" adlı romanına konu olan Halley kuyruklu yıldızı, 1986 yılında devrini tamamlayıp tekrar yeryüzüne yakın geçmekteydi. Şarkı, bu ziyaretin barış getirmesi temennisini dile getiren hareketli bir parça olarak geniş bir beğeni toplamıştı.

<https://youtu.be/3Hh7MQFRkKI>

Emre Tukur, daha sonraki yıllarda bir yandan yarı-profesyonel müzik hayatını sürdürürken son derece donanımlı bir turist rehberi olarak da seçkin acentelerle çalıştı. Emre Tukur, kendi hayatının örneğinde, iyi sanatçının yalnızca yetenek ve pratik beceriyle şekillenmediğini, geniş bir kültür birikiminin sanat icra etmek için vazgeçilmez koşul olduğunu kanıtlamıştır. Nitekim Tukur, Bizans tarihi, Erken Dönem Hristiyanlık Tarihi ve Askerî Tarih konularında derin bir birikime sahipti. Ayrıca Türkçe'nin dışında Fransızca, İngilizce ve İsveççe olarak da rehberlik hizmeti vermiştir. Emre Tukur, müzisyenin bir teknisyen olmadığını, bir kültür insanı olması gerektiğini, aslında ancak o birikim ve öğrenme arzusuyla iyi sanatçı olunabileceğini kanıtlamıştır. Konservatuar eğitiminden yalnızca mekanik bir teknisyen becerisi edinmeyi amaçlayan nicelerine örnek olması gereken bir hayat...

Bu üretken hayat, kimi büyük sanatçılarda olduğu gibi, kısa bir ömre yoğun bir sanat üretimini sığdırmayı başararak son buldu. Emre Tukur, genç yaşta 9 Kasım 2024 günü aramızdan ayrıldı. Emre Tukur, bu dünyadan bir kuyruklu yıldız gibi geçip gitti.

Aklıma ister istemez Attilâ İlhan'ın kısacık şiiri geliyor: "İzmir'in kapısını açar açmaz / şakağına bir mermi çivilediler / Bozköylü Hasan'ın / düşmedi / öylece ayakta durur / ay ışığında baksan / görürsün". Emre, kuyruğu Halley'inki olan bir piyanoda çalmaya devam ediyor, biliyorum. Yıldızlı geceye baksan görürsün!

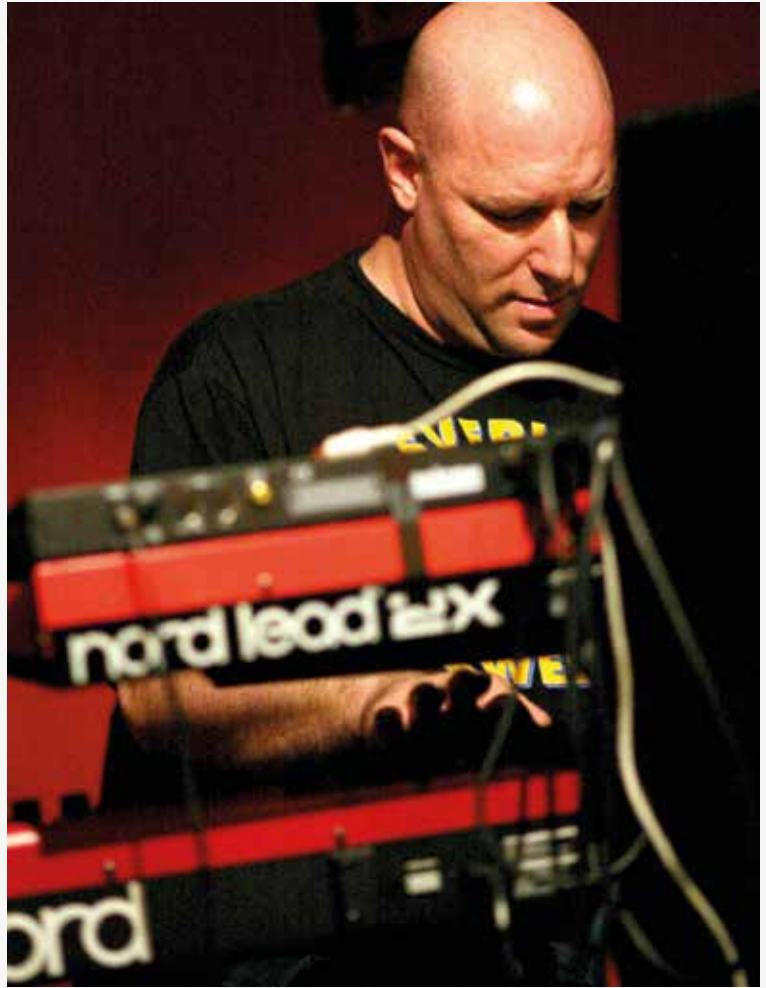
Kaynak: Fest Travel internet sitesi.
Fotoğraflar için sayın Firuz Soyuer'e teşekkür ederim.
Destegi için sayın Yeşim Pekiner'e teşekkür ederim.

Not: Bu yazı, www.sanattanyansimlalar.com sitesinde 01.01.2025 tarihinde yayınlanmıştır.

ALİ ERGUR (117)

Galatasaray Lisesi'nin zengin sanat gök kubbesinde parlayan bir yıldızdı...

Emre Tukur'u (116) okuldan mezun olduktan sonra bir daha görmediğimi sanıyorum. Belki bir pilavda karşılaşmış olabiliriz. Emre benim için kırk yıl öncesinde kalan, ancak hep saygı ve sevgiyle hatırladığım önemli bir müzisyen, kısa bir dönem de arkadaşlık ettiğim iyi bir kalpli bir insan. Hastalığını duymuş, ayrıntı bilmesem de durumunun vahametini sezmiş, uzaktan onun için endişelenmişim. Kaçınılmaz kötü haber 9 Kasım 2024 günü geldi. Emre Tukur, hayatı dolu dolu yaşayan sağlam bir entelektüel; sanat tarihi, arkeoloji, tarih, müzik kültürü, müzik kuramı konuları başta olmak üzere birçok alanda derin bilgiye sahip özel bir insandı, erken bir yaşta aramızdan ayrıldı. Galatasaray Lisesi'nin zengin sanat gök kubbesinde parlayan bir yıldız olarak yerini alan Emre Tukur hakkında, onu en yakından tanıyan iki kişiyle, eşi Yeşim Pekiner ve müzisyen dostu Şevket Akıncı'yla Sultani için bir söyleşi yaptık.

ALİ ERGUR — Yeşim Hanım, Emre Tukur'la hayatınızın önemli bir bölümünü paylaştınız. Onu en yakından tanıyan insanlardan birisiniz. Müzisyen kimliğinden önce, Emre Tukur nasıl bir insandı?

YEŞİM PEKİNER — Emre her şeyi olduğu gibi aşkı da derin yaşayan bir adamdı. Her neye inanıyorsa; hem entelektüel olarak hem ruhani olarak bence aklını, ruhunu vererek inanması gerekiyordu. Özgürlükçü, insanların kendiliğine çok saygı duyan, ama aynı zamanda kendi öz benliğini de korumayı bilen ve kendini yaşamayı da çok seven bir insandı. İnanılmaz şefkatliydi. Kişiliğinin özelliği

olarak toleranslı olması bağlamında, farklı kültürlerle büyük bir sevgisi vardı. İnsanları tanımayı isterdi. Bununla birlikte hiç elitist olmadı. Gerçi entelektüel birikimine dayalı olarak bazen o kadar eleştirel konuşabiliyordu ki hayata karşı elitist diye düşünebilirsiniz. Ama insanlarla birebir iletişimde çok eşitlikçi, karşındakinin özüne saygı duyan, çok hümanist bir insandı.

A.E. — Çoğu müzisyen daha teknisyen bir şekilde yaklaşarak müzik yapmayı seviyor ama Emre'nin ciddi anlamda bir entelektüel karakteri ve birikimi vardı değil mi?

Y.P. — Kesinlikle öyle. Sanatın veya bilimin herhangi bir alanını sorun, hepsini dibine kadar biliyordu. Farklı sanat dallarından, bilim alanlarından bağlantılar kurabilirdi. Mesela bir filmde bahsederken bir resimle bağlantı kurup veya siyasetten bahsederken bir şiirle ilişki kurup söyleşiyi sürdürebilirdi. Hatta “Ben çok roman okumayı sevmem, şiir sevmem” falan demesine rağmen mesela Baudelaire'i de çok iyi bilirdi. Herhangi bir alanda entelektüel derinleşmeyi seven bir adamdı.

ŞEVKET AKINCI — Ben tamamlayıcı birtakım şeyler söyleyebilirim. Ben de otuz bir yıl önce tanıdım Emre'yi. Tabii arkadaş, dost olduk. Birçok ortak noktamız vardı. Onda Jean-Paul Sartre'in özgürlük tanımını görürüm: İstedğini yapacaksın, istediğini düşüneceksin fakat yaptığın ve düşündüğün her şeyi sorgulayacaksın, sorumluluğunu alacaksın. Böyle yaşayan biriydi ve bunun sonucu olarak da bir öz-

farkındalığa sahipti. Ancak çaresizlik de hissediyordu. Çaresizlik, bu öz-farkındalık için ödenen bir bedel olarak öne çıkıyordu. O da çaresizliği müzikle somutlaştırıyordu. Bir kaçış da denebilir. Diğer yandan karakterinden bahsediyorsak merak, maceracılık, keşfetme heyecanı, bunlar hep aslında içindeki çocuğu ölümsüzleştirme çabasıydı. O yaşta, birçok insan hayattan bezmiştir. Sanatçının en büyük düşmanı “Ben oldum” demektir; o böyle değildi. Sürekli daha öteye erişme arzusuna sahipti. Sürekli okuma, dinleme sevdası bundan geliyordu. Bir taraftan da bunu da paylaşıyordu.

Japonlar'a özel bir sevgisi vardı. Hatta ben, yani ondan otuz sene önce aldığım bir bilgiyi yeni tezimde kullandım. Niye Japonlar bu kadar böyle sanatta ekstrem şeyler yapıyorlar? Otuz sene önce Emre'nin anlattığı bir şeye, böyle bir bilgiye başvurmuş olup hatırladım. İki yüz yıl boyunca Japonya, böyle izole bir ülke ve ondan sonra birdenbire bizim Meşrutiyet gibi bir batılılaşma hareketi var ama batılılaşma konusunda ekstrem bir durum var.

A.E. — Başka kültürlerle olan sevgisinden bahsettiniz. Ben onun bu uzak kültürlerle olan sempatisinin altında bir yurtseverlik olduğu kanısındayım. Bu topraklarda daha iyisinin olmasını istediği için iyi gördüğü modellerin Türkiye'de de olmasını istiyor. Daha iyisini onlarda gördüğü için “Neden Türkiye'de olmasın?” diye sorgulayan, biraz buna öfke duyan, biraz kızan, biraz da onun için çaba gösteren bir tutum görüyorum burada.

Y.P. — Çok da enteresan, dediğiniz doğru çünkü bu toprakların kültürüne de inanılmaz bir hayranlığı vardı.

A.E. — Tabii, öyle olmasa bunlar olmaz.

Y.P. — Bizans geleneğine, işte Rum, Ermeni ekalliyetin kültürüne, aynı zamanda Müslüman kültürüne, her şeye büyük bir hayranlık duyardı. Bu toprakların zenginliğini keşfettikçe, bu ülkenin geldiği nokta daha iyi ne olabilir diye, bir referans noktası olarak Kuzey Avrupa'yı seviyordu. Bunda da yine o özgürlükçülüğü ve aydın bir

teknokrat kesimin karar merciinde etkin olabileceğine ilişkin görüşünün etkili olduğunu düşünmekteyim. Alçakgönüllülük konusunda da gerçekten bütün bilgileri paylaşırdı. Mesela sabahtan akşama kadar çocuklara ders hazırlar, müzik yazardı. Ben işle ilgili bir şey hazırlamak istiyorsam ama endişelerim varsa, yetiştiremeyeceğimi düşünüyorsam; “Yeşim sana şunu hazırladım, bunu da oku” derdi. Hakkını teslim etmek lazım. Piyanist olarak onun armoni bilgisi benden çok daha iyiydi. Ama birlikte bir derse gireriz; o kadar zarif davranır ki hep arka planda durur. En sonunda ben zorlardım; “Emre Hocam, sen de lütfen bu konudaki katkılarını bize ilet. Arkadaşlar hocanızı dinlemeniz lazım, onun birikimi ayrı...” diye teşvik etmeye çalışırdım.

A.E. — Tevazu zaten bilgidен, hazmetmiş olmaktan geliyor değil mi? Ancak öyle insanlar bu kadar mütevazı olabiliyor.

Ş.A. — O mesajı bulmaya çalışıyorum da... Bir öğrencisinin mesajı şöyle: “Başın sağ olsun Şevket. Sabırlar diliyorum. Emre, Akademi İstanbul yıllarında, (yani 2000 yılı bu) kısa bir zaman bana piyano dersi vermişti. Ders için iş yerine görüşmeye gittiğimde “Ne kadar paran varsa o kadar ver” demişti. Param mı yoktu, öğrenci bencilliği miydi hatırlamıyorum ama ‘Param yoksa?’ diye sordum. ‘O zaman para verme’ dedi ve gerçekten dersleri ücretsiz verdi. Hiçbir çıkarı yoktu. Kim yapar ki? Toprağı bol olsun, çok güzel bir insandı. Umarım çok acı çekmeden huzurlu terk etmiştir buraları, başın sağ olsun tekrar”.

A.E. — Ne kadar güzel, içten bir mesaj... Her ikinizin de Emre Tukur ile müzikal bir beraberliğiniz, arkadaşlık, hayat yoldaşlığının yanı sıra bir müzik ortaklığınız var. Müzik insanı olarak onu nasıl tanımlayabilirsiniz? Onunla müzikal yolculuğunuzu nasıl tarif edersiniz?

Y.P. — Emre'nin ana akım caz müzisyeninden farklı olarak, caz müziğine bir sanat formu gibi bakma eğilimi vardı. O yüzden hiç çalınmamış besteleri keşfetmek isterdi.

Türkiye’de çalınmayan bestecilerin eserlerine ilgi gösterirdi. O eserlere de klasik eser gibi yaklaşırdı. Melodisinden tutun sözlerine kadar incelerdi. Parçanın tarihi, hikâyesi, niçin yazılmış olduğunu merak ederdi. Bestecinin hayat hikâyesine bakardı. Fransız “chanson”larındaki sözleri, Jacques Brel’in, Charles Trenet’nin, Yves Montand’ın şarkı sözlerini, oturup birlikte okurduk.

A.E. — Sürekli taşan bir şey var onda, ama bu taşma yine de disiplinli bir coşkunluk değil mi?

Y.P. — Çok disiplinli, evet.

A.E. — Şöyle bir izlenime sahip oluyorum sizin anlattıklarınızdan: Evet, çok iyi bir caz müzisyeni, caz piyanisti ama aslında hepsinin temelinde derinlikli; çok boyutlu bir entelektüel. Müzik, bir anlamda caz müziği özelinde bu entelektüel birikiminin dünyaya çıkmasına vesile olan bir alan. Ama onun gerisinde çok derinlikli, kat kat bir birikim var gibi geliyor bana.

Ş.A. — Hayatımın çok önemli dönemlerinde Emre bulundu. İlk konuşmalarımızı hatırlıyorum. Stravinsky dinlerken; onu Matisse, Luis Buñuel ve Apollinaire ile birleştirip birbirini bütünleyen bir yaklaşım getiriyordu. Kütüphanesi zengindi. Bana kütüphanesinden modern caz ile ilgili iki tane kitap verdi. O hayatımı değiştirdi. Böylece birtakım kompozisyonlar yazmaya başladım. O kompozisyonlar “Lifeline” adlı bir grup tarafından çalınıyordu. Lifeline’da klavyelerde Emre Tukur, davulda Cem Aksel, başta Eylem Pelit, sonra Mümtaz Solmaz, sonra Yahya Dai saksofonda... İki tane albüm çıkarttık. Modern caza o kitaptan öğrendiklerimi uyguladım. Ondan sonra bana başka bir kitap daha verdi. Samuel Adler’in, “Orchestration” adlı kitabı... Ondan sonra ben postmodern sayılabilecek bir eser yazdım. “Escher Chronicles” adında bir eser. Oda müziği ama Steve Reich, Gavin Bryars, Philip Glass gibi minimalist bir estetikle bestelendi. Bu da Emre’nin paylaşımcılığı sayesinde oldu.

Y.P. — Ana akım swing’i sevmiyordu ama benim yüzümden çalmaya devam etti (gülüyor) ben daha ana akımcı

Yeşim Pekiner ve Emre Tukur

olduğum için. Fakat bence o derinlik ve o armonik zenginlik sanırım Kuzey Avrupa cazından da almış olduğu esintileri swing müziğine yansıtıyordu gibi geliyor.

Ş.A. — Ama sadece tarz değil yani swing olarak groove eden bir çalış tarzı vardı. Böyle ritmik hissiyatı çok güçlüydü.

Y.P. — Bir de çok güçlü bir tuşe ile çalışıyordu. Tutkudan bahsettik ya; tuşesi de çok kuvvetliydi. Mesela funk çalarken hatırlıyorum iç enerjisi zaten çok yüksek bir adamdı. O iç enerjisini piyano tuşlarına da yansıtıyordu, vücut diline de çaldığı melodilere de. Caz müzisyenliği ve piyanistliği çok iyiydi. Bilgi birikimi, enstrüman hâkimiyeti, kullanılan cümleler, her şeyi çok doğru yani çok olgundu. Düşünerek, her şeyi çok düşünerek çalıyordu.

Ş.A. — Birçok kişi aynı şeyi söyleyebilir yani onunla ilgili, Emre ile ilgili. İngilizce bir laf vardır, “larger than life” denir.

A.E. — Yaşama coşkusuyla dolu...

Ş.A. — Bir taraftan da tam onun kutbunda, Sartre’ın “Bulanık”ındaki “Antoine Roquentin” karakteri gibi, çok varoluşçu bir tarafı da vardı.

Y.P. — Evet, kesinlikle doğru.

Ş.A. — Bu iki uç arasında büyük bir yelpazeden insanlar çok besleniyordu.

A.E. — Genellikle insanlar bu iki uç arasında savruluyor, dolayısıyla dengelerini bulamıyorlar. Benim

anladığım kadarıyla Emre, her iki ucu olsa da bunları çok güzel dengeleyen bir insan. Bunun denge noktası müzik...

Ş.A. — İşte anlatamadıklarını belki müzikle de anlatıyordu çünkü müzik de çok güzel bir tarafı, anlam sabitlenemiyor müzikte.

A.E. — Besteleri var mı?

Y.P. — Var, evet. Sadece besteler kasetlere kayıtlı, notasyona dökülmemiş. Notaya dökülmüş olan bir eser var “La Matinale”.

A.E. — Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Ş.A. — Valla ben açıkçası şimdi bakıyorum geriye yani Emre olmasaydı kesinlikle aynı kişi olmayacaktım yani öyle bir ciddi etkisi var.

Y.P. — Yoğun bakımdan çıktı birkaç gün serviste kaldı, mart ayıydı herhalde. Ondan sonra bana bir konser teklifi geldi, Bebek’te bir restorandan. “Emre” dedim, “Bir konser teklifi var”; “Tamam yapıyoruz” dedi. Ama zor yürüyor, anlatamam size. O konser son konserimizdi ama üç tane piyanosunu götürdü oraya. “Emre” diyorum, “götürme, bir tanesini götür...” Hayır!... Onu bile hakkıyla yaptı gerçekten.

A.E. — Yaptığı her şeyin hakkını vermiş iyi bir müzisyen, iyi bir entelektüel, iyi bir Galatasaraylı okuyucularımıza biraz olsun tanıtmış olduk. Bu güzel söyleşi için ikinize de teşekkür ederim.

KAYBETTİKLERİMİZ

Ahmet Balmumcu	1958 yılı mezunu
Ahmet Işın Saygun	1964 yılı mezunu
Ahmet Kanık	1976 yılı mezunu
Ahmet Korulsan	1963 yılı mezunu
Ahmet Nur Esin Kunt	1974 yılı mezunu
Ahmet Selçuker	1976 yılı mezunu
Ahmet Türk	1988 yılı mezunu
Akın Gülveren	1967 yılı mezunu
Akif Büyüksarıoğlu	1965 yılı mezunu
Ali Sirmen	1960 yılı mezunu
Alpagut Gültekin	1982 yılı mezunu
Arhan Kaptanoğlu	1960 yılı mezunu
Atilla Donat	1957 yılı mezunu
Aydemir Akbaş	1960 yılı mezunu
Bahadır Canfer Ekşioğlu	1987 yılı mezunu
Bedii Nezi Öz	1969 yılı mezunu
Berkan Ecevitoğlu	1973 yılı mezunu
Bülent Oflluğlu	1963 girişi
Can Kırac	1946 yılı mezunu
Celal Ahmet Kalafatoğlu	1959 girişi
Celal Levent Sadıkoğlu	1953 girişi
Cemal Dönmezer	1974 yılı mezunu
Cengiz Yalgın	1973 yılı mezunu
Edis Adoran	1960 yılı mezunu
Emel Çabukoğlu	1974 yılı mezunu
Erkan Özerman	1959 yılı mezunu
Eyüp Ramazanoğulları	1964 yılı mezunu
Faruk Zabcı	1969 yılı mezunu
Fatih Şeker	1997 yılı mezunu
Genco Erkal	1951 yılı mezunu
Gonca Birsan Sarış	1988 yılı mezunu
Gül Meriç Özen	1989 yılı mezunu
Gülen Yamaner	1978 yılı mezunu
Gültekin Kadirbeyoğlu	1947 yılı mezunu
Gündoğdu Aytemur	1955 yılı mezunu
Güven Yenersoy	1959 yılı mezunu
Halil Demir Bolayırılı	1989 yılı mezunu
Hayati Bıyık	1977 yılı mezunu
İlhan Usmanbaş	1941 yılı mezunu
İsmail Arzu Açıkeli	1972 yılı mezunu
Korhan Uran	1998 yılı mezunu

1 Şubat 2024 - 31 Ocak 2025

Kutal İlker	1964 yılı mezunu
Levent Kaplangı	1973 yılı mezunu
Mahmut Görkey	1969 yılı mezunu
Mehmet Emre Tukur	1984 yılı mezunu
Mehmet Fadıl Kibarar	1965 yılı mezunu
Mehmet Fethi Süer	1967 yılı mezunu
Mehmet Fuat Batur	1947 yılı mezunu
Mehmet Selçuk Şerefli	1959 yılı mezunu
Mehmet Ümit Işıkyer	1965 giriřli
Metin Eralp	1958 yılı mezunu
Metin Evrim	1963 yılı mezunu
Metin Hasan Belir	1964 yılı mezunu
Mithat Reşat Kuleli	1960 yılı mezunu
Mehmet Dirik	1965 yılı mezunu
Murat Üçler	1964 yılı mezunu
Mustafa Neşet Altuğ	1951 yılı mezunu
Necati Aktař	Öğretmen ve Müdür Yrd.
Necdet Ulusoy	1961 yılı mezunu
Necmi Mutlu Otman	1962 yılı mezunu
Osman Ayřen	1977 yılı mezunu
Osman Deniz Gevrek	1953 yılı mezunu
Prof. Dr. Hamza Yüksel Dinçer	1976 yılı mezunu
Prof. Dr. Nur Emin Daniřmend	1962 yılı mezunu
Prof. Dr. Oktay Ural	1953 yılı mezunu
Prof. Dr. Tülay Erkan	1979 yılı mezunu
Salahsun Hekimoğlu	1967 yılı mezunu
Selim İleri	1965 yılı mezunu
Siret Akif Battalgazi	1946 yılı mezunu
řenol Ekin	1955 yılı mezunu
şevket Tokuş	1951 yılı mezunu
şükrü Tufan	1962 yılı mezunu
Tanřuğ Bleda	1953 yılı mezunu
Tarık Okan Altınbaşak	1954 yılı mezunu
Tayfun Tanrıverdi	1993 yılı mezunu
Uğurman Yelkencioğlu	1958 yılı mezunu
Üstün Karabol	1946 giriřli
Yeşim Önsay Uslu	1984 yılı mezunu
Yılmaz Sezerel	1964 yılı mezunu
Yusuf Kırhallı	1968 yılı mezunu
Yücel Ezergül	1986 yılı mezunu

Alfabetik olarak listelenmiştir.

Mektepli Bulmaca

Türkiye'den yabancı bir ülkeye grup halinde ziyarete giden ilk mektep, Galatasaray Lisesi'dir. Bu ziyaret 1878 ilkbaharında hangi ülkeye yapılmıştır?

Macaristan

Lise mekteplerinde, talebelerin yayınladığı ilk matbaa baskısı dergiyi 1909 yılında Galatasaraylılar çıkarmıştır. Bu derginin adı nedir?

Tiraj dergisi

Türkiye'de yapılan ilk talebe boykotu, 1910 yılında kimin istifasını protesto için düzenlenmiştir?

Müdür Tevfik Fikret

1911 yılında makaralı patenlerle hokey oynayan ilk Türk takımı olan Galatasaray Hokey Takımı, maça nerede çıkmıştır?

Taksim Skating Palace

İlk Türk kimya hekimi, 1884 Mektebi Sultani mezunu Mehmet Arif Bilgili'dir. Bilgili, 1897 yılında hangi kimya eserinin telif sahibi olmuştur?

Kemmi ve Keyfi Kimya Tahlili

Türkiye Futbol Birliği'nin ilk lig başkanı kimdir? Kendisi aynı zamanda Galatasaray Spor Kulübü'nün 1 numaralı kurucusudur.

Ali Sami Yen

Cumhuriyet devrinde ilk "Edebi Sohbetler" ismi altında edebiyat toplantıları düzenleyen yazar kimdir?

Haldun Taner

Türkiye'de ilk izcilik teşkilatı, 1913 yılında Galatasaray'da Abdurrahman ve Ahmed Robenson Kardeşler tarafından hangi isimle kuruldu?

Keşşaflık

Türkiye'de ilk defa, 1914 yılında, karada hokey sporunu kuran Galatasaraylılar kimlerdir?

Robenson Kardeşler

Feyhaman Duran Atatürk portresini yaparken, 1937. İstanbul Üniversitesi "Feyhaman Duran Koleksiyonu"ndan.

Fransa'da basın konusunda ilk doktora tezini yapan Hıfzı Topuz'un, doktora tezinin adı nedir?

L'information internationale dans la presse Turque

İlk bröveli Türk planör uçucusu Galatasaraylı kimdir?

İsmail Türsan

İstiklal Savaşı'nda, yabancı devletlere verilen ilk notayı kaleme alan Galatasaray mezunu kimdir?

Hikmet Bayur

Radyolarımızda (Ankara Radyosu, 1931) halka konser veren ilk mektep orkestrası hangisidir?

Galatasaray İZ-CAZ Topluluğu

1928 yılında Dolmabahçe Sarayı'nda, Mustafa Kemal Atatürk'ün huzunda ilk defa bir folklor dans gösterisi yapılmıştır. Bu gösteriyi icra edenler kimlerdir?

Galatasaray İzci Zeybek Takımı

Palais Royal Fransız tiyatro grubunda, Galatasaraylı Necdet Mahfi Ayral, hangi piyeste jön rolü ile yer almış ve yabancı bir toplulukla oynayan ilk Türk aktörü olmuştur?

Les plus beaux yeux du monde

Okuduğu Mektebi Sultani'de resim öğretmenliği yapmış, Ecole des Beaux Arts ve Academie Julian'da öğrenim görmüş, resim tarihimizden Çallı kuşağının başarılı ressamlarından biri olan kişi kimdir?

Feyhaman Duran

Galatasaraylı 1906 mezunu İzzet Melih Devrim'in hangi eseri Fransızca, Almanca ve İspanyolcaya çevrilmiş ve Güney Amerika'da sahnelenen ilk Türk piyesi olmuştur?

Leyla

Babıali Olayları sonrası Mektebi Sultani'den ayrılmak durumunda kalmış ama Cumhuriyet'in kuruluşuyla ülkesine dönerek İstanbul Filarmoni Derneği'nin kurulmasına önayak olmuş kişi kimdir?

Cemal Reşit Rey

Manş Denizi'ni yüzerek geçen ilk Türk yüzücüsü Mektep'li ağabeyimiz kimdir?

Murat Güler

Yemeksepeti

**Keyfin
yerine gelsin!**

Görseller reklam amaçlıdır. Sağlığınız için yağ, tuz ve şeker kullanımını azaltınız.
Bilgi için yemeksepeti.com

**Hemen
indir!**

Hayatın güzel nüansları...

Hayatlarımızda büyük şeyler bizi şekillendiriyor gibi görünse de, çoğu zaman en derin etkiyi küçük olanlar yaratır.

Jotun'un 2025 Renk Koleksiyonu Nüanslar'ı, bir odayı, bir atmosferi, bir evi oluşturan küçük detayları keşfetmek için hazırladık. Renk ailelerine göz atarak sizi ve yaşam tarzınızı yansıtan nüansları bulabilirsiniz.

Mükemmel renk deneyimi
Leke tutmaz
Antibakteriyel

